

A landscape illustration featuring palm trees, a dry tree, a yellow field, and a small green bush.

குறை ஒன்றும் ஒவ்வொரு

துறையூரான்

குறை ஒன்றும் இல்லை
சிறுகதைகள்

அழசிரியர்
துறையூரான் எம்.சிவானந்தன்

முகவரி
சிபிமகியகம், பேசாலை 08

உரிமை
திருமதி. அக்னெஸ்
சிவானந்தன்

முதற்பதிப்பு : 2015

பக்கங்கள் : 116

விலை - 200/=

வெளியீடு
தழல் இலக்கிய வட்டம்,
மன்னார்.

அச்சழகு
நித்திலம் பதிப்பகம்,
மன்னார்.

Kurai onrum illai
Short Stories

Author
Thuraiyooran M.Sivananthan

Address
Sibimahiyagam, Pesalai 08.

Copy right
Agnes Sivananthan

First Edition : 2015

Pages : 116

Price - 200/=

Published by
Thazhal illakkiya vaddam,
Mannar.

Printed by
Niththilam Printers, Mannar.

ISBN978-955-7716-00-8

வெளியீட்டுரை

என் அண்பு நண்பர், பகுத்தறிவாளர் திரு.மு.சிவானந்தன் (துறையூரான்) அவர்களின் இச்சிறுகதை நூல் தழல் இலக்கிய வட்டத்தின் ஊடாக வெளியீடு செய்யப்படுவதையிட்டு மிக்க மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். மன்னார் தமிழ்ச்சங்கத்தின் பொதுச்செயலாளராகவும், தழல் இலக்கியவட்டத்தின் முற்போக்கு செயற்பாட்டளராகவும் திகழ்ந்துவரும் துறையூரான் மன்னார் மாவட்ட கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய பணிகள் பல. 2008 ஆம் ஆண்டில் நடைபெற்ற மன்னார் பிரதேச கலை இலக்கிய விழா சிறுகதைப் போட்டியில் முதலாமிடத்தைப் பெற்றுக்கொண்ட துறையூரானின் “திருவிழா வியாபாரம்” எனும் சிறுகதை, இக்கதைத் தொகுப்பிற்கு ஒரு பருக்கை பதம். “மெளனப் பார்வை என்ற நாவலை 2010ஆம் ஆண்டில் வெளியீட்டு, பல விமர்சனங்களை எதிர்கொண்ட போதும் குற்றத்து விளக்காய் பிரகாசித்து இலக்கிய உலகில் பரவலாக அறியப்பட்டவர். தழல் இணைய இலக்கிய இதழில் பல சமூகக் கட்டுரைகளை எழுதி இணைய உலகிலும் அறியப்பட்டவர். விமர்சனங்களை எதிர்கொள்ளும் திண்ணமுடையவர்.

மன்னார் மாவட்டத்தில் மாதம் தோறும் இலக்கிய ஆர்வலர்களை ஒன்றுகூட்டி அறிவியல், கல்வி, சமூக, கலை, இலக்கிய பணிகளையும், ஆய்வுகளையும், நூல் வெளியீடுகளையும் செய்து வரும் மன்னார் தழல் இலக்கிய வட்டம் நற்சிந்தனையாளரும், பகுத்தறிவாளருமான துறையூரானின் இச்சிறுகதை நூலை மேலும் பல நூல்களை வெளியிட வேண்டும் எனும் வேண்டுகோஞ்டன் பெருமையுடன் வெளியிடுகிறது.

மன்னார் அமுதன்

ஒருங்கிணைப்பாளர்

தழல் இலக்கிய வட்டம் மற்றும்

தழல் இணைய குழுமம்.

www.thazal.com

என்னுரை

இச் சிறுகதைத் தொகுப்பு எனது இரண்டாவது பிரசவிப்பு. ஜீவந்தி, மன்னல், தமிழாழி ஆகிய இதழ்களிலும் தழல் இலக்கிய வட்டம், மனச ஆகிய இணைய வலைத்தளங்களிலும் இவை வெளிவந்துள்ளன.

இலங்கையில் அதுவும் தமிழர் வாழும் பகுதிகளில் உள்ளாட்டு யுத்தத்தின் தாக்கத்திற்கு உட்படாதவர் எவருமில்லை. யுத்தம் பற்றிய பதிவுகள் பல்வேறு வடிவங்களில் வெளிவந்து கொண்டிருக்கின்றன. எனினும் நடைபெற்ற போராட்டத்தால் சிறிதும் மாற்றமடையாமல் நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற மௌன யுத்தம் பற்றிய விடயங்களையே இக் கதைகள் பேசுகின்றன.

மேலும் மனித சமுதாயத்தின் அனைத்து வகையான அமைப்புகளுக்கும் அடித்தளமாக விளங்குவது குடும்பம் மற்றும் அதன் அங்கத்தவர்களாகிய தனி நபர்கள். தனிமனித வாதம், தாராண்மை வாதம், இருப்பியல் வாதம், அமைப்பியல் வாதம் என்பன தனிமனிதன் பற்றிய அக்கறையை பெரிதும் வலியுறுத்தி நிற்பவை. எனினும் இவ் வாதங்கள் மேற்கு நாடுகளில் பெற்ற தீவிர வளர்ச்சிப் போக்கு இங்கில்லை.

யாரோ ஒருவரோ, சிறு குழுவோ தங்கள் நலன் சார்ந்து எடுக்கும் முடிவுகளுக்கு ஒட்டுமொத்த மக்களும் கட்டுப்பட்டு வாழ்கின்ற சூழ்நிலையே பெரும்பாலும் நம் சமூகங்களில் காணப்படுகின்றன. இதன் காரணமாக பல்வேறு பிரச்சினைகளுக்கு குடும்பங்களும் தனிநபர்களும் முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளது. இதில் நான்சார்ந்த வரள் நிலத்தின்

ஒரு துளியை மேலோட்டமாக இக் கதைகளுக்கூடாக வெளிப்படுத்த முயன்றுள்ளேன். இம் முயற்சியில் வெற்றி பெற்றுள்ளேனா என்பதை வாசகர்களாகிய நீங்கள்தான் முடிவு செய்ய வேண்டும். உங்கள் கருத்துக்கள் என் தொடர்ச்சியான முயற்சிகளுக்கு வளம் சேர்க்கும்.

இச் சிறுகதைகளை ஒரு வாசகனின் பார்வையில் நோக்கி, பயனுள்ள ஆலோசனைகளை வழங்கியதோடு இத் தொகுப்பை தொகுப்பை வெளியிடுவதற்கு மிகுந்த ஊக்கமளித்த மொழிபெயர்ப்பு எழுத்தாளர், நண்பர் திரு. தி. தேவா அவர்களுக்கும் இச் சிறுகதைகளுக்கு பின்னுரைகளை வழங்கி உதவிய முத்த தலைமுறை எழுத்தாளர் மதிப்பிற்குரிய திரு. நந்தினி சேவியர் அவர்களுக்கும் சிறப்புற இந்நூலை வடிவமைத்து, அச்சிட்டுத் தந்த மன்னார் நித்திலம் அச்சகத்தாருக்கும் எனது அன்புகலந்த நன்றிகள்.

துறையூரான்.

சிபிமகியகம்,

பேசாலை.

31.01.2015

0773586958

திருவிழா வியாபாரம்

அது திருவிழாவுக்குப் போடப்பட்ட தற்காலிகக் கொட்டகைக் கடை, கடையின் முன்பக்கம் முழுவதும் பலவித தின்பண்டங்கள் பக்கற்றுக்களாகத் தொங்க விடப்பட்டிருந்தன. மிக்சர், பக்கோடா, சிப்ஸ் எனப் பொதிகள், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக அலங்காரத் தோரணமாகத் தொங்கிக் கொண்டிருந்தன. உள்ளே நாற்புறமும் கட்டைகளால் ஊன்றுகால் அடித்து, பலகைகளைப் பொருத்திச் செய்யப்பட்ட தற்காலிக மேசை. அவற்றின் நடுவே ஒரு சிறுவன் நின்றிருக்க ஒரு பெரியவர் உட்கார்ந்திருந்தார். பலகை, மேசைகள் முழுவதும் நிரம்பிய வண்ணம் பிஸ்கட், மற்றும் டிப்பிடிப் பக்கற்றுக்கள், குளிர்பான வகைகள் என ஏராளமான பொருட்கள். கடையை விட்டு வெளியே வருவதென்றால் பலகையின் கீழே குனிந்துதான் வரவேண்டும். கீழே அடைப்புக்கள் எதுவும் இல்லை. ஒரு பெற்றோமெக்ஸ் விளக்கு ஏரிந்து கொண்டிருந்தது. அந்த வெளிச்சத்தில் அங்குள்ள எல்லாப் பொருட்களும் தெளிவாகத் தெரிந்தன.

கடை, கோயிலின் முன்பக்க முற்றத்தில் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. திருவிழாவின் நிறைவு தினம் இன்று. ஓரளவு கூட்டம் வெளியே நின்றிருந்தாலும் கோயிலின் உள்ளே அதிக கூட்டமாக இருந்தது. வசந்த மண்டபப் பூசைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. இன்று சவாமி வீதி உலா வர இருப்பதால் வெளியே ஒரு டிராக்டர் வண்டியில் சப்பரம் பொருத்தி, அதில் மயிலாசனம் வைத்துக் கட்டி ஆயத்தமாக வைக்கப்பட்டிருந்தது. டிராக்டர் வண்டியில் தனி ஜெனரேட்டர் வைத்து, வர்ன விளக்குகளால் அலங்காரம் செய்யப்பட்டிருந்தது. வண்டியில் இருப்புமும் ஒவ்வொரு கட்டப்பட்டிருந்தாலும் அவை மௌனமாகக் காத்திருந்தன. வசந்த மண்டபப் பூசைகள் நிறைவற்றதும், முருகப் பெருமான் எழுந்தருளி உலாவர் இருக்கிறார்.

சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் பிடித்துத் தள்ளி மணலில் விளையாடிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சிறுவர்கள் என்பதாலும் நிலம் மணல் என்பதாலுமே இந்தத் தள்ளு விளையாட்டு பெரிய காயங்கள் எதுவுமின்றி நடந்து கொண்டிருந்தது. ஒரு ஜம்பது அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட வயதுக்காரரை இப்படித் தள்ளிவிட்டால் அதோ கதிதான். ஆனால் சிறுவர்கள் விழுவதும் எழுவதும் சாதாரணமாக நிகழ்ந்தன. பெரியவர்கள், எங்கே தங்களை இடித்துத் தள்ளிவிட்டுவிடப் போகிறார்களோ என்ற பயத்தில் சற்றுத் தள்ளி ஒதுங்கியே நின்று கதை பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள். “இப்படிக் கோயிலுக்கு முன்னால் நின்னு கூத்துப் போடலாமா..? கும்பிட வாரவங்களுக்கு இடைஞ்சலா இருக்காதா..? மன், தூசி எல்லாம் கண்ணுக்குள்ள போயிருமே...? பெத்தவங்க கண்டிக்க மாட்டாங்களோ...?” என எவருக்கேனும், ஏன் எல்லோருக்குமே தோன்றினாலும் ஒருவரும் கேட்க மாட்டார்கள். சிறுவர்களை அப்படிக் கேட்டால் “ஒங்களுக்கென்ன..?” எனத் திருப்பிக் கேட்பார்கள். பெற்றோரைக் கேட்டால் “சிறுகங்கள்னா அப்படித்தான்...” எனக் கூறுவார்கள். எதற்கு வம்பு.

கடைக்கு வந்த ஒருவர் தனது மூன்று வயது மகளிடம் “என்ன வேணும் தங்காக் குட்டிக்கு...?”

“டிப்பிடிப்..”

“தம்பிக்கு...?”

சற்றுத் தூரத்தில் உள்ள மணிக்கடைச் சாமான்களை எல்லாம் கண்காளாலேயே வாங்கிக் கொண்டிருந்த தனது பத்து வயது மகனிடம் கேட்க, “மிக்சர்..” எனப் பதில் வந்தது. கடையில் தொங்கிக் கொண்டிருந்த மிக்சர் பக்கற் கோர்வையில் கைவைத்து ஒன்றை இழுக்க அவர் முயலும்போது, சற்றுக் கம்மிய குரலில் “மிக்சர்.... மிக்சர்..... மிக்சர்....”

“மிக்சர்.... மிக்சர..... மிக்சர....” என்ற சத்தத்தைக் கேட்டுத் திரும்பினார். அவர் நின்றிருந்த கடைக்கு அருகே ஒரு சாக்குப் பையை விரித்து, அதில் மிக்சர் பக்கற்றுக்களைத் தனித்தனியாக அடுக்கி, அதன் அருகில் ஏழு அல்லது எட்டு வயது

மதிக்கத்தக்க சிறுவன் ஒருவன் நின்று உரக்கக் கூவிக் கொண்டிருந்தான். ஆயினும் அவனது குரலில் ஏதோ ஒரு சோகம் சேர்ந்து ஒலிப்பதை அவரால் உணர முடிந்தது. சாக்குப் பைக்குப் பின்புறமாக மணவில் ஒரு ஜந்து அல்லது ஆறு வயது மதிக்கத்தக்க சிறுமி உட்கார்ந்திருந்தாள். அவளின் மடியில் பழைய தகர ரின் ஒன்று இருந்தது. அதைத் தனது முழங்கை வளைவுக்குள் கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்டு, அங்குமிங்கும் வேடுக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

கௌரியும் அவளது கணவன் ஜெயராமும் காதவித்துத் திருமணம் செய்து கொண்டவர்கள்தான் என்றாலும் திருமணமான காலந் தொட்டே ஜெயராம் குடிப்பழக்கத்திற்கு அடிமையாகி விட்டிருந்ததனால் உழைப்பதில் முக்கால்பங்கு குடிப்பதற்கே முடிந்துவிடும். அவன் வேலை செய்யும் இடமும் அவன் குடிப்பழக்கத்திற்கு ஏற்றாற்போல அமைந்துவிட்டது. மதுபான விற்பனை நிலையம் ஒன்றிலேயே அவன் கூவியாக வேலை செய்கிறான். மாதத்தில் பல நாட்கள் அவன் வேலைக்கே செல்வதில்லை. கௌரி, பத்தாம் வகுப்புவரை படித்தவள். சிறிய வயதிலிருந்தே தானும் மற்றுப் பெண்களைப் போல திருமணமானதும் நல்ல நகை, புடவை, பணம் என்பவற்றே சிறப்பாக வாழ வேண்டும் என்ற ஆசை உடையவள். ஜெயராமின் நடவடிக்கைகள் அவளது எண்ணத்தைக் கணவாக்கி விட்டன. ஆயினும் இப்போது அப்படியெல்லாம் அவளுக்கு ஆசைகள் இல்லாவிட்டாலும் தனது இரு பிள்ளைகளையும் நல்லபாடியாக வளர்க்க வேண்டும் என்ற விருப்பம் இருந்தது.

திருமணமான அடுத்த வருடமே, மகன் பாபு பிறந்து விட்டான். அடுத்த இரண்டு வருடத்தில் குமாரி, பிள்ளைகள் வளர், வளர் குடும்பச் செலவு சமாளிக்கவே முடியாமல் போய்விட்டது. கணவனின் உழைப்பை மட்டுமே நம்பியிராமல், பாய், பெட்டி இழைப்பது எனத் தானும் சில வேலைகளை வீட்டோடு இருந்து செய்வதால்தான் பிள்ளைகளின் பாடிப்புச் செலவுகளை ஒரளாவுக்கு சமாளிக்க முடிகிறது. கெளரியினதோ, ஜெயராமினதூ உறவுகளும் இவர்கள் போலத்தான். அன்றாடங் காய்ச்சிகள்.

ஊரிலுள்ள கிராம அபிவிருத்திச் சங்கத்துடன் இணைந்து ஏதோ ஒரு அரச சார்பற்ற நிறுவனம் “கய தொழில் வாய்ப்பு” த் திட்டத்தில் மிக்சர், ஐசிங், பக்கோடா, சிப்ஸ் என்பனவற்றைச் செய்யும் பயிற்சி வழங்கியதில் கெளரியும் இணைந்து கொண்டான். பயிற்சி முடியில் சான்றிதழும் வழங்கப்பட்டது. ஆயினும் அதனைக் கொண்டு முன் ணேறும் எந் தச் செயற் பாடும் அந் நிறுவனத் தால் முன்னெடுக்கப்படவில்லை. ஏதாவது வருமானம் கிடைக்கும் என எதிர்பார்த்த கெளரிக்கு இது ஏமாற்றத்தைத் தந்தது.

ஊரிலுள்ள முருகன் கோவில் திருவிழா தொடங்கிவிட்டது. பத்து நாட்கள் தொடர்ந்து நடைபெறும் திருவிழா அது. இந்தப் பத்து நாட்களும் சிறுவர்களுக்குக் கொண்டாட்டம்தான். பாடசாலையின் விடுமுறைக் காலமானதால் அவர்களுக்கு இரட்டிப்புக் கொண்டாட்டம். பாபுவும் குமாரியும் முதல்நாள் பகல் திருவிழாப் பூசைக்குச் சென்று வந்தார்கள். கெளரி இரவுப் பூசைக்குச் செல்லலாம் என இருந்து விட்டாள். “ஊரில் உள்ள அநேகப் பெண்கள் திருவிழாவுக்கு என்றே புதுப் புடவைகள் எடுத்து அழகாக உடுத்துக் கொண்டு வருவார்கள். என்னிடம் சுமாரான புடவைகள் கூட இல்லை. இருப்பவை எல்லாம் பார்த்தவுடனே பழச என்று பறைசாற்றிவிடும். இரவில் சேலை விடயம் பெரிதாகத் தோன்றாது. எனவே இரவுப் பூசைக்குத்தான் செல்வது” என ஏற்கனவே முடிவு செய்திருந்தாள்.

எனவே பிள்ளைகள் இருவரையும் உடுப்பித்து பகல் பூசைக்கு அனுப்பி வைத்தாள். அவர்களுக்கும் புதுச் சென்று எதுவும் இல்லைதான்... ஆணாலும் எப்பவோ சந்தையில் நாற்பது ரூபாவுக்கு வாங்கியதோரு நீலக்கலர் ரீசேர்ட் அவனது பள்ளிக்கூட காந்சட்டைக்குப் பொருத்தமாக இருந்தது. குமாரிக்கு அறநீரிப் பாடசாலை சீருடை கைகொடுத்தது.

இரவு கெளரி பிள்ளைகளோடு கோவிலுக்குச் சென்றாள். தன்னிடம் இருந்ததிலேயே பிரவாயில்லை என்று சொல்லக் கூடிய பச்சைக் கரை போட்ட சேலையை கெளரி கட்டியிருந்தாள். சட்டைதான் தோள்பட்டையில் ஓட்டை. ஊசி குத்துகிற இடம் அப்படியாகியிருந்து. ஆணாலும் அது மறைந்துவிடும் என்று சமாதானமாகிக் கொண்டாள். ஜெயராம் வழக்கமாகவே கோவிலுக்கு வரமாட்டான். கடைசி நாள் திருவிழாவுக்காவது வருவானோ, என்னவோ... என நினைத்துக் கொண்டவள் இரு கைகளிலும் பிள்ளைகளைப் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தாள்.

மூவரின் கால்களிலும் செருப்பு இல்லை. வேறும் பலரின் கால்களிலும் செருப்பு இல்லைதான். ஆணாலும் அவர்களின் கால்களில் செருப்பு இல்லாத காரணத்துக்கும் தங்கள் கால்களில் செருப்பு இல்லாத காரணத்துக்குமிடையே தெளிவான வேறுபாடு உண்டென்பது கெளரிக்குத் தெரியும். “செருப்புக் களவு போய்விடும்..” என்பது அவர்களின் காரணம். “செருப்பே இல்லை...” என்பது இவர்களின் காரணம். பாடுவுக்கும் குமாரிக்கும் பள்ளிக்கூட சப்பாத்துக்கள்தான் உண்டு. அதிலும் பாடுவின் சப்பாத்துக்கு முன்பகுதி இரண்டும் ஓட்டை. சொக்ஸ் வெளியே தெரியும். போகும்போதுதான் அப்படி. வரும்போது சொக்ஸ் இரண்டும் அவனுக்கு முன்னால் ஓட்டைக்கு வெளியே குதித்துக் குதித்து வரும். அவனுக்கு முன்னாலேயே வீட்டுக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்ற அவசரமோ... என்னவோ...

தன்னிடம் உள்ள செருப்புக் கூட எப்போதோ வாங்கியது..

முன்று முறை கைத்தாகிவிட்டது. இப்போதும் அறுகின்ற தநுவாயில் இருக்கிறது. அதைப் போட்டுக் கொண்டு “எப்போது காலை வாருமோ...” எனப் பயந்து கொண்டு நடப்பதைக் காட்டிலும் செருப்பு இல்லாமலே போய் வரலாம்... எனப் புறப்பட்டு விட்டான்.

கோயிலை நெருங்கும்போதே இரைச்சலாக சத்தம் கேட்க

ஆரும்பித்தது. ஜஸ்கிறீம் வண்டிக்காரர்களின் பீப்... பீப்... சத்தம்,

அவற்றைச் சுற்றிய சிறுவர்களின் சத்தமெல்லாம் சேர்ந்து இரைச்சலாக மற்றும்

இருந்தது. கையில் கோன் ஜஸ், பழ ஜஸ் என வைத்துக் கொண்டு நினைவு செய்து

உறுஞ்சிக் குடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். கெளரி தனது பிள்ளைகள் இருவரையும் பார்த்தாள். இருவரும் ஜஸ்கிறீம் குடிக்கும் பிள்ளைகளையே பார்த்துக்கொண்டு, அம்மாவின் கைகளைப் பிடித்துக் கூடியது.

கொண்டு நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். கெளரிக்குத் துக்கம் நினைவு செய்து அடைத்தது. பாபுவும் குமாரியும் எப்போதும் அம்மாவைத் தொந்தரவு செய்வதில்லை. வீட்டு நிலைமை தெரிந்தோ என்னவோ எதையும் வாங்கித் தரும்படி அடம் பிடிப்பதில்லை.

பாடசாலையில் சொல்லிவிடும் வசதிக்கட்டணம், மாதக் கட்டணம் போன்ற பணத்தை அம்மாவிடம் கேட்பார்களே தவிர, தங்களுக்கென உணவுப் பொருட்கள், விளையாட்டுப் பொருட்கள் என எதையும் கேட்டு அடம்பிடிக்க மாட்டார்கள். சிலவேளைகளில் ஜெயராம் வாங்கி வரும் உணவுப் பொருட்களை சாப்பிடுவதோடு சரி.

கடையைக் கடக்கும்போது, ஆண்களும் பெண்களும்

சிறுவர்களுமாக கடையில் நின்று பொருட்களை வாங்கிக்

கொண்டிருப்பதை கெளரி பார்த்தாள். அதிக அளவில் மிக்சர்

பக்கற்றுக்கள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. அதிகமாக மிக்சர்தான் விற்பனையாகிறது போலும் என நினைத்துக் கொண்டவருக்குச் சுக்கு

சட்டென ஒரு எண்ணம் தோன்றியது. “நானும் மிக்சர் செய்து

விற்றால் என்ன...? மிக்சர் செய்வது,

பக்கற் பண்ணுவது எல்லாம் தெரியும்தானே... ஓரளவு இலாம் கிடைத்தால், திருவிழா முடிந்தபின்னாவது பிள்ளைகளுக்கு ஏதாவது புதுச் செடுத்துக் கொடுக்கலாமே..” என யோசித்தவள், கடைக்காரர் யாரென அருகில் சென்று பார்த்தாள். “அட நம்ம முத்தண்ண... முத்தண்ணட்ட கேட்டால் கட்டாயம் விற்றுத் தருவார்...” என்று தனக்குள் சொல்லிக் கொண்டாள்.

ஊருக்குள்ளும் பெரிய கடை வைத்திருப்பவர் முத்தண்ணன் தான். இப்போது திருவிழாவுக்காகத் தற்காலிகமாக ஒருகடை போட்டுள்ளார். சற்றுக் கூட்டம் குறையும் வரை காந்திருந்து கேட்டாள். “முத்தண்ண எனக்கொரு உதவு செய்யனும்..” “என்னம்மா..?” “நான் மிகசர் போட்டுத் தந்தா... விற்றுத் தருவீங்களாண்ண...” “மிகசரா.... அதுதான் வேங்காரன் அப்பப் வந்து போட்டுர்றானே... சரி போட்டுக் கொண்டாம்மா பாப்பம்....”

மிகுந்த சந்தோசத்தோடும் நடையில் ஒரு புதுத் தெம்போடும் கால்களை அலம்பிக்கொண்டு பிள்ளைகளோடு கோயிலுக்குள் நுழைந்தாள். கோயிலுக்குள் பூசை நடைபெற்றாலும் தனது மிகசர் செய்யும் எண்ணம் அடிக்கடி வந்து கெளரியை யோசனைக்குள் கொண்டு சென்றது.

“முதலுக்கு என்ன செய்வது.. யாரிடம் கேட்பது...? முத்தண்ணன் கடன் தரமாட்டார் என்பது கெளரிக்குத் தெரிந்த விடயம். ஜெயராமிடம் இந்த விடயத்தைப் பற்றிக் கதைப்பதைவிட கதைக்காமல் இருப்பதே உத்தமம்....”

என்றெல்லாம் எண்ணிக்கொண்டு இருந்தவருக்குத் திடிரென வள்ளியக்காவின் ஞாபகம் வந்தது.

“அரோஹரா! அரோஹரா!! என்ற சத்தம் அவள் சிந்தனையைத் தடுத்து, தன் நினைவுக்குக் கொண்டுவரச் செய்தது. வசந்த மண்டபத்தில் தீபாராதனை நடந்து கொண்டிருந்தது. இரு கைகளையும் தூக்கி, தலைக்குமேல் உயர்த்தி, இறைவனை மனமுருக வேண்டினாள். “வள்ளியக்காதான் அவ்வப்போது தனக்கு, தன் நிலையறிந்து கேட்காமலே உதவி செய்பவள், அவளிடம் கேட்டாள்தான் உதவி கிடைக்கும்...” என நினைத்துக் கொண்டே, இரு கைகளையும் கூப்பி வணங்கிக் கொண்டிருக்கும் தன் இரு பிள்ளைகளையும் பார்த்தாள்.

ஆறாம் நாள் திருவிழா. இன்றுதான் கெளரியால் மிக்சர் பக்கற் வேலைகளை முடிக்க முடிந்தது. இரண்டாம் நாளே விற்பனைக்கு அனுப்பிவிடலாம் என்ற அவளது திட்டத்திற்குப் பல தடைகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. எதிர்பார்த்தபடியே வள்ளியக்காவிடம் தன் முயற் சியைச் சொன்னாள். “எவ்வளவு வேணும்...” என்ற வள்ளியக்காவிடம் “ஒரு ஜநாறு ரூவா தந்திக்கண்ண திருவிழா முடிஞ்சதும் தந்திருவேன்..” என்றாள். “ஜநாறு ரூவாயா...” என்று இழுத்த வள்ளியக்கா, கெளரியின் முகத்தைப் பார்க்க. அதில் நம்பிக்கையும் ஏக்கமும் சேர்ந்து வெளிப்பட்டது. பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டாள்.

பணத்தைப் பெற்றுக்கொண்டதும் தேவையான பொருட்களைக் கடைக்குச் சென்று வாங்கிக்கொண்டாள். ஆனாலும் பொலித்தீன் பை கிடைக்கவில்லை. “அது டவுன்லதாம்மா வாங்கனும்..” என்றார் கடைக் காரர். டவுனுக்குச் சென்று வாங்குவதென்றால் போக்குவரத்திற்கே அதிக காசு செலவாகிவிடுமே என்று யோசித்துக் கொண்டு கடையிலிருந்து திரும்பியவனுக்கு, டவுனுக்குச் செல்லும் பஸ் தயாராக நிற்பது தெரிந்தது. அருகில் சென்று பார்த்தாள். ஓட்டுநர் அவளது தெருவில் உள்ளவர்தான்.

“அண்ண, அரைக் கிலோ பொலித்தீன் பை வாங்கிட்டு வாறிங்களா...” எனப் பணிவாகக் கேட்டாள்.

“பொலித்தீன் பையா..... மறந்துருவேனே.... சரி.. என்ன அளவு?”

என்ன அளவு சொல்வது என யோசித்தவள். மிக்சர் பக்கற் அளவு என்றாள்.

மாலை மகனை விட்டு ஒட்டுநரிடம் பொலித்தீன் பையை வாங்கிவரச் செய்தாள். ஆனால் அது பெரிய அளவாக இருந்தது. தான் விற்பனை செய்ய நினைத்த விலைக்கு அது சரிவராது எனக் கண்டதும் ஒருநாள் பிந்தனாலும் பரவாயில்லை என எண்ணிக்கொண்டு தானே சென்று அளவை மாற்றி வாங்கி வரும்படி ஒட்டுநரை வேண்டினாள். அடுத்தநாள் மாற்றித் வாங்கித் தருவதாகக் கூறியவர். மற்றி காரணமாக அதற்கு அடுத்தநாளே கொண்டு வந்து கொடுத்தார். பக்கற்றுக்களை அடைத்து முடிக்க திருவிழாவின் ஆறாவது நாளாகிவிட்டது. பக்கற்றுக்களை ஒட்டுவெதற்கு பாபுவும் உதவி செய்தான். கெளரியால் ஒன்றான்பின் ஒன்றாக தொடராக பறுக் கற் றுக் களை ஒட்டுவது தெரிந் திருக் கவில்லை. தனித்தனியாகத்தான் ஒட்ட முடிந்தது. குமாரி மிக்சரை சாப்பிட்டுப் பார்த்து “நல்லாயிருக்கும்மா...” என்றாள்.

மாலை ஏழு மணி! பூசை தொடங்க இன்னும் அரை மணி நேரம் இருந்தது. “இப்போது கடையில் பெருங்கூட்டமாக இருக்கும், முத்தன்னை இந்த நேரத்தில் போனால் எரிச்சல்படுவார். நாளைக் காலையில் கொடுக்கலாம் என்று முடிவு செய்தாள். மொத்தம் நாறு பக்கற்றுக்கள் போட்டு, கொஞ்சம் மிச்சமும் இருந்தது. மீதியை ஒரு பிளாஸ்டிக் டப்பாவில் போட்டு, இறுக அடைத்து வைத்தாள். “எல்லாம் விற்றுத் தீர்ந்து விட்டால் இதனையும் பக்கற் செய்யலாம்” என நினைத்துக் கொண்டாள். “இப்போது கொடுக்கும் நாறு பக்கற்றுக்களும் விற்றால் பத்து ரூபாப்படி ஆயிரம் ரூபா வரும். கடைக்காரருக்கு ஒரு ரூபாப்படி விட்டுக் கொடுத்தால் மீதி தொள் ளாயிரம். வள்ளியக்காவின் கடன் ஜநாறு போனால், நானாறு மிஞ்சம்.... வாங்கியதில் கொஞ்சம் எண்ணெய்யும்

பொலித்தீன் பையும் மிச்சம் இருக்கு... எல்லாம் விற்றுத் தீர்ந்துவிட்டால் மறுபடியும் செய்து கொடுக்கலாம....” என்றெல்லாம் மனதுக்குள் நினைத்தபடி, பிள்ளைகளையும் தயார் செய்து, தானும் உடுத்திக்கொண்டு கோயிலை நோக்கிச் சென்றாள். போகும்போது கடையைக் கவனித்தாள். ஆட்கள் மிக்சர் பக்கற் வாங்கிக் கொண்டுதானிருந்தனர்.

அடுத்த நாள் காலை ஜெயராம் வெளியே சென்றதும் வேலைகளை யெல்லாம் அவசரமாக முடித்துக் கொண்டு, மிக்சர் பக்கற்றுக்களைப் போட்டு வைத்திருந்த பேக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு முத்தண்ணன் கடையை நோக்கி வேகமாக நடந்தாள். பிள்ளைகள் இருவரும் பின்னால் சென்றனர்.

முத்தண்ணன் கடையில் இருந்தார். “என்னம்மா...?” என்றார் முத்தண்ணன். “மிக்சர் பக்கற் கொண்டு வந்திருக்கன்..”

“மிக்சர் பக்கெற்றா....? என்னம்மா நீ... நாலு நாளுக்கு முன்னால் கேட்டா.... இப்பக் கொண்டாந்திருக்கா...? நேத்துத்தான் மிக்சர் வேங்காரன் வந்து சாமான்களைப் போட்டுட்டுப் போறான்... இங்க பாரு எவ்வளவு மிக்சர் இருக்குன்னு...”

உண்மையாகவே நிறைய மிக்சர் பக்கற்றுக்கள் கடைக்குள் இருந்தன. “இன்னைக்கு விட்டா இன்னும் ரெண்டு நாளுதான் திருவிழா இருக்கு.... அதுக்குள்ள இருக்கிறது விக்குமோ தெரியல....”

கெளரிக்குக் கண்கள் கலங்கின. “இப்ப என்னன்ன செய்யிறது...? அழாக் குறையாகக் கேட்டாள்.

“என்ன செய்றது... வேற ஏதாவது கடயப் பாத்துக் குடும்மா.... ஆங் சொல்லுங்க.. என்ன கேட்டிங்க...? என்று வியாபாரத்தைக் கவனிக்கத் தொடங்கினார்.

தலை சுற்றுவது போல இருந்தது கெளரிக்கு. என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. கை, கால்கள் எல்லாம் நடுங்குவது தெரிந்தது. இன்னதான் செய்கிறது என்றில்லாமல் என்னென்னவோ செய்தது உடம்பு முழுவதும். கலங்கிப் போய் கண்ணீர் விழாக் குறையாக நின்றவஞ்சுக்கு, குமாரி நிமிர்ந்து பார்த்து “என்னம்மா” என்று கேட்க, கண்ணீர்த் துளிகள் மகளின் நெற்றியில் விழுந்துவிட்டன. “ஏம்மா.. அழுறீங்க..” என்ற குமாரியின் குரலைத் தொடர்ந்து பாபுவின் குரல் கேட்டது.

“நா விக்கிறம்மா, இந்தா இந்தக் கடைக்கிட்ட ஒரு சாக்கை விரிச்சு அதுல வச்ச விக்கலாம்மா...” என்றவுடன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, அவனைக் குனிந்து முத்தமிட்டாள். பின் மிக்சர் பேக்கைத் தூக்கிக் கொண்டு பிள்ளைகளோடு வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

“பாபு சொல்வதுதான் சரி., வள்ளியக்காவிடம் வாங்கிய பணத்தைச் சொன்னபடி கொடுக்க வேணும். விற்றால்தான் முடியும்” என்றினைத்தவள் மாலையானதும் வீட்டில் இருந்த சுத்தமான ஒரு சாக்குப் பையை உதறி எடுத்து முடித்து பாபுவிடம் கொடுத்தாள். ஒரு தகரரின் எடுத்து, தன்னிடம் இருந்த சில சில்லறைக் காக்களை அதற்குள் போட்டு மூடி, குமாரியிடம் கொடுத்தாள். மிக்சர் பேக்கைத் தான் தூக்கியபடி “வாங்க போவோம்..” என்று கோயிலை நோக்கி நடக்க முற்பட்டவளை,

“நீங்க ஏம்மா வாறீங்க... நானே கொண்டு போய் விக்கிறன்..” என்றான் அம்மாவைப் பார்த்து. அம்மா உட்கார்ந்து விற்பது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

“குமாரி இந்தச் சாக்கை எடுத்துக்கோ..” என்று சாக்கைத் தங்கையிடம் கொடுத்தவிட்டு, மிக்சர் பேக்கைத் தான் தூக்கிக்கொண்டு, “அம்மா நாங்க போயிட்டு வாறும்... நீங்க இருங்க..” என்று நடக்கத் தொடங்கினான்.

“போயிட்டு வாறும்மா..” என்று குமாரியும் கூறிவிட்டு, அண்ணனின் பின்னால் தொடர்ந்தாள். பிள்ளைகள் இருவரும் போவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த

கெளரி, கண்களில் கண்ணீருடன் “கடவுளே... நல்லபடியா விக்கணும்...” என்று மனதுக்குள் வேண்டிக்கொண்டாள்.

கோவிலை நெருங்கும்போது மனி ஆறாகிவிட்டது. கடையில் கூட்டமாகத்தான் இருந்தது. கடைக்குப் பக்கத்தில் மிக்சர் பேக்கை இறக்கி வைத்த பாடு, குமாரியிடம் இருந்த சாக்கை வாங்கி மணலில் விரித்தான். காற்றுக்கு சாக்குப் பற்று தூக்கியடித்தது. “குமாரி கல்லுப் பாத்து எடுத்திட்டு வாம்மா.. சாக்குக்கு வைப்பம்” என்று பாடு கூறியதும் “சரின்னா” என்று ஓடினாள் குமாரி.

நான்கு மூலைகளுக்கும் சாக்கில் கற்களை வைத்து, மிக்சர் பக்கற்றுக்களை வரிசையாக அடுக்கி வைத்துவிட்டு, சாக்குக்கு அருகில் மணலில் இருவரும் உட்கார்ந்தனர். சில்லறைத் தகர ரின்னை குமாரி கவனமாகப் பிடித்துக் கொண்டிருந்தாள். தனது சிறிய பாவாடையை முழங்கால் மறையும் வண்ணம் இழுத்து விட்டுக்கொண்டாள்.

ஏழு மணியாக இருட்டிவிட்டது. பக்கத்துக் கடையின் பெற்றோமாக்ஸ் வெளிச்சம் இவர்கள் மீது பட்டாலும் கூட, மிக்சர் பக்கற்றுக்களின் மேல் படவில்லை. கூட்டமும் கூடத் தொடங்கிவிட்டது. பாடுவோடு படிக்கும் பையன்கள் சிலர், “என்ன பாடு யாவாரமா..? எனக் கேட்டு, சிரித்துக் கொண்டு சென்றார்கள்.

பாடு எதுவும் சொல்லாமல் தலையை அசைத்தான். ஒரு நடுத்தர வயதுக்காரர் வந்து ” என்ன தம்பி... மிக்சர் என்ன வில?” “பத்து ரூபா அண்ணா” “என்ன பக்கெற்ற லேபிள் எதையும் காணோம்..?

“இது எங்கட வீட்டில் செஞ்சதுண்ணா...”

“சரி ஒன்னு தா... பாப்பம்”

எனப் பத்து ரூபாயைக் கொடுத்து வாங்கிச் சென்றார்.

அந்த ரூபாய் நோட்டை குமாரியிடம் பாடு தர, தன் பற்களால் கவ்வி, ரின் மூடியைத் திறந்து உள்ளே அதனைப் பக்குவமாக வைத்து, மீண்டும் இறுக்கமாக மூடினாள் அவள்.

கெளரி இரவுப் பூசைக்கு வந்திருந்தாள். பிள்ளைகளிடம் வந்து, தான் கோயிலுக்குள் செல்வதாகக் கூறிச் சென்றாள். அவளது மனது முழுவதும் பாரம்.

“மற்ற பிள்ளைகளைப்போல ஒடி விளையாட முடியாமல், பூசைக்குக்கூட வரமுடியாமல் தன் பிள்ளைகள் இப்படி...” நினைக்கும்போதே அழகை வந்துவிட்டது அவனுக்கு.

மொத்தமாக ஜந்து பக்கற்றுக்கள் அன்று விற்றிருந்தன. பூசை முடிந்து கெளரி வந்து மிக்சர் பேக்கைத் தூக்கிக்கொள்ள, பாடு சாக்கையும் காச ரின்னையும் தூக்கிக் கொண்டான். குமாரி அண்ணனின் கையைப் பிடித்துக்கொள்ள மூவரும் நடந்தனர். வீட்டுக்கு வந்ததும் அம்மாவின் கவலை நிறைந்த முகத்தைப் பார்த்த பாடு,

“கடைசி நாள்தாம்மா நிறையக் கூட்டம் வரும்.... அன்னைக்கி எல்லாத்தையும் வித்துறலாம்..” என்றான். மகனை வாரி அணைத்துக் கொண்டாள் கெளரி. குமாரி தாயின் சேலைக்குள் புதைந்து கொண்டாள்.

“மிக்சர்....! மிக்சர்.....!. மிக்சர்....!”

“மிக்சர்.... மிக்சர்..... மிக்சர்....” “மிக்சர்....! மிக்சர்.....!. மிக்சர்....!”

பாபுவின் சத்தம் உரத்த குரலில் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது.

“நேத்தும் முந் தநானும் சேர் ததே மொத்தம் பதினைஞ் சு பக்கற்றுக்கள்தான் விற்க முடிஞ்சுது. எப்பிடியாவது இருக்கிற எண்பத்தஞ்சு பக்கற்றுக்களையும் வித்து முடிச்சிரணும்... கடைசித் திருவிழா வேறு...” என தனக்குள்ளேயே எண்ணிக்கொண்டான். சுவாமி ஊர்வலம் தொடங்கிவிட்டால் எல்லோரும்

ஊர்வலத்தின் பின்னே போய்விடுவார்கள். அதன்பின் விற்க முடியாது... என்ற எண்ணம் வர,

“மிக்சர்....! மிக்சர்.....! மிக்சர்....!”

“மிக்சர்....! மிக்சர்.....! மிக்சர்....!”

இன்னும் உரத்த குரலில் கத்தினான். “கடையிலதான் எல்லாரும் போய் வாங்குறாங்க.. நல்ல வெளிச்சமா இருக்கிறதாலயோ... இல்லாட்டி நிறையச் சாமான்கள் வச்சிருக்கிறதாலயோ.... நான் சின்னப் பிள்ளை என்டதால் என்ட் வந்து வாங்குறாங்க இல்லையோ.... அப்பாவும் சேர்ந்து வந்திருந்து வித்தா வாங்கியிருப்பாங்களோ..... பாவம் அம்மா.. அரைவாசி வித்தாலாவது கடன் அடைபடுமே... ” என்று பலவாறாக நினைத்துக்கொண்டு, தன் மிக்சர் பக்கற்றுக்களைப் பார்த்தான். கடையின் நிழல் தனது சாக்கில் பட்டு, மிக்சர் பக்கற்றுக்களை மறைப்பதைக் கண்டு. “குமாரி, இந்தச் சாக்கக் கொஞ்சம் இந்தப் பக்கம் இழு..” எனக்கூறி. தான் ஒரு மூலையைப் பிடித்துக் கொண்டு, தங்கையை இன்னொரு மூலையைப் பிடிக்கச் செய்து. சாக்கை நகர்த்தி வெளிச்சம் படுமாறு வைத்தான். மிக்சர் பக்கற்றுக்கள் விற்பனையாகவில்லையே என்பதைவிட.. விற்பனையாகா விட்டால் அம்மாவின் வேதனை நிறைந்த முகத்தைத் தன்னால் பார்க்க முடியாதே என்ற கவலைதான் மேலோங்கியிருந்தது. இந்த துன்பமான எண்ணமே அவனது தொண்டையை அடைத்து, சத்தம் கம்மியது.

“மிக்சர்....! மிக்சர்.....! மிக்சர்....!”

“மிக்சர்.... மிக்சர்..... மிக்சர்....” என மிக்சர் சாக்கைச் சுற்றி நடந்தபடியே கூட்டத்தைப் பார்த்து உரக்கக் கத்தினான்.

கடையில் மிக்சர் கோர்வையில் இருந்து ஒரு மிக்சர் பக்கற்றை இழுக்கப்போன அவர், அதை அப்படியே விட்டுவிட்டு பிள்ளைகளுடன் பாபுவிடம் வந்தார். “எவ்வளவு தம்பி மிக்சர்?”

“பத்து ரூவாண்ண.... வாங்குங்கண்ண....” பாடுவின் கண்களில் மிகுந்த எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. குமாரியைப் பார்த்து இவரின் மகள் நட்புடன் சிறித்தாள். “ஒரு பக்கற் தா தம்பி...” என்று ஜம்பது ரூபாயை நீட்டியவர், என்ன நினைத்தாரோ, ஜந்து பக்கற்றுக்கள் வாங்கிக் கொண்டார். பாடுவுக்கு நம்பிக்கை பிறந்தது. இப்படிப் பத்துப்பேர் வாங்கினால் போதும். முன்னரிலும் அதிக சத்தமாக,

“மிக்சர்....! மிக்சர்....!. மிக்சர்....!”

“மிக்சர்....! மிக்சர்....!. மிக்சர்....!”

வசந்த மண்டபத்திலிருந்து சுவாமியை அடியார்கள் தூக்கி வந்து தயாராக இருந்த டிராக்டர் பூட்டிய சப்பரத்தில் இருந்த மயிலாசனத்தில் இருத்திக் கட்டினார்கள். கூட்டம் முழுவதும் கோயிலின் வெளியே வரத் தொடங்கியது. கூட்டத்தோடு சேர்ந்து கெளரியும் வெளியே வந்தாள். தூரத்தில் இருந்து பார்க்கும்போதே மிக்சர் பக்கற்றுக்கள் நிறைய இருப்பதும், குமாரி காச ரின்னை வைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பதும் தெரிந்து விட்டது. பாடு அங்குமிங்கும் நடந்து கூவிக்கொண்டிருந்தான். அவளுக்கு அழுகை வந்துவிட்டது. விற்காத மிக்சருக்காகவா, தன் பிள்ளைகளின் இந்த நிலைக்காகவா அழுகிறோம் என வேறுபடுத்தி அறியமுடியவில்லை. தன்னை நினைத்து, தனக்கு வாய்த்திருக்கும் கணவனை நினைத்து, தன் பிள்ளைகளை நினைத்து, இந்த வாழ்க்கையை நினைத்து, கடவுளை நினைத்து... எல்லாவற்றுக்காகவும் அழுகிறாள்.

கூட்டம் முழுவதும் கோயிலுக்கு வெளியே வருவதைக் கண்டு பாடு, “மிக்சர்....! மிக்சர்....!. மிக்சர்....!”

“மிக்சர்....! மிக்சர்....!. மிக்சர்....!”

என மீண்டும் மீண்டும் கூவினான்.

“மைக் டெஸ்டிங்.... மைக் டெஸ்டிங்.... வன் டே தீர்.... மைக் டெஸ்டிங்...” வீதி வலம் வரும்போது ஒலிபரப்பாக்குவதற்கான டிராக்டரில் கட்டியிருந்த ஒலிபெருக்கிகள் சோதித்துப் பார்க்கப்பட்டன. முருகப் பெருமானைச் சுற்றிப் போடப்பட்டிருந்த வர்ண மின்விளக்குக்கணையும், சுற்றிச் சுற்றி ஒடித் திரியும் சிறுவர், சிறுமியரையும் குமாரி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். முத்தண்ணனும் அவரது மகனும் சமாளிக்க முடியாத கூட்டத்தோடு வியாபாரத்தில் முழுமுரமாயிருந்தனர். பணத்தை வாங்குவதும் சில்லறையை மிகுதியாகக் கொடுப்பதுமாகச் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருந்தனர். பாடுவும் உரக்கக் கூவிக் கொண்டேயிருந்தான்.

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

“ஆடும் மயிலேறி... முருகா ஓடி வருவாயப்பா... உள்ளம் உருகுதையா....” ஒலிபெருக்கிகள் பெருஞ் சத்தத்துடன் பாடன். பக்தர்கள் “அரோஹ்ரா! அரோஹ்ரா!! அரோஹ்ரா!!!” என ஒரு சேர குரல் எழுப்பினர். சுவாமியை ஏற்றியிருந்த வண்டி மெதுவாக நகரத் தொடங்கியது. இந்த இரைச்சலான சத்தங்களின் மத்தியிலும் பாடுவின் குரல்,

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

எனத் தொடர்ந்து ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆனால் அவனது சத்தம் எவருக்குமே கேட்டதாகத் தெரியவில்லை. அடியார்கள் பக்திப் பரவசத்தில் முருகனின் நாமங்களை உச்சரித்துக் கொண்டு “அரோஹ்ரா! அரோஹ்ரா!!” என கோசம் எழுப்பியவாறே நகர்ந்தனர். அத்தனை இரைச்சலிலும் மகனின் குரல் கொரிக்கு மட்டும் மிகத் துல்லியமாகக் கேட்டது.

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

அவனின் குரலில் உள்ள தவிப்பு, ஆற்றாமை, சோகம் கெளரிக்கு மட்டுமே கேட்டது. நகர்ந்து கொண்டிருந்த சனத்துக்கு, அடியார்களுக்கு கேட்டிருக்க நியாயமில்லை. அவர்கள் ஆண்டவரின் அனுக்கிரகத்தைப் பெறுவதிலேயே குறியாக இருந்தார்கள்.

தங்கள் வேண்டுதல் முருகப் பெருமானின் காதுகளுக்கு எட்டி, அதன் விளைவாக கோரிக்கைகள் நிறைவேறி, தங்கள் வாழ்வு இம்மையில் சிறந்து, மறுமையிலும் அது தொடர வேண்டும் என்ற எண்ணங்களின் வெளிப்பாடாய் உச்சத் தொனியில் “அரோஹரா” போட்டுக்கொண்டு போகும் அவர்களுக்கு பாபுவின் குரல், அதிலுள்ள அர்த்தங்கள் விளங்கப் போவதில்லை.

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

“மிக்சர்....! மிக்சர்....! மிக்சர்....!”

கூட்டம் கோயில் வாசலைக் கடந்தது. கூட்டத்தோடு சேர்ந்து நகர்ந்து கொண்டிருந்த கெளரிக்கு இதற்கு மேலும் தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள முடியவில்லை. கூட்டத்தை விட்டு விலகி, பாபுவை நோக்கி ஒடோடிச் சென்று.

“என்ற செல்ல மகனே....” என்று வாரி அணைத்துக் கொண்டாள். தலையை ஒரு கையாலும் முதுகை மறு கையாலும் வருடி அவனது சுவலை நிறுத்தினாள். கண்களில் இருந்து கங்கையே பெருக்கெடுத்து ஓடி அவன் தலையை நனைத்தது. குமாரி தூயின் சேலை முந்தானையை சுற்றிக்கொண்டு ஓட்டி நின்றாள். அவன் சத்தமாக அழாவிட்டாலும் கண்களில் கண்ணீர் முட்டி நின்றது.

இவர்கள் மூவரையும் விட்டுவிட்டு சுவாமி ஊர்வலம் வெகு தூரத்திற்கு நகர்ந்துவிட்டிருந்தது. அரோ’ராச் சத்தம் தொடர்ந்தும் தூரத்தில் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது.

அறுவடை

“இது பொங்கி வருகின்ற புது வெள்ளம்... ஒரு தங்கு தடையின்றி இது செல்லும்...” ஓலிபெருக்கிச் சத்தம் ஊர் முழுவதும் கேட்டுக் கொண்டிருந்தது. வெள்ளை நிறத்தில் கபில நிறம் தலையிலிருந்து தொடங்கி முதலு முழுவதும் படர்ந்து பின்னங்கால்கள் வழியாக இறங்கியிருந்தது. நீண்டு வளர்ந்த கால்கள். நான்கு அடிக்கும் சற்று கூடுதலாக இருக்கும் உயரம். முகத்தில் கண்களுக்கும் மூக்குக்கும் இடைப்பட்ட பிரதேசம் மேடாகவும் மயிரடர்ந்ததாகவும் இருந்தது. எழுபதிலிருந்து என்பத்தைந்து கிலோவரை இருக்கும் எடை. அலங்கரிக்கப்பட்ட லேண்ட் மாஸ்ர் பெட்டியில் நடுநாயகமாக, மிகக் கம்பீரமாக நின்றிருந்தது அந்த ஆட்டுக்கடா.

மிக மெதுவாக ஓடிக்கொண்டிருந்த லேண்ட் மாஸ்ரில் ஓட்டுநருக்கு இருமருங்கிலும் இருவரும் பெட்டியில் ஆட்டைச் சுற்றிலும் ஆறேழு பேருமாக உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தனர். எழுந்து நின்ற ஒருவர் ஆட்டின் தலையைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்க, இருந்தவர்களில் இருவர் இருபக்கமுமாக ஆட்டின் கால்களை பிடித் துக் கொண்டிருந்தார்கள். லேண்ட் மாஸ்ரருக்குப் பின்னால் ஒரு நாலைந்து பேர் நடந்து ஊர்வலம் போல் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள்.

லேண்ட் மாஸ்ரில் போலவே ரெக்டர்களிலும் மாட்டு வண்டிகளிலும் நடத்தியும் முன்னும் பின்னுமாக ஆடுகள் கொண்டு செல்லப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன. பெரிய, நடுத்தர, சிறிய என மூன்று ரகமாக ஆடுகளைக் காணக்கூடியதாக இருந்தது. “உங்க உதுதான் நாங்க நைற் பார்த்த சின்னச் சாமியற்ற ஆடு....” என்று என் நண்பர் கூற, லேண்ட் மாஸ்ரில் சென்று கொண்டிருந்த அந்த கம்பீரமான ஆட்டை மறுபடி நான் பார்த்தேன்.

நேற்று இரவு ஏழரை மணியளவில் ஆடுகளைப் பார்ப்பதற்காக நானும் நண்பரும் சென்றபோது, நான் அவ்வளவாக அக்கறை காட்டியிருக்கவில்லை. நாறு கிலோமீற்றர் தொலைவிலிருந்துஇந் நிகழ்வுகளைப் பார்ப்பதற்கென்றே வந்திருந்த போதும் “ஆட்டைப் பார்ப்பதில் என்ன ஆச்சரியம் இருக்க முடியும்..?” என்ற ஒரு அலட்சியப் போக்குடனேயே காங்கேசன்துறை வீதியில் சுன்னாகம் தாண்டி, மோட்டார் சைக்கிளில் சென்று கொண்டிருந்தேன். மல்லாகம் முடிந்து அளவெட்டி தொடங்கும் இடத்தில் இடப்பக்கமாகத் திரும்பிச் செல்லும் தார் வீதியில் இறங்கி சிறிது தூரம் சென்றதும் நண்பர் மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்தினார்.

“இதான் அம்பலம்புலவு. வாங்களன் ஆட்டப் பாப்பம்...” என்று கூறி, முற்றுத்தில் போகஸ் ஸைற் போடப்பட்டிருந்தாரு வீட்டிற்குள் செல்ல, நானும் பின்தொடர்ந்தேன். ஸைற் வெளிச்சத்தைச் சுந்றி ஒரு சிறிய கூட்டம். கூட்டத்திற்குள் நுழைந்து நியிர்ந்த எனக்கு ஆச்சரியம். இவ்வளவு பெரிய கடாயா..? ஓரளவுக்குப் பெரிய ஆடுகளை நான் பார்த்துத்தான் இருந்தாலும் இது எனக்குப் பிரமிப்பையே தந்தது. நன்றாக கழுவப்பட்டு பள பளவென இருந்தது. ஒரு வகையான ஆட்டிற்கேயுரிய மணம் வீசியது.

நிலத்தில் ஊன்றப்பட்டிருந்த கட்டையில் ஆட்டின் ஒருகால் இரண்டடி நீளமான கயிற்றால் இணைக்கப்பட்டிருந்தது. சிறுவர்கள் பெரியவர்கள் என வேடிக்கை பார்த்தவர்களில் சிலர்.

ஆட்டைத் தொட்டுப்பார்க்க கைகளை நீட்டியபோது, ஆடு குத்துமாப்போல தலையைக் குளிந்தாலும் குத்தாமல், வாயை மூக்கோடு சேர்த்து சுருக்கிக் கொண்டு ஒருவிதமான கனைப்புச் சத்தம் எழுப்பியது.

“நீண்டநாட்களுக்குப் பிறகு இன்டைக்குத்தான் இவருக்கு வெளியுலகம் தெரியது... அடுத்தாக்களுக்குத் தெரியாமல் கட்டிப் போட்டுத்தான் வளர்க்கிறது... உது கைத்தீன்...” என நண்பர் சொல்ல, கைத்தீன் என்றால் என்ன என நான் கேட்டேன்.

ஆறு மாதக் குட்டியாக பட்டிகளில் இருக்கும் போதே சுழி மற்றும் அங்க இலட்சணங்கள் பார்த்து, கடாய்க் குட்டிகளை வாங்கிவிடுவார்கள். ஏற்கனவே வேண்டுதலுக்காக வளர்க்கப்படும் பெரிய ஆடுகளாக இருப்பவற்றுக்கு கொடுக்கும் உணவின் மிச்சம் இவற்றுக்கு வழங்கப்படும். பெரிய ஆடு காணிக்கை செலுத்தப்பட்ட நாள் தொடக்கம் இவர்தான் ராசா... இவருக்குத் தான் முழுக் கவனிப்பும். விடேசமான உணவுகள் தயாரிக்கப்பட்டு கைகளால் அள்ளி அள்ளி வாயில் ஊட்டப்பட்டு வளர்க்கப்படுவதே கைத்தீன். சில இடங்களில் பருக்கல்தீன் கொடுத்தும் வளர்ப்பார்கள். சாதாரணமாக உணவு கொடுத்து வளர்க்கப்படும் ஆடுகளும் வேள்விக்கு வரும். அவை இவற்றோடு ஒப்பிடும்போது சிறியவையாக இருக்கும்.

முற்றத்தில் ஸைற்போட்டு வைத்திருந்த வீடுகளில் சில வீடுகளுக்குச் சென்று பார்த்துவிட்டு அன்றையதினம் வீடு திரும்பினோம். அவற்றுள் முதன் முதலாகப் பார்த்து, நான் பிரம்மித்த ஆடுதான் இப்போது லேண்ட் மாஸ்ரில் ஊர்வலம் போகிறது.

“தெரியமாகச் சொல், நீ மனிதன் தானா.....? என ஒரு பணமரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்த ஒலிபெருக்கியின் மூலம் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தார் சௌந்தரராஜன். ஐம்பது அறுபது பண மரங்கள் கோயிலைச் சுற்றிவர நின்றிருந்தன. கோயில் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தது. ஆகம முறையின்படி அல்லாத கிராமியக் கோயில். கோயிலின் வலது புறத்தில் பெண்கள் பொங்கல் வைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள். ஐஸ்கிரீம் வேண்கள் ஆங்காங்கு நின்று கொண்டிருந்தன. பொங்கல் வைக்கும் இடத்திற்குச் சந்றுத் தள்ளி, பெரிய மரங்களைக் கொண்டு,இருபதுக்கு இருபது அளவில் ஒரு மாட்டுப் பட்டி போல அமைக்கப்பட்டிருந்தது. அதைச் சுற்றி ஆட்டுக் கடாய்கள் சில கட்டப்பட்டிருந்தன. சிலவற்றை அதன் உரிமையாளர்கள் கைகளில் பிடித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்... இன்னும் நிறைய ஆடுகள் வந்த வண்ணமும் இருந்தன. சிலர் கைகளில் சேவல்களையும் வைத்திருந்தார்கள்.

பூசை தொடங்கிற்று. பூசை முடிய ஆடுகளைப் பலி கொடுக்கும் நிகழ்வு ஆரம்பமாகவிடும் என்று நண்பர் கூறியதோடு...” ஓரே வெட்டில வெட்டோணும் தலைய.. இல்லையென்டா வெட்றவருக்கும் ஒன்றுக்கும் பிரச்சின வரும்...” என்றும் கூற, இவ்வளவு பெரிய ஆட்டின் கழுத்தை ஓரே வெட்டில் வெட்டுவது சாத்தியமா? என்ற கேள்வியை நான் கேட்க “பாக்கத்தானே போறியள்...” என்றார் நண்பர்.

இந் நிகழ்வு நடக்கும் இடத்திற்குச் சந்றுத் தள்ளி பண மரத்தில் சிறிய இன ஆடுகள் ஒன்றிரண்டு ஆங்காங்கு கட்டப்பட்டிருப்பதை அவதானித்த நான் “பெட்டை ஆடுகள்

வெட்றதில்லயென்று சொன்னனீங்கள்.... அங்க ஆடுகள் சிலது நிற்குது...” என்ற எனது கேள்விக்கு “அது வெட்றதுக்காக இல்ல... இனப்பெருக்கத்திற்காக...” என்றார் நண்பர்.

சாதாரணமாக ஒரு வீரியமான நல்ல இன கடாய்களை இனப்பெருக்கத்திற்காக ஆடுகளுக்கு விட ஜநாறு ரூபாய்வறை செலவாகும்... இலவசமாக அந்தக் காரியத்தைச் செய்விப்பதற்காக இங்கே சிலபேர் ஆடுகளைக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்.

பிரதானமான நிகழ்வு ஆரம்பமாகியது. வேண்டுதலுக்காக வளர்க்கப்பட்ட ஆடுகள், பூசை முடிவில் சந்தனம், குங்குமம் பூசப்பட்டு அதன் உரிமையாளர்களால் வெட்டும் இடத்திற்கு கொண்டுவரப்பட்டது. இரண்டு இளைஞர்களும் ஒரு வயதானவருமாக மூவர் கத்திகளோடு தயாராக நின்றிருந்தனர். கைப்பிழியோடு பொருத்தப்பட்ட கூரான பெரிய கத்தி. எனினும் வெட்டுவதற்குத் தோதாக கழுத்தை வைத்துப் பிழித்துக் கொள்வதற்கான மரக் குற்றிகள் எதனையும் காண முடியவில்லை. இறைச்சி வெட்டும் கடைகளில் நட்டு வைத்திருப்பது போன்றதொரு அமைப்பை எதிர்பார்த்த எஃக்கு, அப்படியில்லாமல் எப்படி ஒரே வெட்டில் வெட்டுவது என்ற சந்தேகம் வந்ததால், வெட்டுவதைப் பார்க்கும் ஆவல் தோன்றியது.

இருந்தாலும் என்னால் பார்க்க முடியுமா என்ற சந்தேகமும் எழுந்தது. அவ்வளவு கூட்டம் பட்டியைச் சுற்றி நின்றது என்பது மட்டுமல்ல, வெட்டுகின்ற நினைப்பே எனக்கு தலைசுற்றலை ஏற்படுத்தியிருந்தது என்பதுதான் உண்மை. நான் பார்க்கும் எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டு சந்றுப் பின்வாங்கி

ஒரு ஜஸ்கிரீம் வேணுக்கருகில் நின்று கொண்டேன். என் நிலையைப் புரிந்து கொண்ட நண்பர் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தாராயினும் எதுவும் சொல்லவில்லை.

பின்னாங்கால்களைப் பிழித்திமுத்தவாறு ஒவ்வொரு ஆடுகளாக வரத் தொடங்கியது. பின்னால் ஒருவர் தனியாகத் தலையைக் கொண்டு வந்துகொண்டிருந்தார். கழுத்தில் இருந்து இரத்தம் பெருக்கெடுத்துக் கொண்டிருந்தது. இப்படியே ஒரே பாதையால் நிறைய ஆடுகள் இழுக்கப்பட்டு வரவர, அந்தப் பாதை செங்கம்பளம் விரித்தாற் போலாயிந்று...

இவற்றை நீண்ட நேரம் பார்த்துக் கொண்டிருந்ததால் சற்றுத் தெம்படைந்த நான், ஒரே ஒரு தடவை எப்படியாவது வெட்டுவதைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்று நடந்து கூட்டத்தை விலக்கிக் கொண்டு பார்க்க, ஆட்டின் காதுகளை அல்லது கொம்புகளை ஒருவர் பிழித்துக்கொள்ள, பின்னாங் கால்கள் இரண்டையும் ஒருவர் இலேசாகத் தூக்க... தலை கீழே விழுந்தது. ஒரு வெட்டுத்தான்... அது எவ்வளவு பெரிய கழுத்தாகயிருந்தாலும் ஒரு வெட்டுத்தான்... துண்டு இரண்டுதான். மனிதர்களின்கதைச் சத்தம்தான் இரைச்சலாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்ததே தவிர ஆட்டிலிருந்து ஒரு முனகல் சத்தங் கூட கேட்கவில்லை. ஒருவேளை “உயிர் பிரிவதில்லை தன் உடலைவிட்டு.... அது அழிவதில்லை காலடிகள் பட்டு... நீ முன்னேறும் பாதையில் கவனம் வைத்தால.....” என்ற ஒலிபெருக்கிப் பாடலில் பொதிந்துள்ள தத்துவக் கருத்தில் கவனம் வைத்ததால் ஆடு கத்த மறந்து போனதோ தெரியவில்லை.

“வளர்த்த ஆட்டை வெட்டுவது ஒரு மாதிரியாக இருக்காதா....? என்ற என் கேள்விக்கு, நண்பர் பதில் கூறாமல் ஒரு இடத்தைச் சுட்டிக் காட்டி னார். உண் மையாகவே ஒருவர் உட்கார்ந்து அழுதுகொண்டிருந்தார்... தனது வெட்டப்பட்ட ஆட்டைப் பார்த்தபடி... உழவர்கள் மண்ணைக் கிளறி, உரமிட்டு, நீர்பாய்ச்சி, மருந்துடித்து நெற்பயிரை கண்ணுங்கருத்துமாக வளர்ப்பதும், பச்சைப் பசேலென்று வளர்ந்து நிற்கும் பயிரைப் பார்த்துப் பார்த்து ரசிப்பதும், பசியோடு உண்ணவரும் விலங்குகளிடம் இருந்து அவற்றை வேலி போட்டுப் பாதுகாப்பதும் பயிரின் மேலுள்ள பாசத்தினாலா...? அறுத்தெடுக்கப் போகும் ஆனந்தத்தினால்தானே.... அறுவடை சரியென்றால் ‘அறுப்பு’ சரியில்லையாகுமா...?

“சரி கடைசியா இருபது...” என்று ஒரு இளைஞர் கேட்க, வெட்டப்பட்டுக் கிடக்கும் தனது ஆட்டையும் பொருத்தி வைக்கப்பட்டிருந்த அதன் தலையையும் ஒரு தடவை பார்த்துவிட்டு, மறுப்பது போலத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டே “இருபத்தைஞ்சுதான்...” என்றார் ஆட்டின் சொந்தக்காரர். ஓவ்வொரு ஆட்டையும் அதன் உரிமையாளர்கள் ஏலம் விட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். தாங்கள் வளர்த்த ஆடுகளை இறைச்சிக்காகத் தாங்கள் கொண்டு போவதில்லை.... ஏலத்தில் கொடுத்துவிட்டு வேறு ஒரு ஆட்டை அல்லது ஒரு பங்கு இறைச்சியை பெற்றுக் கொள்வதுதான் வழிமை என்று நண்பர் சொன்னார். வெட்டப்பட்ட ஆடுகளின் உடம்போடு அதன் தலைகள் பொருத்தப்பட்டோ அல்லது உடம்பின் மேல் வைக்கப்பட்டோ இருந்தாலும் சில ஆடுகளின் உடல்களில் தலையைக் காணவில்லை.

ஏலத்தில் விலை போய்விட்ட தென்றால் ஏலம் எடுத்தவர்கள் தலையைக் கொண்டு போய் விடுவார் களாம். தலையில் லாத ஆடுகள் விற்கப்பட்டுவிட்டது என்று அர்த்தம்.

சிறுவர்கள், இளைஞர்கள், பெண்கள், ஆண்கள், வயதானவர்கள் என எல்லோரும் இந் நிகழ்வை ஒரு வைபவமாகவே பார்க்கிறார்கள் என்பதைக் காண முடிந்தது. சிலர் மட்டும் இரத்தத்தைக் கண்டு அருவருப்பு அடைவது போல முகத்தைச் சுளித்தாலும் அந்தச் சுளிப்பையும் மீறி அறுபட்டுக் கிடக்கும் ஆட்டில் எத்தனை கிலோ இறைச்சி தேறும் என்பதைக் கணக்கிட்டுக் கொண்டே செல்வது போலவும்பட்டது எனக்கு. வீதி விபத்துக்களில் நாய், கழுதை, பூனை போன்றவை அடிப்பட்டு இறந்து கிடந்தால் அசிங்கமாகப் பார்ப்பதும்... புறா, சென்பகம், மைனா, மயில் போன்றவை கிடந்தால் அனுதாபமாகப் பார்ப்பதும்.... மான், மரை, முயல் என்பன கிடந்தால் இறைச்சியாக ஆவலோடு பார்த்து.. “சே.. அநியாயமாகப் போயிட்டுதே...” என்று நினைப்பதுமான அனுபவங்கள் ஞாபகத்திற்கு வந்தன. எல்லாமே உயிர்கள்தான்..... நாம் பார்க்கும் கோணம் எப்படியெல்லாம் மாறிவிடுகிறது..

கடாய்கள் இந்தப் பருவத்திற்கு வந்ததற்குப் பிறகு எப்படியும் அறுபடத்தான் போகிறது. வீட்டாராலோ, விசேஶங்களுக்கு என வாங்குவோராலோ, இறைச்சிக் கடைக்காரரினாலோ... ஏதோ ஒரு விதத்தில், யாரோ ஒருவருடைய வடிவத்தில் இவை அறுபடத்தான் போகின்றன.. மேலும் இவை அறுப்பதற்கென்றே வளர்க்கவும் படுகின்றன. சில நாறு அல்லது ஆயிரம் வருடங்களுக்கு முன்பு முழுமையான தமிழ்ப் பண்பாடு

களுள் ஒன்றாகவும், ஆரிய அல்லது பிராமணிய கலாசாரக் கலப்பின் பின் ஒரு குறிப்பிட்ட வகுப்பினரின் அல்லது ஊரவரின் பண்பாகவும் மாறிய இந்த வேள்விக் கலாசாரம் இப்போது அருகிவருகிறது. இராமாயண, மகாபாரதக் காலங்களில் நூற்றுக்கணக்கான, ஆயிரக்கான உயிர்கள் பலியிடப் பட்டு யாகங்கள், வேள் விகள் நடாத்தப்பட்டிருந்தாலும் இன்று இவை ஊக்கப்படுத்தப்படுவதில்லை. ஆயினும் யாழ்ப்பாணக் கலாசாரத்தின் ஒரு உப கலாசாரமாக இவை இன்றுங்கூட இருந்து வருகின்றன.

சரி – பிழை, உயர்ந்தது – தாழ்ந்தது என்பன போன்ற தத்தவத் தர்க்கங்களையும் பகுத்தறிவின் பாற்பட்ட பகுப்பாய்வுச் சிந்தனைகளையும் கொண்டு இந் நிகழ்வுகளை நோக்கும் போது ஜீவ காருண்யம், அஹிம்சை, உயிர்களின் உரிமை, சித்திரவதை என்ற சொல்லாடல்கள் ஞாபகத்தில் வந்தாலும் சொற்களுக்குள் எம்மை அடகு வைத்து விட்டு சிந்திக்கின்றோமோ..... எனவும் எண்ணத் தோன்றுகிறது. அதுவும் சரி, இதுவும் சரி என்ற பின் நவீனத்துவமிந்தனைதான்சரியானதோ....

தங்களுக்குத் தெரியாமலேயே தங்கள் தலைகளைத் தானமாகக் கொடுத்துவிட்டு உறைந்த குருதியோடும் மரத்துப்போன உடலோடும் வாகனங்களுக்குள் அள்ளிப் போடப்பட்டிருக்கும் ஆடுகளைப் பார்க்கும்போது..... இறைச்சிக்காகத்தான் இப்படி விழா எடுத்து அறுக்கிறோம் என்று கூறாமல், தங்கள் நலன்களை வேண்டி வேற்றாரு உயிரைப்

பலியிடுவது என்பதும் அதனைக் கடவுள் ஏற்றுக் கொண்டு அருள்செய்வார் என்பதும் எச் சிந்தனைக்கும் பொருந்தாததாகவே எனக்குப்பட்டது.

விடியல்

“அடே மெதுவா விலகுங்கடா, பறுனாந்து வாரான்டா..” என்ற பீற்றுரின் கிக்கிக்ப்பான வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் நாலைந்து பேராகச் சுற்றி நின்று பலதையும் பேசிக் கொண்டிருந்த கூட்டம் தெருவைப் பார்த்தது.

“ஓன்டா.. பறுனாந்து வாரான்..” என்று ஒருவன் உறுதி செய்வதற்குள் எப்படித்தான் கலைந்தார்களோ தெரியவில்லை, ஒருவரையும் காணவில்லை.

வீதியில் தங்கள் தங்கள் வேலைகளுக்காக நடந்து சென்று கொண்டிருந்தவர்களும் கூட ஒருவித பயத்துடன் ஓரமாக ஒதுங்கிச் சென்றார்கள்.

தொடைக்குமேல் உயர்த்திக் கட்டிய சாரம், கடைசியில் இருந்து இரண்டு பொத்தான்கள் மட்டுமே பூட்டப்பட்டிருந்த சேர்ட், சிறிய தள்ளாட்டம் இருந்தாலும் உறுதியான நடையான நடு வீதியில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான் பறுனாந்து.

“டேய்.... எவன்டா..... எனக்குச் சிகரட் தரமாட்டன்னு சொன்னது.. எவன்டா அவன்..” என்ற உரத்த சத்தத்தைக் கேட்ட பெட்டிக்கடை சன்முகம் உண்மையில் பயந்தே போனான்.

“கடவுளே, என்ன கூத்துக் காட்டப் போகிறானோ.... குடிச்சா இவன் நேரா இங்கதான் வருவான்... இப்ப எப்படிச் சொல்லிச் சமாளிக்கிறது....” என்று தனக்குள்ளாகவே முனைமுனைத்தபடி, வேறு வழியில்லை தெரிகொண்டுதான் ஆகவேண்டும் என்ற நிலையில் சுற்றுத் தெரியத்தை வரவழைத்துக் கொண்டு நிமிர்ந்து வீதியைப் பார்த்தான். நினைத்த மாதிரியே வீதியை விட்டு இறங்கி பறுனாந்து சன்முகத்தின் கடையை நோக்கியே வந்தான்.

“எவ்வளவுடா உனக்குத் தரனும்... பிச்சக்காசு... இந்தப் பறுனாந்துக்கு கிகரட் இல்லன்னு சொன்னியாமே..”

“இல்லண்ணே... நீங்கதான் சொல்லி விட்டங்கள்னு தெரியாது.. அந்தப் பய சில நேரங்கள்ல போய் சொல்லியும் வாங்கிட்டுப் போயிருவாண்ண.. உங்களுக்குன்னா குடுத்து விடாம இருந்திருப்பனா... இந்தாங்கண்ண சிகரட்டு....” இதுதான் சன்முகத்தின் தைரியம்.

சிகரட் தந்தே ஜநாறு ரூபாவுக்கு மேல் கடன் ஏறிவிட்டது. மற்றவர்களுக்கு எந்தப் பொருளைக் கடன் தந்தாலும் சிகரட்டை மாத்திரம் கடனுக்குத் தரமாட்டான் சன்முகம். ஆனா பறுனாந்து விடயத்தில் அந்தக் கண்டிசன் எல்லாம் செல்லுபடியாகாது. குடித்துவிட்டு வெறியில் வரும் பறுனாந்துவை எதிர்ப்பது என்பது, வருமானத்தை இழப்பது மட்டுமல்ல, கடையையும் மொத்தமாக விட்டுவிடுவதற்குச் சமமானது என்பதும் குறைந்தது ஒரு வாரமாவது ஆஸ்பத்திரியிலும் தங்கியிருக்க வேண்டும் என்பதும் சன்முகத்திற்கு தெரியாதா.. என்ன.

சிகரட்டை வாங்கி வாயில் வைத்துக் கொண்டு, கடையின் முன்புறம் தொங்கிக் கொண்டிருந்த கம்பான் கயிற்றின் நுனியில் உள்ள நெஞ்சுப்பைக் கொண்டு பற்ற வைத்தான் பறுனாந்து. நன்றாகப் புகையை உள்ளே இழுத்து, வெளியே விட்டவன் சன்முகத்தை ஒரு ஏளனப் பார்வை பார்த்து “எழுதிவை” என்ற ஏற்றை வார்த்தையை மட்டும் உதிர்த்துவிட்டு “டேய் எவன்டா...” என்று வேறு யாரையோ வம்புக்கு இழுக்கும் முகமாக உரத்த சத்தத்தோடு நடக்கத் தொடங்கியவனை, தனது அம்மம்மாவின் வீட்டுக்கு வந்திருந்த பறுனாந்துவின் இளைய மகன் ரவி பார்த்துவிட்டான்.

உடனே பயம் தொற்றிக் கொள்ள அப்பாவின் கண்ணில் பட்டுவிடாமல் தன் வீட்டை நோக்கி வேகமாக ஓடினான். “அம்மா.. அம்மா.. அப்பா நல்லாக குடிச்சிட்டு, வெறியோட சத்தம் போட்டுக்கொண்டு வாராகு..” என்று படபடப்பாகக் கூறினான். நாலைந்து ஒழுங்கைகள் தாண்டி ஓடி

வந்ததனால், அவனுக்கு முச்ச வாங்கியது. அதைவிட பயமும் பதற்றமும் சேர்ந்து கொண்டதால் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தான் அந்த ஆறு வயதுப் பிள்ளை.

“தம்பி... தங்கச்சிய தூக்கு... எங்க அண்ணா..? அவனையும் கூப்பிடு” என்று அவசர அவசரமாக எப்போதும் கையில் எடுத்துக் கொள்ளும் அந்த சிறிய பிளாஸ்டிக் கூடைக்குள் கொடியில் தொங்கிய பழைய பெட்சீந்றையும் ஒரு துவாயையும் பால் போத்தலையும் எடுத்து வைத்தாள் பறுனாந்துவின் மனைவி பவளம்.

“அண்ணா... அண்ணா....” என்று ரவி வீட்டின் எல்லாப் பக்கங்களிலும் தேடினான். அண்ணனின் சத்தத்தைக் காணோம். “அம்மா... அண்ணனக் காணல் அம்மா..” என்றான் அழுத குரலில்.

“முன்னால் ஓடிப்போய் பாரு... போல விளையாடுக் கொண்டு இருப்பான்” என்று அம்மா சொல்ல, தங்கையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, வெளியே ஒடுவதற்கு வாசலுக்கு வந்தவன், தள்ளாடியபடி வந்து கொண்டிருந்த பறுனாந்துவைக் கண்டுவிட்டு, “அப்பா பக்கத்துல வந்துட்டாரும்மா...” என்று சொல்லவும் பவளம் பிளாஸ்டிக் கூடையோடு வரவும் சரியாக இருந்தது.

மகனிடம் இருந்து குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டவள் “நீ போய் அண்ணனைக் கூட்டிக்கொண்டு அம்மமா வீட்டுக்கு வந்தனு..” என்றவள். விறுவிறுவென்று சில ஒழுங்கைகள் தாண்டியிருந்த தன் தாய் வீடு நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள். மாலைப் பொழுது தாண்டி இருள் பரவத் தொடங்கியிருந்ததால் அவள் போவது பறுனாந்துவுக்குத் தெரிந்திருக்காது என்பது பவளத்திற்குத் தெரியும்.

கண்டுவிட்டானானால் அங்கிருந்தே உரத்த சத்தத்தில் “எங்கம் போற... உங்காக்கா வீட்டுக்கா..? கட்டுன புருசன....” என்று தொடங்கி எல்லையே இல்லாமல் பேச்கம் நீஞாம். அடிவாங்கி வாங்கி உடம்பு மரத்துப் போனது போல், வார்த்தைகளைக் கேட்டுக் கேட்டு மனசும் மரத்துப் போய்விட்டது அவனுக்கு. இப்போதும் என்ன...? தனக்குக் கேட்காதே தவிர, வீட்டில் நின்று கொண்டு அக்கம் பக்க வீட்டுக் கார்களுக்கெல்லாம் கேட்கும்படி தன்னையும் தன் குடும்பத்தையும் கெட்ட வார்த்தைகளால் வாய் ஓயும்வரை திட்டித் தீர்த்துவிட்டுத்தான் தாங்குவான்.

“காலையானதும் இந்தப் பிள்ளைகளையும் இழுத்துக் கொண்டு விடியிறதுக்கு முன்னால் வந்து தேத்தண்ணி போட்டுக் குடுக்கனும். இல்லன்டா அம்மா வீட்டுக்கும் தேடி வந்து எப்போதாவது திட்டிரென ஒரு ஞானம் வரும். காலையில் தேநீர் கொண்டுவரும் பவளத்திடம் கறுவான் “நான் இனிமேல் குடிக்க மாட்டேன்... நீ பயப்புடாத... நான் சொன்னன்டு குருசு கடையில் அரிசி சாமான் கேளு.. தருவான்..” என்று சொல்லிவிட்டு விறுவிறுவென்று கடற்கரையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்குவான்.

அவன் முதல் தடவை இவ்வாறு சொல்லிவிட்டு, அன்று குடிக்காமல் வேளைக்கு வீடு வந்தபோது பவளம் அடைந்த ஆனந்தத்தை வார்த்தைகளால் வருணித்துவிட முடியாது. ஒரு கிழமைவரை குடிக்கவில்லை. அருளானந்தத்தின் மகள் கல்யாணத்தன்று அதற்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப்பட்டது. “எவ்வளவோ சொன்னென்.. நான் குடிக்க மாட்டன்னு... என்ன வற்புறுத்தாதீங்கன்னு... கேட்காமத் திரும்பத் திரும்பத் தந்துட்டானுக...” என்று மறுபடி தொடர்ந்தது.

ஒருமுறை, குடிக்கக் காசில்லாமல் மரம் வெட்டுபவர்கள் காட்டில் ஓளித்து வைத்திருக்கும் கோடரி, ஆப்பு என்பவற்றை எடுத்து வாடசாராயம் காய்ச்சி விற்கும் பெண்ணிடம் அடகு வைத்துவிட்டுக் குடிக்கவும், உரிமையானவர்கள் போய் பொலிசில் முறையிடவும் நிறை வெறியோடு வீதியில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்த பறுனாந்துவை பொலிஸ்காரர்கள் “அதெல்லாம் இப்பக் கொஞ்ச நாளாத்தாண்டா... நீ பிறந்த போது எவ்வளவு சந்தோசப்பட்டார் தெரியுமா... எல்லாருக்கும் டொபி வாங்கிக் குடுத்தாரு.. உன்னக் கீழே இறக்கி விட மாட்டாரு தெரியுமா..”

பிள்ளைகளிடம் கணவனை விட்டுக்கொடுக்க மனமில்லை பவளத்திற்கு. ஆனாலும் வளரும் பிள்ளைகளுக்கு எல்லாம் தெரியத்தானே செய்யும்...

வழமைபோல மறுநாள் காலை வீட்டு முற்றத்தில் கிடந்த மனற்குவியலில் படுத்திருந்தவனிடம் தேநீர் கொண்டுபோய்க் கொடுத்த பவளம், பறுனாந்துவின் முகத்தைப் பார்க்காமலே சொன்னாள் “சீனியில்ல... பிள்ளைகளுக்கு மாவும் முடிஞ்சி போச்சி... சின்னவனக் கடயில் பாண் வாங்க விட்டன்.. கடன் காக கட்டயில்ல, அதனால் பாண் தரமாட்டன்னு சொல்லிட்டானாம் குருசு..”வந்து அடித்து உதைத்து இழுத்துக் கொண்டு போகவும் அவர்களோடு மல்லுக்கட்டியதில் சாரம் அவிழ்ந்துவிட்டது. நிர்வாணமாக வீதியோரத்தில் தேங்கியிருந்த சேற்று நீரில் விழுந்து, அழுக்காகி, நாற்றுத்தோடு பொலிஸ் நிலையம் கொண்டு செல்லப்பட்டு, பவளம் பொலிஸ்காரர்களின் காலில் விழுந்து ஒருவாறு மாலையில் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான்.

அடிப்பான்...” வழமையாகிப் போய்விட்ட நிகழ்ச்சிகள்தான் என்றாலும் அவனும் வாழ்கிறான் என்பது பெரிய ஆச்சரியம்தான்.

தொடர்ச்சியான மிகப் பெரிய பிரளய வாழ்க்கைக்கு இடையே எப்போதாவது, ஒரு கிழமை அல்லது இரண்டு கிழமை பறுனாந்து குடிக்க மாட்டான். பெற்றவர்கள், சகோதரர்கள், பங்குத் தந்தை, ஊர்ப் பெரியவர்கள், அக்கம் பக்கத்தார் என யார் சொன்னாலும் கேட்காத பறுனாந்துவுக்கு, கொண்டு வந்து வைத்த தேந்ரையும் குடிக்கவில்லை. பவளம் தொடர்ந்தாள் “பிள்ளைகளைப் பட்டினியாவா பள்ளிக்குடம் அனுப்ப முடியும்..? இன்டைக்கு அனுப்பப் போறுதில்ல..”

“என்..? ராத்திரி மிஞ்சின கஞ்சி இருக்குந்தான்...” என்றான் பறுனாந்து. “கஞ்சியா...? பானையே இல்ல.. எல்லாம் வெளியில் உருண்டு கிடந்துச்சு... எங்கயிருந்து வரும் கஞ்சி...”

இரவு நடந்தது பறுனாந்துவுக்கு ஞாபகம் வந்தது. வீட்டுக்கு வந்து பார்த்தபோது, ஒருத்தரும் இல்லாத ஆத்திரத்தில் சாப்பாட்டுப் பாத்திரங்களை எல்லாம் காலால் அடித்து வீசியது ஞாபகம் வந்தது. நினைக்க வெட்கமாக இருந்தது.

இது என்ன முதல் தடவையா வெட்கப்பட? இரவில் கூத்துப் போடுவதும் விடிந்தபின் நினைத்துப் பார்த்து வெட்கப்படுவதும், விடியல் இரவானதும் ஒன்றுமே பேசாமல் மென்மாக இருந்தான் பறுனாந்து. அந்தச் சம்பவத்திற்குப் பின் இரண்டு மாதங்கள் குடிக்கவேயில்லை. ஆனால் ஏதோ ஒரு கஸ்யாணம் அல்லது ஊர் விசேஷம், நண்பர்கள் ஒன்றுகூடல்... மீண்டும் குடி ஆரம்பித்து விடும்.

பெரியவன் அகிலனுக்கு ஒன்து வயசாகிறது. அவனுக்கு இதெல்லாம் பழக்கமாகிவிட்டது. எப்போதாவது அம்மாவிடம் கேட்பான்.. “அப்பா ஏம்மா இப்பிடி எல்லாம் செய்யிறாரு...?”

“எப்பிடிடா...?” ஒன்றும் தெரியாத மாதிரி கேட்பாள் பவளம்.

“உன்னப் போட்டு அடிக்கிறாரு.. என்னையும் தம்பியையும் கண்டாலே பிடிக்குதில்ல... தங்கச்சியத் தூக்கவே மாட்டன்றாரு.. தூசணத்தால் கண்டமாரி பேசுறாரு..” மீண்டும் அதே கூத்து.... சேச்சே... அவனுக்கே வெறுப்பாக இருந்தது. என்னவோ நினைத்தவனாக எழுந்து கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே சென்றான்.

“தேத்தண்ணி குடிக்காமப் போற்கக...” என்ற பவளத்தின் குரலுக்கு எந்தப் பதிலும் இல்லை.

“அம்மா... நாங்க குடிக்கவாம்மா தேத்தண்ணிய...” பறுனாந்துவோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்ததையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த சீன்னவன் ரவி கேட்டான். அவனுக்குத் தெரியும் வேறு சீனி இல்லை தேந்ற் போட என்று.

“குடி... குடிச்சிட்டு அரைவாசிய அண்ணனுக்கும் குடு..”

வெளியே வந்த பறுனாந்து. “எப்படியாவது ஒரு றாத்தல் பானும் கா றாத்தல் சீனியும் வாங்கிட்டாப் போதும்... பிள்ளைகளப் பள்ளிக்குடம் அனுப்பிரலாம்... குருகட்ட இனிப் போக ஏலாது.. நிதானமாப் போனா அவன் நிறையக் கதைப்பான்.. பழைய கடன் கணக்க எல்லாங் கூட்டி மொத்தமாச் சொல்லுவான்.. வேற யார்ட்டக் கேக்கலாம்...” என்று யோசித்தவனுக்கு சட்டெனத் தன் தாயின் ஞாபகம் வந்தது.

குறையான்றுமல்லை...

மனைவியின் உறவுகளிடம் எல்லாம் அவள் வாங்கி இனி இல்லை என்ற நிலைமையாகி விட்டது அவனுக்கே தெரியும். தன் உறவுகளிடமும் கேட்க முடியாது. அவர்களிடமும் இனி இவனுக்குத் தருவதற்கு ஒன்றும் இல்லை. அம்மாவைக் காப்பாற்ற வேண்டிய இவன் எத்தனையோ தடவை அம்மாவிடம் கெஞ்சி வாங்கியது போக, பயமுறுத்தியும் பலதடவை வாங்கியிருக்கிறான். வயதான காலத்தில் கடற்கரைக்குச் சென்று, மீன் வெட்டி அவள் உழைக்கும் பண்ததை எப்படியெல்லாம் இவன் அபகரித்திருக்கிறான்... ஆனாலும் இந்த வேளையில் அம்மாவை விட்டால் ஆள் இல்லை. வளவுக் கதவைத் திறந்து கொண்டு, முற்றத்தில் வந்து நின்று, அந்த ஒலைக் குடிசைக்குள் குனிந்து செல்ல மனமில்லாமல் வெளியே நின்று அழைக்கிறான்,

“அம்மா..... அம்மா....”

“என்ன..?”

பதிலில் பாசத்திற்குரிய எந்த அறிகுறியும் இல்லை. பெற்ற மகன்தான் கூப்பிடுகிறான் என்று தெரிந்தும் ஒரு வெறுப்புக் கலந்த அலட்சியமான தொனியே வெளிப்பட்டது. அந்தளவுக்கு அவன் மோசமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறான்.

“ஒரு அம்பது ரூவா இருந்தாத் தா.. பின்னேரம் தந்தாருவேன்..”

“.....”

இப்படி எத்தனை பின்னேரங்களைப் பார்த்திருக்கிறான் அவள்.

“பிள்ளைகளுக்கு சாப்பாடு ஒன்றும் இல்ல... பள்ளிக்குடம் அனுப்பனும்...”

“நீ குடிக்கிற காசுக்கு கோஸ்வரனா இருக்கலாமே... பிள்ளைக் கூலாம் ராசா மாரி இருக்குமே...” வீராப்பா பதில் சொன்னாலும் பேரப்பிள்ளைகளின்

பசி இவளது மனசைப் பிசைந்தது. பறுனாந்து எதுவும் பேசாமல் நின்றிருந்தான்.

உள்ளேயிருந்து கசங்கலாக சில ரூபாய் நோட்டுக்கள் முன்னே வந்து விழ, வார்த்தைகள் பின்னே வந்தன “இந்த இதையும் கொடு..” காசைப் பொறுக்கிக் கொண்ட பறுனாந்து அவள் எட்டித் தந்த, நேற்று அவித்த பனங்கிழங்குகள் நான்கைந்தையும் வாங்கிக் கொண்டு, பான் வாங்குவதற்காக கடையை நோக்கி நடந்தான்.

அரை வழியில் போகும் போதே அவனுக்கு ஒரு யோசனை வந்தது.. “பனங் கிழங்குதான் இருக்குதே... ஏன் பான் வாங்குவான்...?” என்று திரும்பி வீட்டை நோக்கி நடந்தவன், வாசலில் நின்றவாரே “டேய் ரவி இந்தா... கிழங்கச் சாப்பிட்டுட்டு பள்ளிக்குடம் போங்க..” என்று கொடுத்துவிட்டு நேராக வடிசாராயம் விற்கும் வீடு நோக்கிச் சென்றான்.

மாலை வீடு வரும்போது சரியான வெறி.. தள்ளாட்டமாக வந்தாலும் உரத்த சத்தத்தைக் கேட்கவில்லை என்பதால் சற்றுத் தைரியம் கொண்டாள் பவளம். ஆனால் இளையவன் ரவி நடுங்கத் தொடங்கினான். “அும்மா வாங்கம்மா... அம்மம்மா வீட்டுக்குப் போயிருவம்..” என்று ரவி தொடங்க, மூத்தவன் அகிலன் தாயைப் பார்க்க, “பொறு பாப்பம்... சத்தம் போடாமத்தானே வாராங்க..”

தங்கை மணலில் எதனோடோ கதைத்துக் கொண்டு விளையாட்டில் கவனமாக இருந்தாள். வீட்டிற்குள் நுழைந்த பறுனாந்து “என்னம்... இன்டைக்கு ஓடலயா...? ஆத்தானும் புள்ளைகளும்...?”

“.....”

“என்னடி கேட்கிறன் பதிலையே காணோம்...?”

“.....”

“சாப்பாட்டப் போடு..”

“ஓன்றுமில்லை..”

“ஓன்றுமில்லையா...? நீ மட்டும் தின்னு தின்னு கொழுத்துப் போய் இருக்க.... எனக்கு சாப்பாடு இல்ல... அப்படித்தானே...?”

“.....”

“நாம் பாட்டுக்கு கேட்டுக் கொண்டிருக்கன்... நீ மகாராணி மாரி உட்காந்துக்கிட்டிருக்கிற...” என்றவன், ஆத்திரத்தோடு காலால் ஒரு உதை விட்டான் பவளத்திற்கு. தள்ளிப் போய் விழுந்ததில் நெற்றியில் அடிப்பட்டு இரத்தம் பீற்றிட்டு வெளியே வந்தது. ஆனால் அவள் சத்தம் எதுவும் போடவில்லை. அழவும் இல்லை.

ரவியும் தங்கையும் வீறிட்டு அழத் தொடங்க. பிள்ளைகள் பக்கம் திரும்பிய பறுனாந்து “மூடு வாய்.. சத்தம் போட்டா அடிச்சிக் கொன்றுவன்...” ரவி வந்த அழுகையை அடக்க கையால் வாயைப் பொத்திக் கொண்டு, தங்கையைத் தூக்கி இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டான். முத்தவன் அகிலன் அம்மம்மா வீட்டை நோக்கி வேகமாக ஓடிச் சென்றான்.

பவளத்தின் தாய் வரும்போது பவளம் மயங்கிக் கிடந்தாள். ரவியும் தங்கையும் தாய்க்குப் பக்கத்தில் இருந்து அழுது கொண்டிருந்தார்கள். அக்கம் பக்கத்துக்காரர்களுக்கு இது பழகிப் போன விடயங்கள்தான் என்பதால் யாரும் வரவில்லை.

“ஜியோ.... பாராவது ஒடி வாங்களேன்... என் பிள்ளை இப்பிடி அடிச்சிப் போட்டு இருக்கிறானே...” என்ற பவளத்தின் தாயின் சத்தத்திற்கு பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் உதவிக்கு வந்தார்கள்.

“எங்கடா உங்கப்பன்..? பாவி..... அடிச்சதுமில்லாம விட்டுட்டு எங்கயோ தொலஞ்சி போயிட்டானே... நாசமாப் போறவன்...” புலம்பியபடியே பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களின் உதவியுடன் ஆட்டோ பிடித்து, பவளத்தைத் தூக்கி ஏற்றும்போது எங்கிருந்தோ வந்துவிட்டான் பறுனாந்து.

“டேய்..... டேய்யிய்ய..... யார்ரா அவன் என் வீட்டுக்கு முன்னால் ஆட்டோவ நிப்பாட்டுனவன்.? ” என்று சத்தம் போட்டவன், மாமியாரைக் கண்டதும் வீதிக்கருகே நடப்பட்டிருந்த ஒரு தடியை பிடுங்கி எடுத்துக் கொண்டு, சத்தம் போட்டபடி ஆட்டோவை நோக்கி ஓடிவர, “தம்பி... ஆட்டோவ எடு...” என்று அவசரமாக மற்றவர்கள் கூற, அம்மம்மாவும் அகிலனும் ஆளுக்கொரு பக்கமாக ஆட்டோவில் தொற்றிக்கொள்ள, அயலவர்கள் விலகிக் கொள்ள ஆட்டோ பறந்தது.

இந்தக் களேபரத்திலும் பயத்திலும் இடுப்பில் தங்கையோடு தன்னை மறந்து நின்றிருந்த ரவி, ஆட்டோ புறப்பட்டதும் வீட்டு வாசலில் திகைத்தவண்ணம் நின்றிருந்தான். சத்தம் போட்டபடி தடியோடு ஓடிவந்த பறுனாந்து, ஆட்டோ போய்விட்ட கோபத்தில் பிள்ளைகள் இருவரையும் உள்ளே தள்ளி “போடா உள்ளீ...” என்றுவன் வாசலைச் சாத்திவிட்டு உரத்த சத்தம் போட்டுக் கத்தத் தொடங்கினான். மாமியாரில் தொடங்கி, உதவி செய்த பக்கத்து வீட்டுக்காரர்களையும் இன்னும் அக்கம் பக்கங்களில் வசிக்கும் அயலவர்களையும் “தன் சொந்தப் பிரச்சினையில் தலையிட

இவர்கள் யார்?" என்றவாறு, உலகத்தில் உள்ள அத்தனை கெட்ட வார்த்தைகளாலும் திட்டித் தீர்த்தான்.

தள்ளிவிடப்பட்ட ரவி, தங்கையோடு மண்ணில் விழுந்தான். அருகில் இருந்த கல்லில் தங்கையின் தலை அடிப்படையிடக் கூடாது என்பதற்காக தனது முழங்கையை ஊன்றி விழுந்தவனுக்கு பலத்த சிராய்ப்புக் காயம் ஏற்பட்டு இரத்தம் கசிந்தது. விழுந்த அதிர்ச்சியில் தங்கை பெருங்குரலெடுத்து அழ, காயத்தின் வலியைப் பொறுக்க முடியாது ரவியும் அழுதுகொண்டே தங்கையின் கண்ணத்தில் விழும் கண்ணீரைத் துடைத்தவாறே தேற்றினான். தான் அழுது கொண்டு தங்கையை தேற்றுகின்றோமே... என்ற உனர்வில்லாமல் "அழாதம்மா... அழாத.. அம்மா வந்தாருவாங்க.." என்று அழுகையின் ஊடே கூறியபடி வீட்டிற்குள் சென்று சுவரின் ஒரமாகச் சாய்ந்து கொண்டு தங்கையை மடியில் கிடத்தினான்.

தேம்பித் தேம்பி அழுதபடி அண்ணனின் மடியில் தலையை வைத்து, கால்களை மடக்கி நெஞ்சுப் பகுதிக்குள் சுருக்கி இறுக்கிக் கொண்டு, ஒரு கையைத் தலைக்குக் கீழும் மறு கையால் அண்ணனின் காலைப் பற்றிப் பிடித்துக்கொண்டும் உறங்கிப் போனாள் தங்கை. நன்றாக இருட்டிய பின்னுங்கூட சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்த பறுனாந்து, களைத்துப் போய் வெளிவாசலருகில் கிடந்த மன் குவியலில் படுத்துவிட்டான்.

ஆஸ்பத்திரியில் பவளத்தைச் சேர்த்து, தேவையானவைகளைச் செய்து கொடுத்துவிட்டு, ரவியும் தங்கையும் என்ன செய்கிறார்களோ என்ற நினைவு தந்த அவசரத்தில் அம்மம்மாவும் அகிலனும் வீட்டை நோக்கி வந்தாலும் பறுனாந்துவின் உரத்த சத்தம் கேட்டதனால் ஓயும் வரை சுற்றுத் தூரத்திலேயே காத்து நின்றனர். சத்தம் ஓயுந்த சிறிது நேரத்தில் மேதுவாக

வாசலுக்கு வந்தனர். கதவைத் திறக்க முடியாதபடி பறுனாந்து படுத்துக் கிடப்பதைப் பார்த்து, செய்வதறியாது நின்றனர்.

அகிலன் வேலி மட்டைகளின் இடைவெளியால் பார்த்ததில் ரவியும் தங்கையும் உறங்கிப் போயிருந்தது தெரிந்தது. எதுவும் செய்ய முடியாமல் கொஞ்சம் நேரங் கழித்து வந்து பார்க்கலாம் என்ற முடிவோடு திரும்பிச் சென்றனர்.

பறுனாந்து மல்லாந்து படுத்திருந்தான். அழுந்த நித்திரை வரவில்லை. தாகமும் பசியும் சேர்ந்து வயிற்றுக்குள் என்னென்னவோ செய்ய, அடிக்கடி புரண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தான். திடீரென விழித்தபோதுதான் தான் உறங்கிப்போயிருந்தது ஞாபகம் வந்தது. மதுவின் மயக்கம் சற்றுக் குறைந்திருந்தது. நடந்தவைகள் ஒவ்வொன்றாக நினைவுக்கு வந்தன.

பிள்ளைகள் இருவரையும் தள்ளி விட்டது ஞாபம் வரவே, அவனை அறியாத ஒரு உந்துதலில் விக்கென்று எழுந்து வீட்டினுள்ளே சென்றான்.

அண் ணானும் தங்கையும் சுருண் டு கிடந் தபடி உறங் கிக் கொண்டிருந்தார்கள். மெதுவாக அருகில் உட்கார்ந்தான். மங்கிய வெளிச்சத்தில் கன்னங்களில் காய்ந்து போயிருந்த கண்ணீர் வடுக்கள் தெரிந்தன. பறுனாந்துவை அறியாமலே மனது கணத்தது. எங்கிருந்தோ மனக்குள் ஈரம் கரந்தது. சுரந்த ஈரம் உருண்டையாக வந்து தொண்டையை அடைத்தது. தொண்டைக்கும் வயிற்றுக்குமான பாதை குறுகிக் கொண்டு போவது போல ஓர் உணர்வு தோன்றியது.

இந்த அறிகுறிகள் மூலம் மனசு என்று ஒன்று இருப்பதே அப்போதுதான்

அவனுக்குத் தெரிந்தது. தன்னைக் கட்டுப்படுத்த முடியாத பாச உணர்வு மேலிட, தனது குழந்தையின் தலை முடியை நெற்றியில் இருந்து மேல்நோக்கி மெதுவாகக் கோதி விட்டான். கைபட்டதும் குழந்தை உறங்கத்திலேயே “அம்மாவை அடிக்காதீங்க... அப்பா... அம்மாவை அடிக்காதீங்க..” என்று முனகியது பறுனாந்துக்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. கண்கள் கலங்கியவனாய் “அடிக்க மாட்டம்மா... யாரையும் அடிக்க மாட்டம்மா...” என்று தன்னையறியாமலேயே கூறினான். குரல் கேட்டுத் திடுக்கிட்டு விழித்த குழந்தை, தன் அருகில் தந்தையைக் கண்டதும் வீறிட்டு “அம்மா.... அன்னா....” என்று அலறியது.

தங்கையின் சத்தத்தால் விழித்த ரவியும் அப்பாவைக் கண்டதும் எழுந்து சுவருக்குள் புதைந்து விடுபவன் போல ஒட்டி உட்கார்ந்தான். தங்கை அண்ணனின் கழுத்தைக் கட்டிப் பிடித்துக் கொண்டாள். அவள் உடல் நடுங்கியது. பறுனாந்துவுக்கு கண்ணீர் பெருகியது. அழுகிறான்... அழுகிறான்... அழுது கொண்டே இருக்கிறான்.....

அப்பா அழுவதை இரு பிள்ளைகளும் ஆச்சரியத்துடன் பார்க்கிறார்கள். அப்பாவுக்கு அழவும் தெரியுமா? என்று இருக்கிறது அவர்களின் பார்வை.

“வாங்கடா.... செல்லங்களா..... அப்பா இனி உங்க ஒருத்தரயும் அடிக்க மாட்டன்டா... வாங்கம்மா...” என்று மகளை இழுத்து எடுக்க, பயந்து நடுங்கியபடியே தந்தையின் மடிக்கு மாறினாள் தங்கை. ரவியையும் சேர்த்து அணைத்து தன் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்ட பறுனாந்து, இருவரின் தலையையும் கோதிவிட்டு, கண்ணங்களில் முத்தமிட்டான். அவனது முரட்டு மீசை மற்றும் தாடி முடிகள் அவர்களுக்கு

குத்தியபோதிலும் கூட ஒரு சுகத்தைத் தந்தது. அது மனதில் ஏற்பட்ட சுகம். அப்பாவின் மேல் ஒரு நம்பிக்கை வந்தது.

காலை நன்றாக விழவதற்கு முன்பே எழுந்து கொண்டு பறுனாந்து, குளித்து பிள்ளைகளையும் குளிப்பாட்டி. உடைகள் அணிவித்து வெளியேறுமைத்துச் சென்றான்.

மாமியார் வீட்டுக்கு முன்னால் நின்று “ரவி.. அண்ணனைக் கூப்பிடு..” என்று சொல்ல, ரவி ஓடிப்போய் அகிலனைக் கூட்டி வந்தான். தங்கையைத் தூக்கி வைத்திருக்கும் தந்தையைக் கண்டதும் அகிலனின் முகம் மலர்ந்தது. பிள்ளைகள் மூவருடனும் ஆஸ்பத்திரி நோக்கி நடந்தான்.

தாயின் வீட்டைக் கடந்து மூன்று பிள்ளைகளோடு நடந்து செல்லும் பறுனாந்துவைப் பார்த்த அவனின் அம்மாவால் நம்ப முடியவில்லை. தன் மகனா போவது...? இருந்தாலும் பறுனாந்துவின் உறுதியான நடையும் அவன் பிள்ளைகளைப் பிடித்திருந்த விதமும் மிகுந்த நம்பிக்கையைத் தந்தன.

இது பார்ப்பவர்களுக்கும் புதுச! பறுனாந்துவுக்கும் புதுச!!

பழைய பாட்டு

ஏந்தான் இப்பிடித் தல சுத்துதோ தெரியல. அண்ணாந்தாப்
போதும் பின்னுக்க தள்ளுது. குரியன் வேறு கண்ணுக்குள்ள அடிக்குது....
முனை கம்புகள் ஒன்னுக்கடுத்ததா மத்ததுன்னு வச்சுக் கட்டுன கம்பத்
தூக்கி காமட்டையில வைக் கிறதுக் குள்ள கையொலைஞ்சி
போயிருது....மட்டையில கத்தி பட்டதுமே கொட்டும்பாருங்க..... தூசி..
கண் னுக் குள்ள விழுந் துச் சோ... அவ் வளவுதான்
அன் னயப் பாடு....அன் னாந் து பார் க் கா ம மட்டய
இமுக்கேலாது...தெனந்தெனம் இதே அக்கப்போருதான். எப்பிடியும் ரெண்டு
கட்டு மட்டயோட போயிரனும்... அப்பத்தான் ஜநாறு தேறும்.

இப்பப் பரவால்ல, முன்னமெல்லாம் அப்பா சொல்லுவாரு.. “நாங்க
மட்டையை வெட்டிக்கிட்டுப் போய் காதர் காக்கா கடைக்கு முன்னால
உள்ள கட்டையில சாத்திவைச்சிட்டு, ஒரு பிளேன்டியக் குடிச்சிட்டு,
முதலாளின்னு.... தலயச் சொறிஞ்சா முன்றுவாக் காசத் தருவாரு...அதுவும்
சில சமயங்கள்லதான்.... மத்தப்பாடி அரிசி சாமான் வாங்கித்தான் காசக்
கழிக்கனும்” அப்பல்லாம் சாமாங்க வெலயும் கொறுச்சலாத்தான்
இருந்திருக்கும்...

காலையில குடிச்ச கஞ்சி... சுடு தண்ணிப் போத்தல்ல பிளேன்டி
இருக்குத் தான்.... ஆனா இப்பக் குடிச்சா வெட்டி முடிச்ச
கட்டியெடுத்துக்கிட்டு போறுதுக்குள்ள தாக்குப்பிடிக்காது. மட்டய எல்லாம்
கருக்குச் செதுக்கிப் போட்டுட்டு குடிச்சமுன்னா, கட்டத் தூக்கிறதுக்கு
முன்னாடி மிச்சமுள்ளதக் குடிக்கச் சரியா இருக்கும்.

கத்திய ஒருக்காத் துவைஞ்சி எடுக்கனும், இவள் எத்தன முற இந்தக் கத்திய எடுத்து விறகு வெட்டாதன்னு சொன்னாலும் கேட்கமாட்டா. தொட்டது எடுத்ததுக்கெல்லம் இந்தக் கத்திதான் வேணும் அவனுக்கு. மீன் வெற்றதும் இந்தக் கத்தியாலதான், விறகு வெற்றதும் இந்தக் கத்தியாலதான்... இன்னொரு சின்னக் கத்தி இருந்தாலும் இவனுக்கு இந்தக் கத்திதான் வேணும்... ரெண்டு பஸ்லு வேற போயிருக்கு.... துவையிற்றுக்கு நூத்தம்பது ரூவா கேப்பாங் கொல்லன். புழியும் லேசா ஆட்ததான் செய்யது... கத்திப்புழி ஆடுணா கரெக்டா ஒரே வெட்டுல வெட்ட முடியாது. காமட்டய ஒரே வெட்டுல வெட்டனும்.. இல்லாட்டிச் செத்த பாம்ப அடிச்சமாரி போட்டுச் சக்குச்சக்குன்னு அடிக்கனும்... புழியும் போட்டு, துவையுற்றுன்னா முந்நூத்தம்பது இல்லாம ஆகாது.... இப்போதைக்கேலாது..

இப்ப அஞ்சாறு வருசத்துக்கு முன்னால், ரோட்டோரத்திலேயே மட்ட கிடக்கும். வந்தமா... நாலைஞ்ச மட்டையாச் சேத்திமுத்தமா... வெட்னமா.... கட்னமான்னு இருக்கும். வாரதும் தெரியாது போற்றும் தெரியாது.. இப்பப்பாரு.... ஊர்ல இருந்து அஞ்ச மைலுக்கு மேல நடந்து கடக்கர புட்டிப்பக்கம் வந்துங்கூட நீள மட்ட கெடைக்குதில்ல.. நேரா இருந்தாக் கட்டையா இருக்கு.. நீளமா இருந்தா வளைஞ்சிருக்கு... இப்பல்லாம் ஊர்க்காரனுக மட்டக்கட்டப் பிரிச்சுப் பாத்துத்தான் காசத் தாரானுக... அவன் மன்னார் லொறிக்காரன் வந்தாத்தான் நெட்டையோ குட்டையோ அள்ளி ஏத்திட்டுப் போயிருவான்..

இப்ப அவங்கூட பிரிச்சுப் பாக்கத் தொடங்கிட்டான்ல. அதுக்கு அந்த முதேவி முரளிதாங் காரணம். நாங்கள்லாம் பத்துச் பதினெஞ்சு

நல்ல நேரான நீள மட்டை வெளிப்புறமா வச்சு உள்ளுக்கக
கட்டடியும் வளைஞ்சதுமானதுகள் வச்சு சமாளிச்சுருவம்.. ஆனா ஒரு
நாளும் மட்டை கொறங்க வச்சத்தில்ல.. தொழில்ல ஒரு நேரம் வேணும்ல...
அம்பதுன்னா கரெக்டா அம்பது இருக்கும்... இவன் நாலு மட்ட,அஞ்சு
மட்டன்னு கட்டுக்கு கொறங்கி வச்சி கட்டியிருக்கான்,மட்ட வெற்றவன்
ஒருநாளும் இந்த வேல செய்யக் கூடாது. மன்னார்ல வேலி அடைக்க
வாங்கினவங்க பிரிச்சு எண்ணிப்பாத்ததுல கொறஞ்சது தெரிஞ்சு
லொறிக்காரன்ட்ட சொல்ல அவன் உடனே ஆள அடையாளங்
கண்டுட்டான்.. எத்தன வருசமா அவனும் மட்ட யாவாரங் செய்யிறான்
இங்க.. இப்ப ரெண்டு கட்டுக் கொண்டு போனாலும் பின்னேரமும்
வரணும்.. அப்பத்தான் அந்த ரேடியோவ வாங்கலாம்.. எத்தன நாள்
கனவு.. ஒரு மாரி ஆயிரத்து எழுநூர்வா சேத்தாச்சு... முதல்ல
ரெண்டாயிரத்து அறநூறாயிருந்தது இப்ப மூவாயிரத்து
இருநூத்தம்பதாமே.... ரெண்டு பெற்றிதான்... நாலு மாசத்துக்குப் பாவிக்கும்
பெற்றி... வேலாயுதம் வாங்கி ஒரு வருசமாயிட்டு.. நல்லாப் பாவிக்குதாம்...
கைப்பிடி இருக்கு.. இங்க எங்கயாவது பக்கத்துல வடலிப் பன
மட்டையில் கொஞ்சி வச்சிட்டாச் சரி... நல்ல நீளமான அண்டெனா...
எல்லா ஸ்டேசனும் புடிக்குது...

முரளி எப்ப பாத்தாலும் புதுப்பாட்டுத்தான் போடுவான்
செல்போன்ல... செல்போன அந்த முக்கால் ஜீன்ஸ்ல சொருகி
வச்சிக்கிட்டே மட்ட வெட்டுவான். ஒருசில பாட்டுக் கேக்க
நல்லாத்தானிருந்தாலும் ஒரேயடியா அதக் கேக்க முடியாது ஏரிச்சல்
வந்துரும்... காட்ல போடுற அதே பாட்டுகள் திரும்ப வீட்டையும் போடுவான்...
பக்கத்து வீடுதான்... ஒரே மாரிப் பாட்டத திரும்பத் திரும்ப கேட்டதுல

எனக்குப் புடிக்குதோ புடிக்கலையோ பாடமாப் போச்க... “பழைய பாட்டு ஏதுமிருந்தாப் போடுன்னு” ஒரு தடவ கேட்டப்போ “உங்கள் மாதிரி நாங்கள்லாம் வயசான கேசில்ல.... எங்களுக்குப் புதுப்பாட்டுத்தான் புடிக்கும்....”அப்பவே நினைச்சேன்... நானும் ஒரு ரேடியோ வாங்கனும்னு... இந்த செல்போன்லாம் எனக்கு போடத்தெரியாது...

ரேடியோ வாங்கியே ஆகனும்னு தீவிரமா முடிவெடுத்து காச சேக்க அரும்பிச்சதுக்கு இன்னுமொரு முக்கியமான காரணமும் இருக்கு.. இவன் முரளி போடுற பாட்டுக் எல்லாம் ஏம்மனிசிக்குப் புடிச்சிப் போயிருது... அங்க பாட்டுப் போறப்ப எல்லாம் இவனும் வாயசைக்கத் தொடங்கிடுவா... அது மட்டுமில்லாம்... வேலியோரத்துல போய் “சவுண்டக் கொஞ்சம் கூட்டி வைங்க..” என்று வேற சொல்லுவா... அவனும் உடனே சவுண்டக் கூட்டுவான்... பாட்டவிட எரைச்சல்தான் கூடவரும். இருந்தாலும் இவ ரசிப்பா.... இதக் கட் பண்ணனும் மொதல்ல...

அவளச் சொல்லியும் குத்தமில்ல. வேற பொழுது போக்கு மில்லயே... இந்தப் புதுசாக் குடியமத்துன நந்தவனம் வீட்டுத்திட்ட கிராமத்துல ஓரேயொரு வீட்லதான் டிலி இருக்கு. ஆனா ஓடாது... கரண்ட் இருந்தாத்தானே ஓடும். எல்லாம் கம்பிவீடு. கிடுகால மேய்ஞ்சது. தறைக்கு சீமெந்து போட்டுத் தந்ததே பெரிய விசயம். உள் ரோட்டுக்கு மட்டும் சோலார் சிஸ்ட லைட்டுப் போட்டிருக்கு... செல்போன் பெற்றியெல்லாம் டவுன்ஸ் போய்த்தான் சார்ஜ் பண்ணிட்டு வருவானுக... இல்லன்னா பக்கத்துல நேவிக் காரண்ட பழக்கம் புடிச்சி சார்ஜ் பண்ணி எடுப்பானுக... ஓவ்வொருத்தனும் ரெண்டு பெற்றி வச்சிருக்கான்...

நாம ஒரு ரேடியோ வாங்கிட்டா காட்ல மட்ட வெட்டும்போது பழைய பாட்டு, வீட்டுக்கு வந்தா மனுசிக்காக புதுப்பாட்டு... என்னவிட

ஏழு வயசு குறஞ்சதால் அவனுக்குப் புதுப்பாட்டு புடிக்குது போல...

முந்தாநாள் மூணுகட்டு மட்டயக் குடுத்தக் காச அவட்டயே குடுத்திட்டன்... புதுசா ஒரு பாவாட சட்ட வாங்குனாளாம் பொட்டணிக்காரன்ட... ஆயிரத்து ஐநூறாம்... அரவாசிக் காசக்கு நாளைக்கு அவன் வருவான்னு சொல்ல... ஏன்டக் கேக்காம ஏ வாங்குனான்னு கேட்டு நா எரிஞ்சி விழ, அவ கண்ணக் கசக்க... மனமெரங்கிக் குடுத்திட்டன். கலியாணம் முடிச்சி இப்ப மூணு வருசமாயிட்டுது... முன்னமெல்லாம் அவ பாவாட, சட்ட போடுறுதில்ல.. சோடியும் பாவாடையும்தான்... இப்ப இங்க நந்தவன வீட்டுத் திட்டக் கிராமத்துக்கு வந்ததுக்குப் பிறகுதான் இதெல்லாம். ஆரம்பத்துல எனக்குப் புடிக்காட்டியும் “நம்மள பட்டிக்காடுன்னு எல்லாருஞ் சொல்லுவாங்க...”ன்னு அவ சொல்ல எனக்கு குழம்பிப் போச்சது... “நந்தவன வீட்டுத் திட்டக் கிராமம் பட்டிக்காடா? பட்டனமா?” இந்தக் கேள்வி மனசுக்குள்ள வர “அடி என்னடி ராக்கம்மா, பல்லாக்கு நெளிப்பு...” பாட்டு ஞாபகத்துக்குவர... “ராக்க...க்க...ராக்க....” எனப் புதுசா ரீமிக்சோ என்னவோ அதுக்கு நெனவு போக.. விட்டுட்டன் அந்தக் கதய. ஆனா,இங்க எல்லாப் பொம்பிளகளும் பாவாட சட்டதான் போடுறாங்க.....

நேத்து கோயிலுக்குப் போறன்னு அந்தப் புதுச் சட்டயப் போட்டுக்கிணுதான் வெளிக்கிட்டா. ரேடியோ வாங்குறுதிலேயே குறியா இருந்ததால் நான் அக்கம் பக்கத்துல விழுந்து சேத்து வச்ச மட்டய எல்லாம் வீட்டுக்கு முன்னால் இருந்த குத்திக்கிட்ட கொண்ந்து போட்டு

கருக்கச் செதுக்கி ஒலைய வெட்டிக்கிட்டிருந்தேன்.. குடியிருப்புத் தொங்கல்லதான் கோயில் இருந்துச்சு.. வெள்ளிக்கிழமயில் எல்லாரும் போவாங்க... இவ வெளிக்கிட்டு, போய்ட்டு வாரன்னு சொல்லி போகக்குள்ள பாத்தன்.. நல்ல வடிவாத்தான் இருக்கா இந்தச் சட்டையில்.. கொஞ்ச நேரத்தில் முரளி வந்தான் பந்தாவா.. “என்ன ஆறுமுகமண்ண... கோயிலுக்குப் போகலயா...? என்றாற்கு, இல்லப்பா... இன்னைக்கு போகல்.. என்று சொல்ல, எனக்கு முன்னால் கிடந்த பனங்குத்தியில் அவன்ற டைட்டான் ஜீன்ஸ முழங்காலுக்குக் கொஞ்சம் மேல் இழுத்துவிட்டுக்கிட்டு உட்கார்ந்தான். “கத்தி துவைஞ்சிருக்கீங்க போல இருக்கு...”

“எங்கப்பா துவையிறது.. இருந்து நல்லாத் தீட்டுன.. அதான் பளபளன்னு இருக்குது...”

“இருந்தாலும் உங்க கத்தி மாரி வராதுண்ண... ஒரு வெட்டுத்தான் காமட்டைக்கு...” ன்னு சொல்லிட்டுகோயில் பக்கமா நடந்து போனான். நான் பிழைச்சாலும் என்ற கத்தி பிழைக்காது... வெட்டுனா ஒரே வெட்டுத்தான்... கத்தி நல்லாயிருந்தா மட்டும் போதுமா.. வெட்ற முறையிலும் இருக்கு... மட்ட வெட்றவனுக எல்லாரும் நல்லா கூரான கத்திதான் வச்சிருப்பானுக... கைக்கிட்ட காமட்டயத் தூக்கிப் புடிச்சிக்கிட்டு அருகுல உள்ள கருக்குல கத்திய வச்சா... சும்மா வழுக்கிக்கிட்டு வந்து ஒலையோட நிக்கும். பிறகு ஓங்கி ஒரு வெட்டு.. ஒருபக்க ஒல விழும். மத்தப்பக்கமா ஒரு இழுவ.. ஒரு வெட்டு.. அப்படியே எல்லா ஒலயையும் வெட்னாப்பிறகு குத்தியில் இசைவா காமட்டய வச்ச வெட்ற டெக்னிக் இருக்கு பாருங்க..

அது எல்லோருக்கும் வராது... அதிலூம் இடது பக்க காமட்டய வெட்டிரலாம்... வலது பக்க மட்டய ஒரே வெட்ல வெட்றவன்தான் நல்ல..... என்னன்னு சொல்றது?... மட்டக்காரனா?..?

முரளி தொடங்கிப் போன கதயில் அப்படியே என்னோட மட்ட வெட்ற வீரத்தப் பத்தி யோசனை போயிட்டது... இனி வெட்ட ஏலாது. நல்லா இருட்டட்டு.. கிணத்தடிக்குப் போய் கொட்டுக் கிணத்துல வாளியப் போட்டு தண்ணிய அள்ளி முகத்தக் கழுவிட்டு, கட்டியிருந்த சாரத்த அவுத்து அப்பிடியே மேல தூக்கி முகத்த தொடைக்கும் போது முனுவீடு தள்ளியிருக்கிற வேலாயுதம் அண்ணன் வந்தாரு... .

“ஆறுமுகம்.... என்ன இன்னைக்கு எத்தின கட்டு மட்ட?..?ன்னு கேக்க, வழக்கம்போல முனுதாண்ண...ன்னு நாங் சொல்ல, ரேடியோவு எப்ப வாங்கப் போற?.. ன்னு மறுக்காவும் கேட்டாரு. இன்னும் முனு நாள்ல காச சேந்துடும்.. நாளைக்குச் சனிக்கிழம, ஞாயித்துக் கிழம போகமாட்டன்.... திங்களும் செவ்வாயும் போனா புதன் கிழம வாங்கிட லாம்னை....ன்னு சொல்ல, வேறு ஏதோ சொல்ல வந்தாரு.... பிறகு “சரி.... நான் வாரன்...”னு கிளம்பினாரு... “என்னைன் வந்த ஒடனே போற்கூக... என்னவோ சொல்ல வந்தீங்க... ன்னு நாங் கேக்க... “இந்த முரளிப் பய..” ன்னு தொடங்கி பேச்ச நிப்பாட்டிட்டு... “அவன் ரெண்டு கட்டுத்தான் வெட்னானாம்... நேரத்திற்கு வந்திட்டான்....” என்று சொல்லிவிட்டு... “சரி நாம் போயிட்டு வாறன்...”னுட்டு போயிட்டாரு... .

ரெண்டு மட்டக் கட்டடும் தூக்கி ஒன்னா நேரா நிமித்தி வச்சுட்டு, தோளக் கொடுத்து தூக்க, முன்னுக்கும் பின்னுக்குமா தூக்கியடிக்க, பெலன்ஸ் பண்ணிக்கிட்டு கத்தியயையும் கத்திக் கம்பையும் மட்டையில் செருகிட்டு

நடக்க, கத்திக் கம்பு நிலத்தில் உரசிக் கோடு போட்டுக்கிட்டே வந்தது.. இந்த முரளிப் பய இன்னைக்கு ஏம் மட்டவெட்ட வரல... அப்பப்ப கட் அடிச்சிர்ரான்.... அவனுக்கென்ன தனிக்கட்ட..... இளவட்டம்.....மனுசியா.. புள்ளியா.... உழைச்சாலும் ஒன்னுதான் உழைக்காட்டியும் ஒன்னுதான்....”

தூரத்துல வீடு தெரியது... சமைச்சிருப்பா.... சைக்கிள்காரன் மீன் கொண்ந்திருப்பான்.. தார் ரோட்டக் கடந்தா வீடுதான்... ரோட்டில இந்தக் கத்திக் கம்பு ட்ரு.... ட்ரு.... சத்தும் போட்டு வழுகப் பாக்கும்.... இல்ல வழுகயில்ல..... தொப்புன்னு ரெண்டு கட்டு மட்டயயும் பன மரத்தோட சேத்து சாத்துனாப்புல வச்சதுல ஒரு கட்டு நழுவி கீழ தரையில விழுந்திட்டுது... குனிஞ்சு நியித்தி நேராச் சாத்தி வச்சிட்டுத் திரும்ப வேலிக் கதவால முரளிட கல்வகலராப் போட்ட பெனியன் தெரிஞ்சு மறஞ்சது... கிணத்தடிக்கு போயிட்டு வீட்டுக்குள்ள வர, மனிசி கொஞ்சம் படபடப்பா இருக்கிற மாரித தெரிஞ்சது... முரளிப் பய இன்டைக்கு மட்டைக்கு வராம இங்க என்ன செஞ்சுட்டுப் போறான்....னு எதார்த்தமாக் கேக்க... “முரளியா.... யாரு.... இங்கயா... இல்லையே...”ன்னு உளற எனக்கு என்னவோ போல இருந்துச்சு. மொத மொதலா இதப்பத்தி எனக்கு யோசனை வந்துச்சி...

வெளிய வந்து கொஞ்சமா இருந்து யோசிக்க எனக்குக் கொஞ்சமாக் கோவம் வந்துச்சிது... சாப்பிடாம இருக்க, அவனும் ஒன்னுமே சொல்லாம வீட்டுக்குள்ளேயே இருக்க, வீட்டுக்குள்ள நுழைஞ்சு.. அவம் போறத நாம் பாக்கிறன்... நீ இல்லன்னு சொல்றீயே.... எதுக்கு வந்தான் இங்க..?ன்னு கேட்க,”என்ன கறி வச்சிங்கன்னு கேக்க

வந்தான்....” சொல்ல, விட்டன் ஒரு அற கன்னத்துல... வெளில் வந்து நேரா காட்டுக்குப் போயிட்டன் சாப்பிடாம்...

பின்னேரம் ஒரு கட்டு மட்டையோட வந்து போட்டுட்டு சாப்பிட்டன்... ஒரு கதயும் கதைக்கயில்ல.. ரேடியோ வாங்கினா எல்லாஞ் சரியாப் போயிடும்... பாட்டுக் கேக்கிறதுக்காகத்தான் ஒரு ஈர்ப்புப் போல.... திங்களுஞ் செவ்வாயும் முணு முணு கட்டா கொண்டாந்தாலும் பின்னேரமாக கொண்டுவார கட்டுத்தான் ரேடியோக்கு... மத்தது சாதாரணமா வீட்டுச் செலவுக்குச் சரியாப் போயிரும்...

புதன் கிழம வேலாயுதம் அண்ணனையும் கூட்டிக்கிட்டு முவாயிரத்து எழுநூர்வா காசையும் கொண்டு மன்னாருக்கு போனம்... சொனி ரேடியோ... ரெண்டு முணு கடையேறி ஓரிஜினல் சீல் பாத்து வேலாயுதம் அண்ண வாங்கித் தந்தார். அன்டெனாவை இமுத்து வச்சு கடக்காரன் ஒரு ஸ்டேசன்க் கடைக்குள்ள வச்சே புடிச்சிப் பாக்க “வாசலிலே உன் காலடியோசை கேட்டிருப்பேன்.... வந்தவுடன் உன் ஆசை முகத்தைப் பார்த்திருப்பேன்....” என்று சீலாவின் பாட்டுப் போக. எனக்கு உண்மையாவே சந்தோசம் தாங்க முடியல. “இன்னைக்குப் புதன் கிழம நல்ல நாள்ல ரேடியோ வாங்கியிருக்க”ன்னு வேலாயுதன்னை சொன்னாரு. ரெண்டு பெற்றியோட சேத்து முவாயிரத்து முந்நாத்துத்தம்பது. எங்க ரெண்டு பேரோட செலவு போக.அவவுக்குப் பிடிக்கும்னு நாறு ரூவாக்கு பலாப்பழத் துண்டு ஒன்னும் வாங்கிக்கிட்டன்.

பஸ்ஸையும் நல்ல நல்ல பாட்டாப் போடுநான்... ஆனாலும் என்னோட ரேடியோப் பாட்டப் போல வருமா.... வீடு வரட்டும் நானும் பாட்டுப் போட்டுக் காட்டுறன்...னு மனசுக்குள்ள நெனைச்சுக்கிட்டே வர, ஊர் வந்த வேகமே தெரியல... பஸ்ஸ விட்டு ஏறங்கினதும் வேலாயுதன்னன்ட்ட சொல்லிட்டு, ரேடியோவோடயும் பலாப்பழத்

துண்டோடயும் வீட்டுக்குள்ள போனன். சொல்லாம் வாங்கி வந்த ரேடியோவப் பாத்துட்டு மனிசி படுற சந்தோசத்த நினைக்க எனக்கு டபுள் சந்தோசமா இருந்துச்சு... வீட்டுக்குப் பக்கத்துல் போகப் போக, ஏதோ வித்தியாசமாப்பட்டது எனக்கு. வாசல் கதவு பூட்டியிருக்குது... கிணத்தடியில் பாத்தா ஆள் இல்ல... காலைல் வெளில் காயப் போட்டிருந்த அவட உடுப்பு ஒன்டையும் காணல்ல... வழமையாக் கேட்டுக்கிட்டிருக்கும் முரளிட பாட்டுச் சத்தத்தையும் காணல். நெஞ்க ஒரே படபடப்பா ஆயிருச்சு....

எங்க போயிருப்பா இவ... யாருட்டக் கேக்குறது... எதுக்கும் வேலாயுதன்னங்கிட்ட கேட்டுப் பாப்பம்... அவரும் இப்பத்தான் என்னோட வந்து இறங்குனாரு... இருந்தாலும் போயக் கேட்டுப் பாப்பம்...ன்னுட்டு நாலு வீடு தள்ளியிருந்த வேலாயுண்ண வீட்டுப்பக்கமா விறுவிறுங்னு நடக்கக்குள்ளதாங் ஞாபகம் வருது.. ரேடியோவயும் பலாப்பழத்தையும் வாசல்ல அப்படியே வச்சிட்டு வந்தது.

இப்ப அதுவா முக்கியம.... “அண்ண.... வேலாயுதன்ன...” ன்னு கூப்பிடவும் “என்னப்பா.... அவசரமா ஓடியாறு.... ரேடியோப் பாடலயோ....? ன்னு கேட்க, அதில்லண்ண.... ஏம் மனிசியக் காணல்ல... அதான் இந்தப் பக்கம் வந்திருப்பாளோன்னு வந்தேன....னு சொல்ல, இங்க வரல்லிப்பா... அவம் முரளிட்டக் கேட்டியா....ன்னு அவரு கேக்க. அவனயும் காணல்லியே...ன்னு நாஞ் சொல்ல... நீ வீட்டுக்குப் போய் பாரு... இதோ நானும் பின்னாலயே வாறன்...னு அவரு சொல்ல, மறுபடியும் வேகமாக வீட்டப் பாத்து ஓடாத குறையா நடக்கிறன்..

தராத்திலேயே தெரியுது... வீட்டு வாசல் திறங்கிருக்கு..... ரேடியோவக் காணல்ல... ஒரே ஓட்டமா பக்கத்துல் போக,” உருகுதே... மருகுதே... ஒரே பார்வையாலே...ன்னு பாட்டுச் சத்தம்.

மனுசி ரேடியோவப் போட்டு, மடியில் வச்சி பாட்டுக் கேட்டுக்கிட்டிருக்கா... பக்கத்துல் பலாப்பழத் துண்டு!

சாதி இரண்டொழிய...

ஆலயமணி பெருஞ்சத்தமாக ஓலிக்கத் தொடங்கியது. கூடியிருந்த சிறு கூட்டத்தினருக்கு உடல் சிலிர்த்தது. புத்துணர்வு உடல் முழுவதும் பரவுவது போன்றதொரு பூரிப்பு. இரு கைகளையும் இணைத்துத் தலைக்குமேல் தூக்கியும் நெஞ்சருகே இறக்கியும் விழுந்தும் எழுந்தும் வணங்கினார்கள். முனுமுனுப்பாகத் தமக்குப் பிடித்த எல்லாத் தெய்வங்களின் பெயர்களையும் உச்சரித்தார்கள். ஒரு பெரியவர் சத்தமாக “அம்மாளாட்சி....” என்று தொடங்கி படிப்படியாக சத்தத்தைக் குறைத்து “தாயே...” என்று முடித்தார். தொடக்கத்திற்கும் முடிவுக்கும் இடையே பலமுறை, கூப்பிய கைகள் மேலும் கீழுமாக சென்று வருவதையும் இடைக்கிடை அவர் நெடுஞ்சாண் கிடையாக விழுந்து எழுவதையும் இறை நாமங்களை உச்சரிப்பதையும் அவருக்கு முன்னால் நின்றிருந்த சிறுவன் பக்கவாட்டாக திரும்பி நின்று ஆச்சரியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவரது அசைவுகளுக்கேற்றபடி அவனது கண்களும் அண்சவுகளைக் காட்டின.

கருவறையில் பூசை நடந்து கொண்டிருந்தது. உலோகங்களுக்குத் தகுந்தவாறு பலவித ஓலிக்கோலங்களுடன் சங்கிள் ஒசையும் சேர்ந்து பெரும் இரைச்சலாகியிருந்தது. மந்திர உச்சரிப்புக்கள் எதுவுமின்றி, கையில் மணியின்றி இரு கைகளாலும் பஞ்சமுக தீபத்தையேந்திய வண்ணம், வாய்மூடி மெளனியாக, மூலத்தான் திருவ்ருவத்திற்கு தீபாராதனை செய்து கொண்டிருந்தார் சங்க்ரலிங்கம்.

சங்கரலிங்கம் கோயிலில் பூசை செய்யும் பொறுப்பை ஏற்று ஏறக்குறைய முன்று வருடங்களாகிவிட்டன. ஆகம

முறைப்படி அமைக்கப்பட்ட இந்தக் கோயிலில் மிக நீண்ட காலமாக யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த குருக்கள் ஒருவர் குடும்பத்துடன் கோயில் இல்லத்தில் தங்கியிருந்து மூன்று வேளைப் பூசைகளை முறையாக நடாத்தி வந்திருந்தார். இன்று ஆலயப் பரிபாலன சபையில் அங்கத்துவம் வகிப்போரில் பெரும்பாலானோரின் பெற்றோர்களுக்குத் திருமணச் சடங்குகளை நடாத்தி வைத்தவரும் அவரே. என்றாலும் நாட்டில் ஏற்பட்ட அசாதாரண குழலால் இப் பகுதி மக்களுள் அநேகர் இடம் பெயர்ந்து தமிழ்நாட்டிற்குச் செல்ல, இவர் தனது சொந்த ஊருக்கு குடும்பத்துடன் சென்றுவிட்டார். நித்திய கருமங்கள் நின்று போயிற்று

நிலைமை சற்று சீராக, பக்கத்து ஊர்களுக்கு இடம் பெயர்ந்திருந்தவர்கள் திரும்பி வரத் தொடங்கினர். ஆலயத்தில் கருவறைவரை கதவுகள் திறந்தே கிடந்தன. துப்பாக்கிக் குண்டுகள் மற்றும் பீரங்கித் தாக்குதல்கள் காரணமாக சில இடங்களில் ஓட்டைகள் விழுந்தும் ஒடுகள் சிதறியும் காணப்பட்டன. சில விக்கிரகங்களும் சேதமடைந்து காணப்பட்டன. என்றாலும் ஆலயத்தைப் பாதுகாத்து பராமரிக்கக்கூடிய சூழ்நிலையில்லை. குருக்களும் திரும்பிவரும் சாத்தியமில்லை. ஒரிரு வருடங்கள் இப்படியே கழிந்த பிறகு, தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஒவ்வொரு குடும்பங்களாக வர ஆரம்பித்தன. இவ்வாறு திரும்பி வந்தவர்களுள் ஒருவர்தான் சங்கரலிங்கம்.

இடம் பெயர்ந்து செல்லுமுன் இங்கே தேநீர் கடை வைத்து வியாபாரம் செய்தவர். சொற்ப வருமானந்தான் என்றாலும் இரண்டு பிள்ளைகளைக் கொண்ட குடும்பத்தைச் சமாளிக்கப் போதுமானதாக இருந்தது. தமிழ்நாட்டில் கிடைத்த

அகதிப் பணம் அங்கே பிறந்துவிட்ட மேலும் இரு பிள்ளைகளோடு சேர்த்த ஆறு பேர் கொண்ட குடும்பத்திற்குப் போதுமானதாக இருக்கவில்லை. கூலி வேலைக்குப் போய்ப் பார்த்தார். மிகவும் கழினமான வேலைகள். கூலியாகக் கிடைக்கும் பணம் மருந்துகளுக்குச் செலவிடவே சரியாக இருந்தது. யோசித்துப் பார்த்தவர் “செத்தாலும் இலங்கையில் சாகலாம்” என முடிவெடுத்து, பதிந்து வந்துவிட்டார். வந்த சில நாட்களுக்குள்ளேயே கோயிலுக்குச் சென்று முன்புறத்தைத் துப்புரவு செய்து கற்புரம் கொளுத்தினார். தினமும் மாலை நேரங்களில் கற்புரம் கொளுத்துவதும் என்னைய் விளக்கேற்றும் அவரின் வழக்கமாகிவிட்டது. கருவறைக்குள் செல்வதில்லை.

இருந்தவர்களும் வந்தவர்களுமாகக் கூடிக் கதைத்தார்கள்.

“கோயில் இப்பிடியே விட்டுக் கிடக்குறது சரியில்ல... என்னன்டாலுஞ் செஞ்சி பூச செய்யப் பண்ணிடனும்...”

“அதெப்புடி, ஜயர் இல்லாம.... என்னன்டு செய்றது?”

“நம்ம ஜயரு இப்போதைக்கு வர மாட்டன்னு சொல்லிவிட்டுப்பாரு”

“மன்னார்ஸ் பெரிய ஜயாட்ட கேட்டுப் பாப்பமே.... என்னன்டாலும் ஏற்பாடு பண்ணித் தருவாரு...”

கூட்டத்தில் முடிவெடுத்து மன்னார் சென்று கதைத்தார்கள். இப்போதைக்குச் சாத்தியமில்லை என்பதாகப் பதில் கிடைத்தது. சில நாட்கள் கழித்து மறுபடி கூட்டம் கூடியது.

“கோயிலக் கழுவிக் கொஞ்ச நாளைக்கு நாமனே பூச செய்ய வேண்டியதுதான்.... சனங்க கும்பிழூதுக்கு ஏலாம இருக்கிறாங்க...”

“நாமனே பூச செய்றதா...? அது குத்தமில்லயா...?”

“கொஞ்ச நாளைக்குத்தானே... ஜயரூ கிடைச்சதும் பரிகாரஞ் செஞ்சிடலாம்....”

இந்த உரையாடலைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களுள் ஒரு இளைஞர் பக்கத்திலிருந்த நண்பனிடம் முன்னுமுன்னுப்பாகக் கூறினான்,

“நாம பூச செய்றது குத்தமனா..... அதுக்குப் பரிகாரஞ் செய்யனும்னா பூச செய்யாம இருக்கிறதுதானே நல்லது.

“நீ வேறு... கம்மா இருப்பியா... பெரிக்க ஏதாச்சுங் கதைச்சு முடிவெடுக்கிறத குழப்பாம்.”

கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது. சங்கரலிங்கத்தைக் கொண்டு தற்காலிகமாக வெள்ளிக் கிழமைகளிலும் விசேட தினங்களிலும் ஒருவேளை மட்டும் பூசை செய்வது என்பதாகவும், பூசைக்கு வேண்டிய போருட்கள் மற்றும் தட்சினை என்பன அடியார்களின் பொறுப்பு என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. சங்கரலிங்கமும் ஏற்றுக் கொண்டார். அன்று தொடங்கியது இன்னும் தொடர்கிறது.

காலங்காலமாகப் பார்த்துப் பழகிய விடயமல்லவா..... நன்றாகக் கழுவித் தாய்மை செய்து, பட்டுடேதி அலங்காரஞ் செய்துவிட்டு கருவறையைவிட்டு இறங்கி வந்துநின்று அம்மனைப் பார்ப்பார் சங்கரலிங்கம். புன்னகை பூத்த முகத்துடன் அம்பாள்

அவரையே பார்ப்பது போல இருக்கும். திருப்தியடைந்தவராக பரபரவென்று காரியத்தில் இறங்குவார்.

உரியபடி பூசை நடக்கும். முதலில் விநாயகருக்கு என்று தொடங்கி கருவறைக்குச் சென்று திரைசாத்தி. திரைவிலக்கி, முருகப் பெருமான், பரிவார தெய்வங்கள்.... வைரவர் என ஒரு ஒழுங்கில் செய்து முடிக்கப்படும். உரிய வேளையில் தமிழ் வேதமான திருமுறைகளும் ஒதப்படும். பூசை முடிந்ததும் அடியார்களுக்கு பிரசாதங்களும் வழங்கப்படும். சங்கரலிங்கத்துக்கு சமஸ்கிருத மந்திரங்கள் தெரியாது என்பதுதான் குறையாக இருந்தது.

பூசை முடிந்ததும் அடியவர்கள் அஞ்சோ, பத்தோ காணிக்கையாக வைத்து அர்ச்சனை செய்து கொள்வார்கள். சிலர் அம்பாளின் அடியில் வைத்துப் பூசை செய்த நூல் கயிற்றைக் கட்டிக் கொள்வார்கள். பல முப்படை சீருடைக்காரர்களுமே வரிசையாக நின்று சங்கரலிங்கத்தின் கையால் நூலைக் கட்டிக் கொள்ளும்போது சில தமிழ் பற்றாளர்களுக்கு தந்காலிக சூறுதலாயிருக்கும். தமிழனுக்கு இந்த வகையிலாவது ஒரு மரியாதை கிடைக்கிறதே என்று.

வெள்ளிக்கிழமைகளிலும் நவராத்திரி, திருவெம்பாவைத் தினங்களிலும் பொங்கல் மற்றும் சித்திரைப் பிறப்பு. தீபாவளி போன்ற விசேட நாட்களிலும் பூசைப் பொருட்களை வாங்கித் தருதல், பொங்கல் வைத்து அடியவர்களுக்கு வழங்குதல் என்பன பூசையைப் பொறுப்பெடுக்கும் உபயகாரர்களின் பொறுப்பு. சங்கரலிங்கத்துக்கான தட்சிணையாக ஒரு சிறிய தொகையை வெற்றிலையில் வைத்துக் கொடுத்துவிடுவார்கள். தான் பக்தர்களின் பிரதிநிதியாக இருந்து இறைவனிடம் அருள்

வேண்டிக் கொடுத்தவகையில் எல்லோரும் நல்லவிதமாகவே இருக்கிறார்கள் என்ற திருப்பதியும் சங்கரவிங்கத்துக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது.

ஆனாலும் இப்போதெல்லாம் பெரும் அழுத்தங்களுக்கு மத்தியில்தான் தனது பணியைத் தொடர வேண்டியிருந்தது. இந்த மூன்று வருடங்களில் முதல் இரண்டு வருடங்கள் சுமுகமாக ஓடியது. இடையிடையே “ஜயர்” கொண்டு வருவது பற்றிய முயற்சிகளெடுக்கப்பட்டாலும் கைகூடவில்லை. கடந்த ஒருவருட காலமாக சங்கரவிங்கத்துக்குச் சோதனைக் காலமாகவே இருக்கிறது. புதிதாக தமிழ்நாட்டிலிருந்து திரும்பி வரத் தொடங்கிய சிலர் சங்கரவிங்கம் பூசை செய்வது பற்றி அடிக்கடி சர்ச்சை எழுப்பினார்கள்.

“ என்னப்பா இது அவமானமா இருக்கு.... கடக்கரையிலயுங் கள்ளுக் கடையிலயுந் திரியிறான்... கவிச்ச வாசத்தோட.... வெள்ளிக் கிழமையில் மட்டும் ஜயராகிறுவானாமா... மத்தச சமயத்து ஆக்க கேலி பண்றாங்கப்பா....” என்று வெள்ளிக்கிழமை பூசை தொடங்குவதற்கு முன் கோயில் தலைவரைப் பார்த்து வெள்ளையுஞ் சொள்ளையுமாக வந்திருந்த செல்வந்தப் புள்ளி ஒருவர் கேட்க,

“என்னப்பா செய்றது... எங்களுக்கு மட்டும் ஆசையாவா இருக்கு அவன் வைச் சுப் பூச செய்யிறது... ஜயரு யாரும் கிடைக்க மாட்டங்கிறாங்களே..... யாரோ ஒருத்தரு வவுனியாவுல இருக்கிறாராம்.... போயித்தான் கதைக்கணுமாம்.... தாழ்வுபாட்டுக் கடலால் போட்டேறி கல்பிட்டிக்குப் போய்த்தான் வவுனியா

வரணும்.... எப்பும்பும் ஒரு கிழமை ஆயிரும்... இருக்கிற வேலையைட்டுட்டு யாரு அலையிறது...

“நீங்க எதுக்கு அலையனும்...? செலவு காசாக் குடுத்தாப் போய்டு வர ஆளிருக்கு...” என்றவரைத் தலைவர் யாரு? எனக் கேப்பது போலப் பார்க்க...

“புதுசா இங்க அரசாங்க வேலையா வந்திருக்காரே.... அவரு போய்ப் பாத்துப் பேசிட்டு, முடிஞ்சாக் கூட்டிட்டு வாராஜாம்... செலவு காசத் தாட்டாம்....”

சுட்டங்கூடி முடிவெடுத்து ஊர்ப் பணத்தில் ஒரு தொகையைக் கொடுத்து அனுப்பினார்கள். ஆள் வரவில்லை. பணம் மட்டும் செலவானது.

சங்கரலிங்கம் பூசை செய்வது குறித்து பெரும்பாலனவர்கள் அலட்டிக் கொள்ளவில்லை.

“பூச செய்ற நாள்ல மச்சம் மாமிசம் சாப்பிடாம, விரதமிருந்து ஒழுக்கமாத்தானே செய்றான்... வெள்ளிக் கிழமையில குடுக்கிற முந்நாறு ரூவாக் காச வச்சிக்கிட்டு வாரம் முழுக்க குடும்பத்த நடத்த முடியுமா...? வேல வெட்டிக்கு போகத்தானே வேணும்..”

“வவுனியா ஜயரு பன்னெண்டாயிரம் கேட்டாராம்.... அதுவும் மன்னார்ல இருந்து காலையில பஸ்ஸ வந்துட்டு அவசரமாப் பூசயச் சென்சிட்டு அந்த பஸ்ஸயே போயிருவாராம்....”

“அந்தக் காச சங்கரலிங்கத்துக்குக் குடுத்தா மனுசன் ஆறுதலா. பாடிப்பாடி பலவிதமாப் பொங்கிப் போட்டுப் பூச செய்வானே...”

ஆனா இவனுகதாங் கவரவக் கொறஞ்சல்னு சொல்லித் திரிவானுக்..”

“நமக்காக கடவுள்டக் கேட்டு நம்ம ஆன பூச செஞ்சா ஆகாதாமே...”

“நம்ம ஆனக பூச செய்றத சாத்திரம் ஒத்துக்காதாமே...”

“அப்ப சங்கரலிங்கத்தகதோட பூசய சாமி ஏத்துக்காதுன்னு சொல்லியா...?”

“அப்பிடி இல்ல.... ஆனா...”

“ஆனா என்ன...? எந்த ஆன பூச செஞ்சாலும் நம்ம ஒழைப்புலதான காசு குடுக்கணும்”

இதோ மூன்றாவது வருடமும் ஓடிக் கொண்டிருக்கிறது. நாட்டு நிலை முன்னரிலும் சீராகிவிட்டது. இன்னும் அதிகம்பேர் ஊருக்குத் திரும்பியிருந்தார்கள். முழு வீச்சில் கோவிலுக்கு பூசகர் தேடும் பணி முடுக்கிவிடப்பட்டதில் மட்டக்களப்பில் இருந்து மாதம் பதினெண்நதாயிரம் ரூபாய் ஒப்பந்தத்தில் ஒரு குடும்பம் கொண்டுவரப்பட்டது.

ஒன் நுக்கு மேற்பட்ட குருவானவர் களைக் கொண்டு, சங்கரலிங்கத்தினதும் அதற்குமுன் முகந் தெரியாத எவரினதும் கால்பட்டதால் ஏற்பட்டிருந்த அசுத்தம் (தீட்டு) களைவதற்கு பொதுப் பணத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவு செய்யப்பட்டு சடங்குகள் நடாத்தப்பட்டன. ஆகம முறையிலான பூசைகள் ஆரம்பமாகின.

இன்ன இன்ன சடங்குகளுக்கு இவ்வளவு இவ்வளவு தொகை என நிருணயம் செய்யப்பட்டது. பொதுப்படையாக நடக்கும் பூசையில்

எவரும் கலந்து கொள்ளலாம் என்றாலும் குறிப்பிட்ட சடங்கில் கலந்து கொள்வதற்கு ஆண்டவருக்கும் அடியவர்க்கும் இடையில் பணமும் பாலமாக இருக்கத் தொடங்கியது.

பிராயச்சித்த சடங்குகள் நடந்ததுமுதல் சங்கரலிங்கம் கோயிலுக்குச் செல்வதில்லை. கூடியிருப்பவர்கள் பார்வைகள் அவரை ஏனமாகப் பார்ப்பதாக இருக்கும். தன்னால் பூசை முடியும் வரை அதைத் தாங்கிக் கொண்டு நிற்க முடியாது என அவர் நினைத்ததே அதற்குக் காரணம். ஒரு தடவைகூட தனது பூசையை அம்மாளாட்சி நிராகரித்ததில்லையே.. அதற்கான அறிகுறிகள் எதனையுங்கூட காட்டியதில்லையே... அப்படி இருக்கும்போது எப்படித் தனது கால்பட்ட இடம் தீட்டு ஆகும்....? யாருக்கு நான் தீட்டு....? சாமிக்கா.....? சாமியின் பெயரால் சாத்திரங்களை உருவாக்கிய ஆசாமிகளுக்கா.....?

தன்னைப் பூசை செய்வதில் இருந்து நிறுத்தியதைப் பற்றி எந்தக் கவலையும் இல்லை சங்கரலிங்கத்துக்கு..... தான் செய்த பூசைகள் செல்லுபடியற்றது என்பதை நினைக்கத்தான் கவலையாக இருந்தது. இந்த மூன்று வருடங்களும் தன்னை ஒறுத்து, மாஸிசம் தவிர்த்து, மாசற நின்றோமுகி உண்மையான பக்தி நெறிப்பட்டு தான் செய்த கிரியைகள் தீட்டுச் சடங்குகளாகி விட்டனவே என நினைக்கும்போதுதான் ஆற்ற முடிவதில்லை.

இங்கே இருக்கவே அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிள்ளைகளின் படிப்புகளைப் பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொண்டு மீண்டும் புறப்பட்டு படகு மூலம் தமிழ்நாட்டு அகதிமுகாம் நோக்கிப் பயணத்தைத் தொடங்கினார்.

பத்து நாட்கள் திருவிழாவுக்காக நாள் குறிக்கப்பட்டது. பணம் இருப்பவர்கள் போட்டி போட்டு திருவிழாக்களைச் செய்தார்கள். பகட்டாக அலங்கரித்தார்கள். மாலை, மரியாதை கெளரவும் பெற்றார்கள். அம்மனைத் தூக்கி உலா வந்தார்கள்.... அன்னதான நிகழ்விலும் கட்டளைகள் போட்டார்கள். வகுல் செய்தார்கள்... வாரி இறைத்தார்கள். உள்ளுரில் பணம் இல்லாதவர்கள் ஒதுங்கி நிற்க, அயலுரின் பணக்காரர்கள் அழைத்து வரப்பட்டார்கள்.

பத்தாம் நாள். திருவிழாப் பூசைகளின் நிறைவுநாள். இரவு அம்பாள் ஊர்வலம் ஆரம்பமாகியது. வீடுகள் தோறுங் கும்பம் வைத்து, பொங்கல் படைத்துக் காத்திருக்கிறார்கள். ஓவ்வொரு வீட்டுக்கு முன்பும் அம்பாள் நிறுத்தப்பட்டு, அடியவர்க்கு அருள் வழங்கினார். ஏராளமான பிரசாதப் பொருட்கள் வண்டியில் குவியத் தொடங்கின. அர்ச்சனைக்கான தட்சிணைகளும் நிறைந்தன. கோவில் நிருவாகத் தலைவரும் அரும்பாடுப்பட்டு குருக்களைக் கோயிலுக்கு அழைத்துவந்தவரும் ஆனந்தக் களிப்பில் அரோகரா..... அரோகரா..... என்று ஊர்வல வண்டி நிறுத்தப்படும்போதும் புறப்படும்போதும் உரத்த சத்தமெழுப்பி தங்களின் தலைமைப் பதவியை நிறுபித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். தனியாக ஜெனரேட்டர் வைத்துப் போடப்பட்ட மின் விளக்குகளின் ஒளி கடற்கரைவரை பிரகாசமாகத் தெரிந்தது.

சங்கரலிங்கத்தின் வீடு பூட்டியிருந்தது. பிள்ளைகளின் படிப்புகளை பாதியிலேயே நிறுத்திவிட்டு, படகிலேறி பழைய இடத்திற்கே போய்க்கொண்டிருந்தது அக் குடும்பம். தமிழ் நாட்டின் கரையைக் காட்டும் வெளிச்சம் தெரிகிறதா எனப் பார்த்தவண்ணம் இருந்தது. சங்கரலிங்கத்தின் கண்கள். அரோகராச் சத்தங்களுக்கு மத்தயில், எப்போதும் போல அடியவர்களைப் பார்த்து புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தார் அம்பாள்.

சங்குப்பிட்டி ஊடக யாற்ப்பரணம்

“வேஷமா..... பெண் என்பது வேஷமா.....” எஸ்.பி. பாலசுப்ரமணியம் சோகமும் விரக்தியும் கலந்த குரலில் மிகவும் சத்தமாக பாடத் தொடங்கினார். நான் இருந்ததற்கு நேர் எதிரே இருந்த சீற்றுக்கு மேல் ஒலிபெருக்கி (பொக்ள்) இருந்ததால் காதுகளில் சத்தம் அறைவது போலிருந்தது. “இந்த பிறைவேட் பஸ் காரர் கனுக்கென்றே தென் னிந் தியாவிலிருந்து தனியாக இசைத் தட்டுக் கள் வெளியிடுகிறார்களோ என்னவோ.... வேறு எங்கும் இந்தப் பாடல்களைக் கேட்டதாகவே ஞுபகமில்லை.... இடையிடையே கதை வசனம் வேறு.... ஏதோ உலகத் திலுள்ள எல்லாக் காதல் தோல் விகளையும் சோகங்களையும் ஓன்றாக்கி தமக்கு ஏற்பட்டுவிட்டதாகக் கருதி, எங்கள் மீது திணிக்கிறார்கள் பஸ்களின் ஓட்டுநீர்களும், நடத்துநீர்களும். எப்போது பார்த்தாலும் இந்த பஸ்களில், ஓன்று பெண்களைத் திட்டும் பாடல்கள் அல்லது பெண்களை கேளி செய்யும் பாடல்கள்தான் ஒலிபரப்பாகின்றன... ஏன் இப்படி என்று தனியாக ஓர் ஆய்வு செய்ய வேண்டும்....” என மனசுக்குள் நினைக்கவும், நாளை தொடங்கப் போகும் புதுப் பட்டப்படிப்பில் ஆய்வு என்பது முக்கியமான அம்சமாகவுள்ளமை ஞாபகம் வர, நாளைய தின நிகழ்வுகளை நோக்கி மனசு தாவிற்று.

இப் பட்டப் படிப்புக்காகப் போட்டிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்து விட்ட தகவல் கிடைத்ததும் அடைந்த மகிழ்ச்சியை “இன்றவியூவில்லயும் கொஞ்சப் பேரத் தட்டுவாங்க.” என்ற சக ஆசிரியையின் கூற்று மட்டுப்படுத்தியது.

பின் நேர்காணல் முடிந்து வெளியிட்ட பட்டியலில் என் பெயரும் இருப்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்டபோது மகிழ்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. அன்று பாடசாலையில் எல்லோருக்கும் ‘ரீ பார்ட்டி’.

நானை வகுப்புகள் ஆரம்பமாகின்றன. அதற்கான ஆயத் தங்களுடன் இன்றே புறப்பட்டு இதோ பஸ்ஸில் இருக்கின்றேன். இரண்டு மணிக்கு பஸ் புறப்படுமாம். யாழ்ப்பானம் போய்ச்சேர ஏழரை மணியாகிவிடும் என்று பஸ்ஸிற்குள் கதைக்கப்பட்டது. “நூற்றுப் பத்துக் கிலோ மீற்றர் தானே... ஏன் அவ்வளவு நேரம் எடுக்குது...? என்று அருகில் ஆசிரியை போல தோற்றுமளித்த இளம் பெண்ணைக் கேட்டேன்...”வந்து பாருங்கோவன் ரீசர்ச்... ரோட் இருக்கிற கோலத்து... அதிலையும் இண்டைக்கு கண்ணாடிக்காரர்தான் ரைவர்.... மனுசன் நல்ல ரோட்டிலையே உருட்டிக் கொண்டுதான் போவார்..” என்ற அந்த ரீசர்வின் பதிலைவிட, சாரி கட்டாமல், ஸ்கேர்ட் அண்ட் பிளவ்ஸ்கடன் இருந்தாலும் என்னையும் ரீசர்ச் என அடையாளம் கண்டு விளித்தது வியப்பாயிருந்தது. ஆசிரியராக வேலைக்கு சேர்ந்து விட்டாலே முகத்தில் எழுதி ஓட்டப்பட்டு விடுகிறதோ... எதை வைத்து சரியாக கணித்து விடுகிறார்கள்..... இதனையும் ஆராய வேண்டும.....

எஸ்.பி.பி. “பாசமாவது..... பந்தமாவது.....” என்று தமிழில் வசனம் பேசி, ஆங்கிலத்திலும் ஏதோ கூற ஆரம்பிக்கும்போது பாடல் நிறுத்தப்பட்டு பஸ் ஸ்டார்ட் ஆனது. மன்னார் தனியார் பஸ் நிலையத்தில் இருந்து புறப்பட்டு மெதுவாக ஊரத் தொடங்க, முழங்காவில், பூநகரி, யாழ்ப்பானம்..... யாழ்ப்பானம்..... என்று நடத்துநர் கத்திக் கொண்டே வர, மன்னார் பாலத்தருகில் உள்ள சோதனைச் சாவடியில் பஸ்

நிறுத்தப்பட்டது. இந்த இடத்தில் இருந்து தொடங்கியதுதான் இந்தக் கதை.

நாலைந்து ஆண்கள் கையில் சூட்கேசுகளோடு ஏறினார்கள். அதில் ஒருவர் நான் இருந்த சீற்றுக்கு மேலேயுள்ள பொதிகள் வைக்கும் இடத்தில், ஏற்கனவே இருந்த பொதிகளை அங்குமிங்கும் நகர்த்திவிட்டு நடுவில் தனது சூட்கேசினை வைத்துவிட்டு, என்னருகிலேயே நின்று கொண்டார். இன்னும் பத்துப் பதினைந்துபேர் நின்று கொண்டுதான் பயணம் செய்ய வேண்டியிருந்தது. நடத்துநர் கூறினார் “உங்களுக்கு கோவிற்குளத்தில் சீற் தரலாம்”

ஒரு போடும்போது, என்னருகில் நின்றவர் யாழ்ப்பாணம் என்று கூற, நடத்துநர் எனக்கு நேர் முன்னே இருந்த சீற்றைச் சுட்டிக்காட்டி “இவங்க கோவில் குளத்துல் இறங்குறாங்க.. பிறகு நீங்க இருக்கலாம்..” என்றார். நடத்துநர் நகர, இவர் நான் இருந்த சீற்றின் கம்பியில் பின்பக்கத்தைப் பொருத்தி வசதியாக நின்று கொண்டார், எனது ஒரு பக்க தோள்பட்டையில் அவரின் பின்பக்கத்தின் ஒரு பகுதி இடித்துக் கொண்டிருப்பதைப் பற்றிய எந்தக் கவலையுமின்றி. பஸ் மீண்டும் பயணப்பட்டது. மிக மெதுவாக பஸ்ஸை உருட்டத் தொடங்கினார் ஓட்டுநர்.

“ஓனர்ஸ் டிரைவரா வந்தா இப்புடித்தான்.... கண்ணாடிக்காரர்தான் ஓனராம்... பாருங்களன் உருட்டுறைத்..” என்றார் அருகில் இருந்த ஃச்சர். உண்மையாகவே அப்படித்தான் ஓட்டினார் அவர். தவறுதலாக ஆக்ஸிலேட்டரில் கால் கொஞ்சம் அதிகமாக அழுத்தப்பட்டுவிடாமல் இருப்பதில் அதிக அக்கறை காட்டினார். பாலம் முடிந்து தள்ளாடியால்

திரும்பி கொங்ரீட் ரோட்டில் ஏறியது பஸ். அருகில் நின்றவரின் உரசல் தாங்கமாட்டாமல் சற்று முன்னோக்கிச் சாய்ந்து கொண்டேன் நான். அதற்கான தருணம் பார்த்திருந்தவர் போல கம்பியில் பின்பக்கத்தை சென்டராக பொருத்திக் கொண்டிருந்தவர், கம்பியை விட்டுவிலகி நான் விட்டுக் கொடுத்த சீற்றின் மேல்பகுதியில் தன்னைப் பொருத்திக் கொண்டு பக்கவாட்டாக நின்று கொண்டார். முன்பு பின்பக்கம் மட்டும்தான் உரசிக் கொண்டிருந்தது. இப்போது இடுப்பிலிருந்து முழங்கால் வரையான பாகங்கள் உரசத் தொடங்கின. நான் நிமிர்ந்து பார்க்க, அவர் நான் பார்ப்பதைப் பார்க்காதது போல எதிர்ப்பக்க ஜன்னலால் வெளியே பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஆள் ஒரு நாற்பது தொடக்கம் நாற்பது மூன்று வயதுக்குள் இருக்கும். சராசரி உயரம், மெல்லிய உடல்வாகு. சேர்ட்டை இன் செய்திருந்தார். காலில் கறுப்புச் சப்பாத்து. ஆள் மசன்டாகத்தான் தெரிகிறார் ஆனால் இப்படி அடுத்தவருக்கு இடைஞ்சல் செய்கிறாரே...

பஸ் திருக்கேதீஸ்வரக் கோயில் வீதியில் திரும்பியது. அங்கே இரண்டு மூன்று பேரை ஏற்றிக்கொண்டு மாந்தைச் சந்திக்கு வர ஆசிரியர்கள் குழு ஒன்று ஆண்களும் பெண்களுமாக ஏறிக் கொண்டது. இவர்கள் அடம்பன் உட்பட மன்னாரின் பிரதான நிலப்பரப்பில் கடமையாற்றும் யாழ் மாவட்ட ஆசிரியர்கள். திங்கள் வந்து வெள்ளி செல்பவர்கள். வெள்ளிக் கிழமைகளில் இந்த நேரத்தில் புறப்பட்டு வரும் பஸ்ஸுக்கு எப்போதும் நல்ல கூட்டம் சேர்வதுண்டு என அருகில் உள்ள ரீச்சர் கூறினார். சனம் கூடியதால் நின்றிருப்போர்களைப் பார்த்து நடத்துநர் “நிற்கிற ஆட்கள் கொஞ்சம் கொஞ்சம் உள்ளுக்கு போங்கோ...” என

சத்தும் போட, சிலர் நகர, என் சீற்றில் பொருந்தி நின்றவர், தானும் அசைவதாகக் காட்ட வேண்டுமே என்பதற்காக என்பக்கமாகத் திரும்பி இரண்டு சீற்களின் கம்பிகளையும் இரு கைகளாலும் பிடித்துக் கொண்டு நின்றுகொண்டார். கிட்டத்தட்ட என்னைச் சிறைப்பிடித்த மாதிரி..... அருகில் இருந்த ஷ்சர் ஐன்னலோடு இருந்த கம்பியைப் பிடித்துக் கொண்டு தூங்க அறம்பித்து விட்டார். பஸ் நகர்ந்து ஊர்ந்து கொங்கிறீட் ரோட்டின் முடிவுக்கு வந்தது. நடத்துநர் முன்னால் வந்து ஓட்டுநருக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சிப் டிரைவரில் பாட்டை மாற்றினார்.

“ஏடி கள்ளச்சி... என்னத் தெரியலயா....” என்று பாடல் தொடங்க, என் சீற்றின் பாதியை நின்றபடியே பங்கு போட்டுக் கொண்டவர், தசாவதாரம் ராவ் கெரக்டர் கமல் மாதிரி இடுப்பை ஒரு சின்ன அசைவுடன் ஆட்ட என்மேல் உரசியது அவரின் முன்பக்கம். “இதென்னடா பெரிய கஸ்ரம்” என்று நான் பக்கத்து ஷ்சர் பக்கமாக இன்னும் நகர்ந்து கொண்டேன். பஸ் குன்றும் குழியுமான வீதியில், கடலில் பயணிக்கும் கப்பலைப் போல ஆடி அசைந்து நகரத் தொடங்கியது.

ஒவ்வொரு பள்ளத்திலும் விழுந்து எழும்போது பஸ் அழுதது. ஒரளவு புது பஸ்தான் அது. இருக்கைகளின் மேல் போடப்பட்டிருந்த பொலித்தீன் கவர் இன்னும் முழுமையாக கிழிந்து போகாததிலிருந்து அதனை உறுதி செய்யக் கூடியதாக இருந்தது. ஆனாலும் ஐன்னல்கள் கடகடவென அடித்து, கிறீச், கிறீச் என பஸ்ஸின் உடம்பு நோவு தாங்காமல் அழுவது போல சத்தமிட்டது. பின் சீற்றில் ஐன்னல் பக்கம் அமர்ந்திருந்த ஆண் ஒருவர் பஸ்

புறப்படுவதற்கு முன்பே தாங்க ஆரம்பித்திருந்தார். எதிர்பாராத பள்ளம் ஒன்றில் பஸ் விழுந்து மேலேழும்போது ஆடிய ஆட்டத்தில் ஜன்னல் கண்ணாடியின் அலுமினிய விளிம்பில் பலமாக நெந்றியுடன் சேர்த்து தலை மோதிக் கொண்டதில் விழித்தவர் வலி தாங்க முடியாமல் “டேய் எவ்ன்டா அவன்.... பஸ்ஸ பாத்து ஓட்டுடா....” என்று சற்றுச் சத்தமாகக் கத்தினார். இருந்தாலும் டிரைவருக்கு விளங்கியிருக்காது. நான் உட்பட பக்கத்திலிருந்தவர்கள் சிரித்துக் கொண்டோம்.

“பள்ளமடுச் சந்தி இறக்கம் இருக்கா..... இறங்குற ஆக்கள் முன்னுக்குப் போங்கோ....” என்ற சத்தத்திற்குக் கூருவரும் நகர்ந்த மாதிரித் தெரியவில்லை. ஒருவர் பள்ளமடுச் சந்தியில் இருந்து கைகாட்ட, பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. அவர் முன் வாசலால் ஏற, பின்பக்கம் நின்றிருந்த நடத்துநர் இறங்கி ஓடிவந்து கொண்டே ரைட்... ரைட் என்று சொல்லிக்கொண்டு முன்பக்கம் ஏற, பஸ் புறப்படுவதற்கு உறும, கண்ற என பெல் அடிக்கப்பட்டது. “யாரது பெல் அடிச்சது...” என்று ஒரே குரலில் ஓட்டுநரும் நடத்துநரும் பஸ்ஸைவிட சத்தமாக உறும் “இறங்கனும்....” என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒரு வயதான அம்மா கையில் ஒரு சாக்குப் பையோடு முன்வாசலை நோக்கி வந்தார்.

“இவ்வளவு நேரமும் என்ன செஞ்சு கொண்டிருந்தனீங்க... அப்ப இருந்து கத்திக்கொண்டு வாரன்...” என்று உள்ளே பாய்ந்த நடத்துநர், அம்மாவின் கையிலிருந்த பையை பறித்தெடுத்து, முன்னால் நின்றவரிடம் கொடுத்தார். பை கைமாறி மாறிச் சென்று தரையில் வைக்கப்பட்டது. ஆனாலும் கூட்டத்துக்குள் சிக்கியிருந்த அம்மாவால் பையைப் போல

உடனடியாக கீழே செல்ல முடியவில்லை. “இறங்கம்மா... அஞ்ச நிமிசம் பிந்திப் போனா பைன் அடிப்பான்....” என்று ஓட்டுநர் துரிதப்படுத்த ஒருவழியாக இறக்கிவிடப்பட்டார் அம்மா.”கிட்டவா இறங்குற ஆக்கள ஏன் சீற்றல் இருக்க விட்டனீ....” என்று நடத்துநர் மேல் பாய்ந்த ஓட்டுநர், டமார் என்ற சத்தத்துடன் கியரைப் போட்டு, பலத்த உறுமலுடன் பஸ்ஸை எடுத்த தோரணையில் குறைந்தது எண்பது கிலோ மீற்றர் வேகத்தில் போகும் ஆத்திரம் தெரிந்தது. ஆனால் பத்து கிலோ மீற்றர் வேகத்தில்தான் செல்ல முடிந்தது. இன்னும் நன்றாக நெருங்கியிருந்தார் ‘இவர்’. நானோ இனிமேல் முடியாது என்றாவுக்கு நெருக்கப்பட்டிருந்தேன். பக்கத்தில் இருந்த ஷ்சரோ ஜன்னல் கம்பியைப் பற்றிப் பிடித்தபடி தலையைக் கைகளில் சாய்த்து வைத்து, ஒரு இலட்சியத்துடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“கோவிற் குளம்.... முன்னால் ரெண்டு பேர் இறங்குங்கோ...” என்ற சத்தத்திற்கு எனக்கு முன் சீற்றில் உடனடியாக கீழே செல்ல முடியவில்லை. “இறங்கம்மா... அஞ்ச நிமிசம் பிந்திப் போனா பைன் அடிப்பான்....” என்று ஓட்டுநர் துரிதப்படுத்த ஒருவழியாக இறக்கிவிடப்பட்டார் அம்மா.”கிட்டவா இறங்குற ஆக்கள ஏன் சீற்றல் இருக்க விட்டனீ....” என்று நடத்துநர் மேல் பாய்ந்த ஓட்டுநர், டமார் என்ற சத்தத்துடன் கியரைப் போட்டு, பலத்த உறுமலுடன் பஸ்ஸை எடுத்த தோரணையில் குறைந்தது எண்பது கிலோ மீற்றர் வேகத்தில் போகும் ஆத்திரம் தெரிந்தது. ஆனால் பத்து கிலோ மீற்றர் வேகத்தில்தான் செல்ல முடிந்தது. இன்னும் நன்றாக நெருங்கியிருந்தார் ‘இவர்’. நானோ

இனிமேல் முடியாது என்றளவுக்கு நெருக்கப்பட்டிருந்தேன். பக்கத்தில் இருந்த ஷச்சரோ ஜன்னல் கம்பியைப் பற்றிப் பிடித்தபடி தலையைக் கைகளில் சாய்த்து வைத்து, ஒரு இலட்சியத்துடன் தூங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“கோவிற் குளம்.... முன்னால் ரெண்டு பேர் இறங்குங்கோ...” என்ற சத்தத்திற்கு எனக்கு முன் சீற்றில் உரசுவதற்காகத் தனது சீற்றைக் கொடுத்திருக்கிறார். “பாவி... எவ்வளவு நேரம் உரசிக் கொண்டு வந்தானோ.... நான் தூங்குவது போல நடிக்கிறேன் என்று நினைத்திருப்பான்.... மௌனம் சம்மதம்.... இவ்வளவு சகஜமாக ஓட்டிக் கொண்டிருக்கிறானே...” “இதை இப்படியே விடக் கூடாது... இன்னும் அதிக தூரம் இருக்கிறது.... தள்ளி நிற்கச் சொல்லுவோம்....” என நிமிரும் போது, பின்னாலிருந்து சத்தம் கேட்டது,

“உரசாம போறுதென்டா தனி பஸ் பிடிச்சுத்தான் போக வேணும்... இந்தச் சன நெருக்கிட்குள்ள எங்க தள்ளி நிக்கிறது.... வேணுமென்டா நீர் தள்ளிப் போய் நில்லும்...” ஆஜானுபாகுவான உருவம் என்பார்களே அப்படி ஒரு ஆண், கண்கள் சிவப்பாக இருந்தது. பக்கத்தில் ஒரு ஷச்சர் (ஷச்சராகத்தான் இருக்க வேண்டும்.) அழாக் குறையாக நின்றிருந்தார். இன்னுமொரு ஷச்சர் (மறுபடியுமா...?) “சும்மா இரும்...” என முதல் ஷச்சரை நோக்கிக் கூறினாள்.

நான் மௌனமானேன். இவன் வேண்டுமென்றோன் உரசுகிறான்... அப்பட்டமாகத் தெரிகிறது... என்ன செய்வது... தள்ளி நிற்கச் சொன்னால் இவனும் இதே மாதிரித்தான் பேசுவான்... நான்

பக்கத்து ஷ்சரை நெருக்கினேன். அவர் தூக்கம் கலைந்து எழுந்திருந்தார். நான் படும்பாட்டைப் பார்த்து, வாய்க்குள் முனுமுனுத்தார். “இவன்கள் இப்படித்தான் ஷ்சர், என்னதான் கிடைக்குதோ தெரியாது..... உரசிக் கொண்டேதான் இருப்பான்கள்....” ஷ்சர் சப்போர்ட்டாக இருப்பார் என்ற நம்பிக்கையில் திரும்பாமலேயே “கொஞ்சம் தள்ளி நின்றால்தான் என்ன?... எனச் சந்று உரத்த குரலில் கூறினாலும் அவனுக்கு விளங்கியிருக்காது என்றே நினைத்தேன். அப்படியே விளங்கினாலும் அவன் என் பேச்சை பொருட்படுத்தப் போவதில்லை. எத்தனையோ தடவை முறைத்துப் பார்த்தும் விலகாதவனா இப்போது விலகிவிடப் போகிறான்?

முழங்காவில் செட்டியார் கடை முன்பாக பஸ் நிறுத்தப்பட்டது. ஓட்டநேர் கூறினார் “பத்து நிமிசம் பஸ் நிற்கும். சாப்பிடுற ஆட்கள் டக்கென்று சாப்பிட்டுட்டு வாங்க....” என்று கூற ஆட்கள் வாசலை நோக்கி நகர், ‘இவரும்’ நகர்ந்து இறங்கினார். எல்லோருடைய உடையிலும் செம்மண் ஓட்டியிருந்தது. பஸ்ஸிலிருந்து இறங்கியதும் முதல் வேலையாக தங்கள் தங்கள் தலைமுடி, உடைகளில் ஓட்டியிருந்த செம்மண்ணைத் தட்டிக்கொண்டார்கள். நானும் இறங்கி இயற்கை உபாதையைக் குறைக்கும் நோக்கில் கடைக்குள் நுழைந்து பின்பக்கம் சென்றால் அங்கே பெண்கள் வரிசையாக நின்றிருக்க வேண்டியிருந்தது. ஆண்கள் காட்டுப் பக்கம் நகர்ந்து ஆங்காங்கே நின்று முதுகைக் காட்டியபடி விசயத்தை முடித்தாலும் பெண்களால் அது முடியாத காரியம். காத்திருந்துதான் ஆக வேண்டும். “இந்த சமூக அமைப்பு, சட்ட திட்டங்கள், பண்பாடு, கலாசாரம் எல்லாம் ஏன்தான் இப்படி பெண்களுக்கு ஓர வஞ்சனை செய்கிறதோ....” என்ற எண்ணம் வந்தது. பஸ்ஸிலிருக்குள் பட்ட அவஸ்தை, இப்போது நிற்கும் கிழு எல்லாம் சேர்ந்து இந்தச் சிந்தனையை என்னுள்

ஏற்படுத்தியிருக்கிறது என எனக்கு நானே விடையையும் கூறிக் கொண்டேன்.

ஒரு ரோல்ஸ்ஜி உள்ளே தள்ளி, மயைக் குடித்துவிட்டு பணம் கொடுக்கும்போது பஸ் புறப்படுவதற்காக ஹோர்ன் அடித்தது. நடந்து சென்று ஏறிக்கொள்ள, என் சீற்றின் அருகில் தயாராக அவன் நின்றிருந்தான். “நிற்பதற்குக் கூட இடம் பிடித்து வைத்துவிடுகிறார்கள்... மற்றவர்களும் அதற்கு ஒத்துழைக்கிறார்களோ.... ஒருவர் நின்ற இடத்தில் மற்றவர்கள் நிற்கக் கூடாதோ.... எழுதி வைத்த இடம் மாதிரி அதே இடத்திலேயே வந்து நின்று விட்டான்.... மற்றவர்களும் அவரவர் நின்ற இடத்திலேயே நின்று கொண்டார்களோ.... எல்லோரும் தங்களுக்கு ஏற்ற ஒரு ‘செட் அப்’போடுதான் நிற்கிறார்களோ....” நான் சீற்றில் இருக்கவில்லை. இரண்டு சீற்றுக்கள் தள்ளி, நடுக் கம்பியைப் பிடித்து நின்றுகொண்டிருந்த நடுத்தர வயதுடைய ஒரு பெண்ணை அழைத்து அவரை உட்காரச் சொன்னேன். மலர்ந்த முகத்துடன் அவர் அமர, நான் தள்ளிப் போய் அவர் நின்ற இடத்தில் நின்று கொண்டேன். சற்று ஆறுதலாக இருந்தது.

நாச்சிக்குடாச் சந்திக்கு வந்ததும் பஸ் செல் அடிப்பதற்காக நின்றது. “மன்னாரில் இருந்து வரும்போதே அடிச்சுக்கொண்டு வர மாட்டான்கள்....” என்று ஒருவர் முனுமுனுக்க, “இப்பத்தான் காசு சேர்ந்திருக்கும்....” என்று இன்னொருவர் பதில் கூற, செல் அடித்ததாலோ என்னவோ ஒரு புது உற்சாகத்தோடு ஏறி உட்கார்ந்த ஓட்டுநர், நிறுத்தப்பட்டிருந்த

பாட்டை மீண்டும் போட்டார். “வானுயர்ந்த சோலையிலே.... நீ நடந்த பாதையெல்லாம்....” என மறுபடியும் தொடங்க ஏரிச்சலாக இருந்தது. எல்லா நேரமும் சோகம்தானா.... அதிலும் காதல் சோகம்....

பல் லவராயன் கட்டு இராணுவ முகாமை நெருங்கும் போது, ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்ஸ்... என்று சத்தம் வர நிறுத்தப்பட்டது பஸ். “காத்துப் போயிட்டுது.... இனி இவன் ரயர் மாத்த ஒரு மணித்தியாலம் ஆகும்....” என்று சொல்லிக் கொண்டே எனக்கு அருகில் நின்ற ஒருவர் இறங்க, நானும் இறங்கி பெண்கள் நின்றிருந்த பக்கமாகச் சென்று நின்று கொண்டேன். சற்றுத் தள்ளி ‘அவன்’ நின்றிருப்பது தெரிந்தது. நான் பார்க்கும்போது அவனும் என்னைப் பார்ப்பது தெரிந்து உடனடியாக மறுபக்கம் திரும்பிக் கொண்டேன். “தன்னைத்தான் தேடுகிறேன் என நினைத்து மறுபடி தொற்றிக் கொள்ளப் போகிறான்....”

ஒரு வழியாக அரை மணி நேரத்தில் பஸ் மீண்டும் புறப்பட்டது. நான் என் பழைய இடத்திலேயே கம்பியைப் பிடித்தபடி நின்று கொண்டேன். சற்று முன்பு நிற்பதற்குக் கூட இடம் பிடித்து வைத்து விடுகிறார்களே... என நினைத்ததை எண்ணி எனக்குள் நானே சிரித்துக் கொண்டேன். “அது மனித பிரயாண இயல்பு போலும்.....” என நினைத்து முடிப்பதற்குள் ஒரு உரசல். திரும்பிப் பார்த்தால் ‘அவன்’. இப்போது அவனுக்கு மிக வசதியாகப் போய்விட்டது.

இருட்டிவிட்டது. ஸைற் வெளிச்சம் வேறு மங்கலாக இருந்தது. இருக்கையில் இருந்ததைவிட இப்போது முழுவதுமாக உரச முடிகிறது அவனால். “ இந்த வியர்வைக்குள்ளும், தூசிக்குள்ளும் இவனுக்கு

எப்படித்தான் இப்படி நடந்துகொள்ள முடிகிறதோ.... சாரியைக் கட்டிக் கொண்டு வந்திருந்தால் ஒருவேளை இவன் என்னைக் குறி வைத்திருக்க மாட்டானோ... பிரயாணத்திற்கு வசதியாக இருக்கும் என்பதற்காக இந்த உடையுடன் வந்ததை நினைத்து வருத்தப்பட்டேன். அதைவிட யாராவது ஒருவரை அழைத்து வரவில்லையே என அதிகம் நொந்தேன். அழைத்து வந்திருந்தால் மட்டும் என்னவாகப் போகிறது..... ஆண்கள் சண்டை பிடித்துவிடப் போகிறார்களே என்ற பயத்தில் அப்போதும் பேசாமல்தான் இருந்திருப்பேன்... இவனுக்கு உரசல் மன்னன் என்ற பட்டம் கொடுக்கலாம் போல இருக்கிறது.....

ஒருவாறு பூநகரி வாடியடி வளைவில் பஸ் திரும்பி நின்றதும் ஐன்னலுடாக நல்ல காற்று வந்து அமைதியைத் தந்தது. இன்னும் ஒரு மணித்தியாலம் ஓட வேண்டும். மீண்டும் பஸ் விழுந்து எழுந்து செல்லத் தொடங்க “உதய கீதம் பாடுவேன்....” எனப் பாட்டுத் தொடங்கிப் பல்லவியோடு நின்றது. பின் சற்று இடைவெளி விட்டு மீண்டும் ஆரம்பத்திலிருந்து “உதய கீதம் பாடுவேன்..” என்று தொடங்கி நின்றுவிட்டது. ஒவ்வொரு பள்ளத்தில் விழுந்து எழும்போதும் உதய கீதத்தைத் தொடங்கினார் பாலசுப்ரமணியம். ஆனால் ஒரு தடவைகூட முடிக்கவில்லை. சங்குப்பிட்டி பாலத்தை நெருங்கும் போது இருபத்தோராவது தடவையாக உதய கீதம் தொடங்க, பின்னாலிருந்து ஒரு ஆண் குரல் சத்தமாகக் கேட்டது,”இப்பிடியே உருட்டிக் கொண்டு போனா உதய கீதந்தான் பாடவேண்டி வரும்...” எல்லோரும் சிரித்தார்கள்.

சங்குப்பிட்டி பாலம் கடந்து நல்ல ரோட்டுக்கு பஸ் வந்ததும் வேகம் எடுக்கத் தொடங்கி, தனங்கிளப்புச் சந்தியில் சாவகச்சேரி நோக்கித் திரும்பி நின்றது பஸ். சற்று நேரம் ‘அவனை’ மறந்திருந்த நான் திரும்பிப் பார்க்க, நின்றிருந்தான். உரசல் பழக்கமாகி, இசைவாக்கமடைந்து நின்றிருந்தேனா..... அல்லது உரச மறந்து அவன் நின்றிருந்தானா... என்று தெளிவாகக் கூற முடியவில்லை. சாவகச்சேரி சந்தையின் பின்புறம் கத்தரிக்காய் மூடைகளை இறக்கினார்கள். பத்துப் பதினெண்து மூடைகள் இருக்கும். எப்போது, எங்கிருந்து ஏற்றினார்கள் என்று தெரியவில்லை. “சரி இறக்கிக் கொண்டு போகட்டும்..... என்னிடம் கேட்டுவிட்டுத்தானா பஸ்ஸில் எல்லாம் செய்ய வேண்டும்....” என நான் நினைத்ததை எண்ணி மறுபடி நானே மனசிற்குள் சிரித்தேன். பஸ் நகர்ந்து சாவகச்சேரி பஸ் ஸ்டாண்டில் நின்றது. ‘இவன்’ முன்னால் நகர்ந்து தனது குட்கேசை எடுத்துக் கொண்டு இறங்கினான். ஐங்னல் பக்கமாக வந்து என்னை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் போவது தெரிந்தது. நான் பார்க்காதது போல நின்றேன்.

கைதழிப் பாலம், நாவற்குழிப் பாலம் கடந்து முக்கால் மணி நேர ஓட்டத்தின் பின் யாழ் மத்திய பேருந்து நிலையத்தின் பின்புறத்தை பஸ் வந்தடையும்போது மணி இரவு ஏழைர்.

காலையில் குளித்து முழுகி, நல்ல சாரியை அணிந்து கொண்டு பல்கலைக் கழகத்தின் நுழைவாயிலை நெருங்கும்போது ஒரு புது உற்சாகம் பிறந்திருந்தது. நேற்றைய பயணக்

களைப்பு, அவஸ்தையெல்லாவற்றையும் முற்றிலுமாக மறந்திருந்தேன். ஏற்கனவே அறிமுகமான ஆசிரியர்கள், ஆசிரியைகள் சிலரைக் கண்டு மகிழ்ச்சி இருமடங்காகியது. கதைத்துப் பேசிக் கொண்டு, எங்களது விரிவுரைகள் நடக்கவிருக்கும் மண்டபத்துள் நுழைந்தேன்.

ஏற்கனவே நிறையப் பேர் ஆசனங்களில் அமர்ந்திருந்தார்கள். வரிசையாக அடுக்கப்பட்டிருந்த கதிரைகளின் நடுவாக நடந்து செல்லும்போது தற்செயலாகப் பார்த்தேன், மூன்றாம் வரிசையில் முதலாவது கதிரையில் ‘அவன்’ அமர்ந்திருந்தார்.

மறுபக்கம்

மிக அழக்குப்படிந்திருந்தன அந்தப் படிக்கட்டுக்கள் வளைந்து செல்லும் இடம். இரண்டாம் மாடியிலிருந்து மூன்றாம் மாடிக்கு ஏறிச் செல்லும் திருப்பத்தில் அமைந்திருந்த அந்தச் சொற்பு இடத்தில் சுருண்டு கிடந்தான் சாமர்.

அவன் அணிந்திருந்த மங்கிப்போன டெனிம் ஜீன்ஸ் தன் உண்மை நிறமான நீலத்தை, வெள்ளைக்கும் கபிலத்திற்கும் இடைப்பட்டவொரு காலி கலந்த மஞ்சள் நிறத்தின் ஆக்கிரமிப்புக்கு அடிப்படையாக வெகுநாட்களாகி விட்டது. அந்த ஜீன்ஸ் அவனுடைய கால்களோடு நீண்டு இறுக்கமாக ஓட்டியிருந்த விதத்தைப் பார்க்கும்போது அவன் கால்களை மடக்கி வைத்துக் கொண்டிருந்தது பெரிய அதிசயந்தான்.

கணுக்கால் தொடக்கம் இடேப்பு வரையும் உள்ள காலின் மொத்தப் பகுதியும் ஒரே பருமனில் காட்சியளித்தது. அவ்வளவு ஒல்லியாகிப் போயிருந்தான். மேலே ஒரு சிவப்பு நிற ரீ - சேர்ட். அதுவும் அவன் சுருண்டு படுத்திருந்ததால் அரை முதுகுவரையே இருந்தது.

உடலின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் ஈக்கள் மொய்ப்பதும் பறப்பதுமாக இருந்தன. உடை மூடாத பகுதிகளில் நுளம்புகள் அமர்ந்திருந்து எவ்வித இடையூறுமின்றி மிக இன்பமாக அவனின் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டிருந்தன. அவன் படுத்திருந்த இடத்தைச் சுற்றிலும் காறி உழிப்பட்ட எச்சிலும் சளியும் வெற்றிலைக் காவியும் சிகரட் துண்டுகளும்

அயத் தாள்களும் தீக்குச்சிகளும் சிதறிக் கிடந்தன.

என்றாலும் மிக மிக நிம்மதியாக தூங்கிக் கொண்டிருந்தான் சாமரமிஞ்சிப் போனால் ஒரு இருபத்துநாலு அல்லது இருபத்தைந்து வயதுதான் இருக்கும் அவனுக்கு. முகத்தில் தாடி கருகருவென வளர்ந்திருந்தது. தலையிலும் அப்படித்தான் நீண்டு தொங்கியது நெனிநெனியாக. முகம் உட்பட உடலின் எல்லாப் பகுதியும் ஒட்டி உலர்ந்துபோய் இருக்கும்போது முடிமட்டும் எப்படி இவ்வளவு ஆரோக்கியமாக இருக்க முடியும்.... ஒருவேளை இந்தப் போதைவஸ்த்தில் உள்ள ஒரு மூலக்கூறு முடிவளர்வதை ஊக்குவிக்கிறதோ....

அந்த நான்கு மாடிகளைக் கொண்ட அடுக்கு வீடுகளின் நான்காவது மாடியின் கடைசி அறைதான் அவனது வீடு என்று சொல்லப்படுகின்ற இடம். நான்கு சுவர்களும் இடையில் ஒரு தடுப்பும் கதவு இல்லாத கழிவறையும் கொண்ட அறை. வாளியில் ஊறவைத்த உடுப்புக்களை அடித்துக் கழுவிக் கொண்டிருந்த சிரோமி,

“சந்துனி.... சந்துனி.....” “என்று அழைத்தாள். அறையின் முன்னுள்ள நடைபாதையில் தனக்குள்ளாகக் கதைத்து விளையாடிக் கொண்டிருந்த சந்துனி “என்னம்மா...” என்று வாசலை எட்டிப்பார்த்தபடியே கேட்டாள். “இன்னைக்கு நேரத்தோட்டு வாறன்னு போனாரு.. இன்னுங் காணல், அப்பா வாறுரான்னு கீழ் போயி ஒருக்காப் பாத்துட்டு வா”

“சரிம்மா...” என்றபடியே படிக்கட்டுக்களை நோக்கி ஓடினாள் ஜந்து வயது நிரம்பிய சந்துனி.

பள்பளவென மின்னிக் கொண்டிருந்த கைப்பிடியைப் பிடித்தவாறு உயர்ந்தரக மாபிள்கள் பதிக்கப்பட்டிருந்த படிக்கட்டுக்களில் இறங்கி வந்துகொண்டிருந்த ஐந்து வயது மகளைப் பார்த்து “கவனம்மா..... பாத்து இறங்குங்க... வழுக்கிடப் போகுது....” என்றாள் மஞ்சரி தானியங்கி சலவை இயந்திரத்தில் சோப்புத் தூளைக் கொட்டியபடி. மஞ்சரியின் சத்தத்தைக் கேட்டு. கைத்தொலைபேசிப் பட்டியலில் யாருடைய பெயரையோ தேடிக்கொண்டிருந்த ராஜ்சேகர் நிமிர்ந்து மகளைப் பார்த்தார்.

“அப்பா வாங்க, டான்ஸ் கிளாஸ் போகணும்..”

“இங்கிலீஸ் கிளாஸ் இன்டைக்கு இல்லையாம்மா.... ரீசர் வரலையா”

“இல்லப்பா.... நேத்தே சொல்லிட்டாங்க இன்டைக்கு வரமாட்டன்னு”

“சரி.... வா...” என்று எழுந்து மோட்டார் சைக்கிளை நோக்கிச் சென்ற தந்தையைப் பார்த்து “பைக்கில் வேணாம்பா.... கார்ல் போவம்....” என்றாள். “பக்கத்தில் தானேயம்மா... கார் எதுக்கு...? என்றதற்கு “அப்பா..... “ என்று மகள் சின்னங்க, “சரி.... சரி....” என்று காரில் ஏறி ஸ்ரார்ட் செய்தார். மகள் மறுபக்கக் கதவைத் திறந்து ஏறிக்கொள்ள, அந்தப் பெரிய பங்களாவின் ஏற்றத்தில் இருந்து சத்தமில்லாமல் வழுக்கிக் கொண்டு வீதிக்கு இறங்கியது கார்.

ஒடுங்கிய படிக்கட்டுக்கள் செங்குத்தாக இறங்குவதால், உடலைச் சற்றுப் பின்னே வளைத்தபடி இறங்கினாள் சந்துனி. மூன்றாம் மாடி வளைவு வரும்போதே சாமரவின் ஜீன்சோடு சேர்ந்த கால்கள் அவளுக்குத் தெரிந்தன.

இன்னும் சற்று கீழே இறங்கியவள், அப்பாதான் என்பதை உறுதி செய்துகொண்டதும் வேகமாக படிக்கட்டுக்களில் ஏறி, ஓடிச்சென்று தாயிடம் கூறினாள் “ அும்மா... அப்பா கீழ் படுத்திருக்காரு....”

“ஜேயோ... கடவுளே.. இன்னைக்குமா.....” என்று துணிகளை அப்படியே போட்டுவிட்டு ஒட்டமும் நடையுமாக சென்றவளின் பின்னால் மகஞும் ஓடினாள்.

மதியத்தில் இருந்து மாலைவரை எத்தனையோ பேர் அந்தப் படிக்கட்டுக்களில் ஏறியும், இறங்கியும் போய் வந்துகொண்டிருந்தாலும் எவரும் சாமரவைச் சட்டை செய்யவில்லை. அடிக்கடி கானும் காட்சிதான் இது என்பதால் எல்லோருக்கும் பழகிப் போயிருந்தது. சாமரவும் அவனது கூட்டாளிகளும் சேர்ந்து குந்திக்கொண்டு இருப்பதும் பின் நீண்ட நேரத்திற்குப் பிறகு கூட்டாளிகள் ஒவ்வொருவராக கண்களைச் சிவப்பாக்கிக் கொண்டு, கொஞ்சம் சிரிப்பும் கொஞ்சம் முறைப்புமாக உள்ளிக்கொண்டு தள்ளாடியபடியே செல்வதும், சாமர கடைசியாளாக எழுந்து செல்வதும் அல்லது அப்படியே விழுந்து கிடப்பதும் வழமையாகிவிட்டது.

“ஜேயோ எழும்புங்க... இந்த நாத்தத்துக்குள்ள.... எழும்புங்க... எழும்பி வாங்க..” என்று அவனைத் தூக்கினாள் சிரோமி. அவன் கைகளை ஊன்றி எழும்பினாலும் தள்ளாடியபடி தடுமோறி விழப்போனான். சந்துனியும் அம்மாவுக்கு ஒத்தாசை செய்ய, ஒருவாறு இழுத்துக் கொண்டு அறைக்கு வந்து சேர்வதற்குள் போதும் போதுமென்றாகி விட்டது சிரோமிக்கு. இயலாமையும் ஆற்றாமையும் சேர்ந்து அவனை வாட்டியது. வாய்விட்டு அழுவதைத் தவிர வேறு

எதுவும் செய்யத் தோன்றவில்லை சிரோமிக்கு. அம்மாவைப் பார்த்து சுந்துனியும் அழுதாள். சாமர மறுபடியும் தூங்கிப் போயிருந்தான்.

சிரோமிக்கு இப்போதுதான் இருபத்திரண்டு வயது ஆகிறது. திருமணம் முடிந்து ஆறு வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. மணமான புதிதில் எல்லோரையும் போல மிகவும் சந்தோசமான வாழ்க்கை அமைந்திருப்பதைப் போலவேபிருந்தது அவனுக்கு. ஆறு மாதங்கள் கூட ஆகிவிட்டிராத நிலையிலேயே போதைக்கு அடிமையாகிவிட்டான் சாமர. அன்றிலிருந்து அவன் படுகின்ற துங்பங்கள் கொஞ்சம் நஞ்சமல்ல. அடியும்... உதையும்... ஏச்சும்... பேச்சும்.

இந்த வீடு சாமரவின் அப்பாவுக்குரியது. அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டது. சாமரவின் அட்காசங்கள் தாங்கமுடியாமல் அப்பாவும் அம்மாவும் வேறு இடத்திற்குச் சென்றுவிட்டார்கள். சிரோமியின் வீட்டார் கொடுக்கும் பணத்தில்தான் வாழ்க்கை ஒடுகிறது. இவன் மீன்கடையில் வேலை பார்த்து, கொண்டு வரும் பணம் அவனது போதைக்கே காணாது. விலைபோகக்கூடிய எல்லா வீட்டுச் சாமான்களையும் விற்றாயிற்று. இனி விற்பதற்கு எதுவுமில்லை.

“நாசமாப் போனவங்க... எங்க இருந்துதான் இந்தக் குடுவக் கொண்டுவராங்களோ தெரியாது.... நல்லா இருக்க மாட்டாங்க.... கடவுள் அவங்கள் சம்மா விடமாட்டார்....” என்றெல்லாம் அடியும் வலியும் தாங்கமுடியாமல் சிரோமி பெரிய சத்தமிட்டு பலமுறை அழுது ஒப்பாரி வைத்திருக்கிறாள். இப்போதெல்லாம் அவனுக்கு உடல் மரத்துவிட்டது. மனசதான் கிடந்து அடித்துக் கொள்கிறது. யார் சொல்லியும், என்ன செய்தாலும் அவன் திருந்தப் போவதுமில்லை.

அவன் திருந்துவதற்கு போதைப் பொருளை விற்பனை செய்வர்கள் விடப்போவதுமில்லை என்பதும் தெரிந்தது. எப்படி திடகாத்திரமாக இருந்தவன்... இப்போது இந்த நான்கு வருடங்களில் காற்று சற்றுப் பலமாக வீசினால் பறந்து சென்றுவிடக்கூடிய காகிதம் போல ஆகிவிட்டான்.

“கள்ளு, சாராயம் குடிக்கிறவங்க சீக்கிரம் இப்படியாவறதில்ல... இந்தக் குடுதோன் இப்படி வேல செய்யறாங்..” என்று முன்பொரு தடவை இரண்டாம் மாடியில் வசிக்கும் பியதாசவின் மனைவிக்கறியபோது, சிரோமியும் மிக அன்பாக, சாமர போதையில் இல்லாத சமயம் பார்த்து,இந்த மாற்று யோசனையைக் கூற,சிரத்தையாக கேட்டான் சாமர. இரண்டு நாட்கள் சீக்கிரமாக வீடு திரும்பியுமிருந்தான் சாராய வாசனையோடு.

முன்றாவது நாள் மாலை,முதல்நாள் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தப்படி சிரோமியும் மகனும் நேரத் தோடு வேலைகளையெல்லாம் முடித்துக்கொண்டு சாமர வந்ததும் புறப்படுவதற்குத்தயாராக இருந்தார்கள். சிரோமியின் தாய் வீட்டிற்குச் சென்றுவிட்டு பின் கடைத்தெருவுக்கும் சென்றுவருவதாகத் திட்டம். சந்துளி மிகவும் சந்தோசத் துடன் வாசலுக்கு ஓடுவதும் படிக்கட்டுக் களை எட்டிப்பார்ப்பதுமாக இருந்தாள். “அப்பா இப்ப வந்துருவாரா அம்மா..” என்று சிரோமியிடம் அடிக்கடி கேட்டுக்கொண்டும் இருந்தாள். “இப்ப வந்துருவாரம்மா..” என்று சிரோமி கூறினாலும்கூட நேரம் செல்லச் செல்ல ஒரு பயங்கலந்த சோகம் அவனைப் பற்றிக் கொண்டது.மாலை மறைந்து இருள்பரவ ஆரம்பித்தும் அவன் வரவில்லை என்றபோது அவளின் துயரத்திற்கு அளவேயில்லாது போயிற்று. சந்துளி வாசலுருகிலேயே

தூங் கிப் போயிருந் தாள் . இரவுசாமர வரும் போது மணி பதினொன்றரையைத்

தாண்டியிருந்தது.அடுத்தநாள் கூறினான்,குடு போல் வராதாம் சாராயம்.

“ராஜ்சேகர் ஜம்பதாயிரம் குடுத்திருக்காராம் கோயில் மதில் கட்றதுக்கு...”கிராம அபிவிருத்திச் சங்கக் கட்டடத்தின் மதில் மேல் உட்காரந்து கொண்டு கதைபேசிக் கொண்டிருந்த நண்பர்களுள் ஒருவன் கூறினான்.

“இந்த மதில் கூட அவரு கட்டிக் குடுத்தது தானே.. அந்தப் பெரிய மண்டபத்தக்கூட அவருதானே கட்டி முடிச்சிருக்காரு....”

“அவரு கோயிலுக்குள்ளா அள்ளி அள்ளிக் குடுப்பாரு குறையில்லாம்... போன வருசம் பத்துநாளும் அன்னதானம் போட்டதும் அவருதானே...”

“அவருக்கென்னப்பா காசுக்காரரு.... இருக்குது குடுக்கிறாரு....”

“இருக்கிறவங்க எல்லாங் குடுத்துக்கிட்டா இருக்காங்க இவரப்போல... அது சரி.. அவரு கட்டுன மண்டபத் திறப்பு விழா அடுத்த ஞாயிற்றுக் கிழம.... எம்.பிக்கள் எல்லாம் வாராங்களாமே.... நீ வருவதானே...?”

“ஞாயித்துக் கிழமதானே.... வரத்தான் வேணும்.

சாமரவுக்கு சாதாரணமாக வந்த காய்ச்சல் மாறாமலிருந்தது. தொடர்ச்சியாகப் பென்டோல் போட்டும் மாறாததால் பக்கத்துத் தெருவில் இருந்த டிஸ்பென்சரியில் டொக்டரிடம் காட்டி மருந்து எடுத்தாள் சிரோமி.

மருந்து எடுப்பதற்குக்கூட அவளின் உறவினர்கள்தான் பணம் கொடுத்தனர். ஆயினும் காய்ச்சல் விட்டபாடில்லை. ஏழு நாட்கள் ஆகிவிட்ட நிலையில் சாமரவால் படுக்கையில் இருந்து எழுக்கூட முடியாமலாகவிட்டது. சாப்பிடவும் முடிவதில்லை. நிலைமை மோசமாகவே அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் அனுமதிக்கப்பட்டான். அங்கு அவனுக்கு செலைன் ஏற்றினார்கள். ஆயினும் காய்ச்சல் துறைந்தபாடில்லை.

“ஹலோ.... என்ன... எல்லாஞ் சரியா.... பேசிட்டுதா.... கோல் வந்துதா....? விசாலமான தனது வீட்டின் ஹோலில் உட்கார்ந்து சுவரில் மாட்ப்பட்டிருந்த புதிய பிரமாண்டமான எல்சீடு தொலைக்காட்சியில் இந்திய வீரர்களின் பெட்டின்கைப் பார்த்து ரசித்தபடியே ராஜ்சேகர் கைத் தொலைபேசியில் கதைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

“எல்லாஞ் சரி... சாமான் போயிட்டுது.. போன் கோலத்தான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். வந்ததும் போன் பன்றன்”

“நீ அங்க கோல் எடுக்காத... அவங்க எடுப்பாங்க... மத்தது சின்ன பிஸ்னஸ்காரங்களோட நீ தொடர்பு வைக்காத.. அத அவங்க பார்த்துக் கொள்ளுவாங்க.. என்ன?”

“சரி..”

“இன்டைக்கு வெளிக்கிட்டு வரவேணாம்”

“இன்டைக்கு வந்தாத்தானே மற்றவிசயத்தப் பாக்கலாம்... ஏன் வரவேணாமென்டு சொல்லிங்க..?”

“நாளைக்கு நாங்க செட் பண்ணி வச்ச ஆட்கள் இல்ல... அதாலதான்.

மத்துதெல்லாம் பிறகு கதைப்பம் போனை வை." சாமரவுக்குக் காய்ச்சல் விட்டபாடில்லை. விட்டு விட்டு வந்து கொண்டேயிருந்தது. நோயெதிர்ப்புச் சக்தி இல்லாமல் போனமையே குணமாகாமைக்கான காரணம் எனக் கூறப்பட்டது. சாமர போல இன்னும் பலர் "குடு" என்கிற தூளான போதைப் பொருளுக்கு அடிமையாகி தங்கள் வாழ்க்கையையும் தங்களை நம்பி உள்ளவர்களின் வாழ்க்கையையும் இருநில் ஆழ்த்திவிட்டு ஆஸ்பத்திரியில் இருந்தனர். பார்வையாளர் நேரத்தில் தன்னைப் போல இன்னும் பலர் அழுதவண்ணம் கட்டில்களின் அருகில் நின்றிருப்பதை சிரோமி பார்திருக்கிறாள். அம்மா, அப்பா, அண்ணன், தம்பி, அக்கா, தங்கை, என எத்தனையோ உறவுகள் கண்ணீர் மல்க நின்றமும் காட்சிகள்.

அரசாங்க ஆஸ்பத்திரியில் சாமரவுக்கு எல்லாவிதமான பரிசோதனைகளையும் செய்தார்கள். விலையைர்ந்த மருந்துகளுடன் இலவசமாக அவனுக்கு வழங்கப்பட்டன. ஆயினும் அங்கு இல்லாத சில மருந்துகளுக்காக சிரோமி தன் உறவினர்களை நாட வேண்டித்தான் வந்தது. ஒருமுறை காக்ககாக காவல் இருக்கையில் சந்துனி கேட்டாள் " எங்கள்ட்ட மட்டும் ஏனம்மா 'காச இல்ல?"

"உங்க அப்பா மீன்கடையில் உழைச்ச காசையெல்லாம் குடுவுக்குக் குடுக்காம சேர்த்து வச்சிருந்தா நாங்களும் நல்லாயிருந் திருப்போம். இப்படி காக்ககாக மத்தவங்ககிட்ட கையேந்த வேண்டிய தேவை வந்திருக்காது...." என்று சொல்லும்போதே சிரோமி அழுதுவிட்டாள். "நீங்க அழாதீங்கம்மா, அப்பா சுகமாகி வந்ததும் நான் சொல்றன், காசெல்லாம் நிறைய சேத்து வைக்கச் சொல்லி..." என்ற மகளை அழுதபடியே அணைத்துக் கொண்டாள்.

"அம்மா இங்க பாருங்க எவ்வளவு காச இருக்குதென்டு...." என்று

சத்தமாகக் கூவிய மகளை, "ஸ்ஸ....." என்று சாட்டகாட்டி சத்தம் போட வேண்டாம் என்றாள் மஞ்சரி. ராஜ சேகர் ஒரு துணிப் பையில் வைத்திருந்த பணக்கட்டுக்களை கட்டில் மெத்தையில் கொட்டிக் கொண்டிருக்கையில் திடீரென ஒடிவந்த மகள் கட்டிலில் கிடந்த பணத்தைப் பார்த்த ஆச்சரியத்தில் கூறிய வார்த்தைகளையே மஞ்சரி அடக்கினாள். ஆயினும் ராஜசேகரின் அருகில் சென்ற மகள் ஆச்சரியத்தை அடக்க முடியாமல் "இவ்வளவு காச எங்கியிருந்துப்பா வரும்..." என்று கேட்டுக் கொண்டே தந்தையின் மடியில் ஏறி அமர்ந்தாள். ராஜசேகர் என்ன சொல்வதென்று தெரியாமல் தடுமாற, மஞ்சரி கூறினாள் "அதும்மா நம்மட காசில்ல.. அது பேங்குட காச.. இன்டைக்கு வச்சிருந்துட்டு நாளைக்கு கொண்டுபோய் வங்கியில குடுத்தரனும்" என்று கூறும் போதே ராஜசேகர் தனது பையில் இருந்து ஒரு சொக்கலேற்றை எடுத்துக் கொடுத்து "இந்தாம்மா நல்ல சொக்கலற இது... ருசியா இருக்கும்.... ஒடிப்போய் வெளில் இருந்து சாப்பிடுங்க.." என்று கூற அதை வாங்கிக் கொண்டு சந்தோசமாக ஓடினாள் மகள் பணக்கட்டுக்களை மறந்துவிட்டு. மஞ்சரி எடுத்துக் கொடுக்க, ராஜசேகர் இரும்புப் பெட்டியில் அடுக்கத் தொடங்கினார்.

"என்ன.... காச குறையுது.... பேங்ல எவ்வளவு போட்டிருக்கு... கணக்குப் பிழைக்குதே" என்ற ராஜசேகரின் கேள்விக்கு "அதான் நேத்தே சொன்னனே... கொஞ்சம் குறையுதுதானாம்... அடுத்தது வாரதுக்குள்ள இதத் தந் துருவாங் களாம்..." என் று தொலைபேசியின் மறுமுனையிலிருந்து பதில் வந்தது.

"எவ்வளவுன்னு சொல்லு.."

"....."

"இல்லையே இன்னும் அஞ்ச குறையுதே"

"நீங்க இங்க அண்ணிக்குக் குடுக்கச் சொன்னீங்க...."

அட்டா.... மறந் து போச் சு... மெதுவாக் கத வீட்டல
அண்ணியிருக்காங்க..." என்று கூறியவர், எழுந்து நடந்து மஞ்சரிக்கு
கதைப்பது கேட்காது எனத் தான் கணக்கிட்டுக் கொண்ட இடத்தில்
நின்று பேச்சைத் தொடர்ந்தார். எப்பிடி நல்லா இருக்காளா..."? என்று
தொடங்கி, இறுதியாக "சரி சரி... ஞாயித்துக் கிழம திறப்புவிழாவுக்கு
வந்துரு.... அவங்களையும் வரச்சொல்லு..." என்று தொடர்பைத்
துண்டித்தார்.

சனிக்கிழமை மாலையில் இருந்தே சாமரவுக்கு நினைவு
தப்பியிருந்தது. மூச்சுக் காற்று சீரில்லாமல் வந்து கொண்டிருந்தது.
பெரிதாக சத்தம் கேட்குமளவுக்கு சிரமப்பட்டு மூச்சை உள்ளெடுத்து
ஸ்ஸ்ஸ..... என்று வெளிவிட்டான்.இந்த நிகழ்ச்சி முற்றுப் பெற்றது
ஞாயிற்றுக் கிழமை அதிகாலையில். குடு குறையாமல் காய்ச்சலடித்துக்
கொண்டிருந்த வேளையில் உடல் குளிராதா? என ஏங்கித் தவித்த
சிரோமியின் வேண்டுகோளோ என்னவோ, சாமரவின் உடல்
நிரந்தரமாகக் குளிர்ந்து போனது.

சிரோமியின் பெற் நோர் வீட்டிலேயே இறுதிக்
கிரியைகளுக்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டன. சாமரவின் உடலுக்குப்
பக்கத்தில் இருந்து சிரோமி அழுது கொண்டேயிருந்தாள். சந்துனியும்
செய்வதறியாது அம்மா அழுவதையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.
"எங்கள் விட்டுட்டுப் போயிட்டங்களே.... உழைக்காட்டியும்
பரவால்ல.....நீங்க உயிரோட இருந்தாப் போதுமென்றுதானே நாங்க
இருந்தோம்... எழும்பி வாங்க... எங்களப் பாருங்க...." என்று கதறிக்
கதறி அழுதவள் திடீரென

ஆவேசமாகக் கத்தினாள். “ நாசமாப் போறவனுக.... நல்லா இருப்பானுகளா.....குடுவக் குடுத்துக் குடுத்தே ஏம் புருசனக் கொன்னுட்டாங்களே.... கடவுள் உங்கள் சும்மா விட மாட்டாரு.... சும்மா விட மாட்டாரு..” என்று குலுங்கி அழுதாள்.

“ராஜஷேகர் அவர்கள் அள்ளிக் கொடுப்பதில் வள்ளல். எத்தனை பெரிய காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார் இந்தச் சின்ன வயதில்... சமூக சேவைக்கென்றே தன் வாழ்வை அற்பணித்திருக்கிறார். புகழை விரும்பாதவர். இந்த மண்பத்திற்கு அவரின் பெயரை குட்ட வேண்டும் என்று எல்லோரும் கேட்டுக்கொண்டபோதும் மறுத்துவிட்டார். மக்களுக்காக சேவை செய்ய இவரைத் தவிர யாரால் முடியும்? இந்த ஊரில் அவர் வாழ்வது ஊருக்கு பெருமை. இவ்வாறான ஒரு நல்லவர் நூற்றாண்டுகள் வாழ வேண்டும். அவருக்கு நீண்ட ஆயுளைத் தரவேண்டும் என்றுஇறைவனை வேண்டி விடை பெறுகிறேன். நன்றி. வணக்கம்.” என்று கூறி தனது நீண்ட பேச்சை முடித்து அமர்ந்தார்அரசியல் பிரமுகர்களில் ஒருவர்.

அந்தப் பிரமாண்டமான மேடையில் நடுநாயகமாக வீற்றிருந்த ராஜஷேகர் புன்முறையில் முகத்தில் ததும்ப “இரவு விருந்தில் கலந்துகொண்டுதான் செல்ல வேண்டும்” என மேடையில் வீற்றிருந்து அனைவரையும் உரிமையோடு வேண்டிக்கொண்டார்.

வாடைக் காற்றின் மிதமான குளிரோடுஇரவு விருந்து ஆரம்பமானது. போத்தல்கள் மற்றும் கிளாஸ்களின் உரசல்

சத்தங்கள்.வட்டமான மேசைகளைச் சுற்றி மூன்று, நான்கு பேர்களாக உட்கார்ந்திருந்தனர். இதுதான் என்றில்லாமல் என்னென்னவோ கதைத்தார்கள். மங்கலான வெளிச்சத்தில், முகத்தில் பெருமிதம் தவழ மஞ்சரியும் மகனும் நின்றிருக்க, தலையை ஆட்டியடி வந்திருந்தவர்களை வரவேற்றுக்கொண்டிருந்தார் ராஜாக்ஷேகர். பழைய சினிமாப் பாடல் மெல்லிய இசையில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது....

“நிலை மாறினால் குணம் மாறுவான்,
பொய் நீதியும் நேர்மையும் பேசுவான்.....
அது தேவன் விதியென்றோதுவான்..... மனிதன் மாறிவிட்டான்.....”

மாலை ஏழு மணியளவில் கொழும்பின் புறநகர்ப்பகுதியில் இருந்த சிரோமியின் பெற்றோர் வீட்டிற்கு அருகில் இருந்த மயானத்தில் சாமரவின் உடலை நல்லடக்கம் செய்துவிட்டு உறவினர்கள் திரும்பிக் கொண்டிருந்தனர். சிரோமி வீட்டின் முன்னிருந்த திண்ணையின் தூணோடு சாய்ந்தபடி வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். அவளின் கண்களில் இருந்து வடிந்த கண்ணீர் மடியில் தலைவைத்துப் படுத்திருந்த மகளின் நெற்றியில் விழுந்துகொண்டிருந்தது.

யாரோடு நோகேன்

மிக வேகமாக வந்த அந்த சிறிய ரக பஸ்வண்டி பாடசாலை வீதியில் திரும்பி சடன் பிரேக் போட்டு நின்றது. உள்ளிருந்து அவசரமாக இருவர் இறங்கி வந்தனர் திருடனைப் பிடிக்க வரும் பொலிஸ்காரர்கள் போல. முன் கேட்டைத் திறந்துவிட்டு, மோட்டார் சைக்கிளில் கட்டிக் கொண்டு வந்த சாமான்களை எடுப்பதற்காக குனிந்து, கட்டை அவிழுத்துக் கொண்டிருந்த நான், இருவர் அவசரமாக என்னை நோக்க வருவதைப் பார்த்து எழுந்து நின்றேன். பஸ் வண்டியின் முன் கண்ணாடியினுள்ளே ‘கல்வி’ என்று பெயர்ப் பலகை இருந்ததும் எனக்குள் கலவரமாகியது. இது எமது வலய வாகனம் அல்ல. வந்தவர்கள் நிற்காமாலேயே தொடர்ந்து வேக நடையில் பாடசாலைக் கட்டிடத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்க, நானும் எல்லாவற்றையும் அப்படியே விட்டுவிட்டு பின்தொடர, ஒருவர் அதிகாரத்துடன் கேட்டார்,

“நீங்கதான் பிரின்சிபிலா..?”

“ஓம் சேர்”

“எட்டு மணியாகுது... இன்னும் வகுப்பறைகள் திறக்கயில்ல...” என்று கூறிக் கொண்டே அலுவலகப் படிக்கட்டுக்களில் ஏற...

“இன்டைக்கு விளையாட்டுப் போட்டி சேர.... அதுதான்.....” என்று நான் இழுக்க,

“விளையாட்டுப் போட்டியென்டா என்ன..? அது பின்னேரந்தானே...”

“ஓம் சேர், ஆனா சாமான்கள் இங்க கிடைக்காது, வாங்கிக் கட்டிக்கொண்டு வர வேட்டாயிட்டு...”

என் பேச்சை காதில் வாங்காதது போல மற்றவர் கேட்டார்,

“எத்தின ஷ்சர் இருக்கினம், எங்க ஒருத்தரையும் காணயில்ல..?”

விளையாட்டுப் போட்டி நடக்க இருக்கும் இடத்தைச் சிரமதானம் செய்து, இல்லங்கள் அமைப்பதற்கான வேலைகளில் பெற்றோருடன் சேர்ந்து ஈடுபட்டுவிட்டு நேற்று வீடு செல்லும் போது மணி மாலை ஏழாரையைத் தாண்டியிருந்தது. இன்று விளையாட்டுப் போட்டிக்காக கொஞ்சம் நன்றாக உடுத்திவர வேண்டும், அத்துடன் ஒவ்வொரு ஆசிரியருக்கும் பொறுப்புக்களும் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றன.கிளாஸ் பெட்டி, கோப்பை, கப், மாலைகள், நிறைகுடம் வைப்பது, கேக், பெட்டிஸ் என பிரித்து வழங்கப்பட்டிருந்தது. அந்தப் பொருட்களையும் கொண்டு வரவேண்டும். முதல் பஸ்ஸில் வருவார்களோ தெரியாது.... என மனசிற்குள் நினைத்துக் கொண்டே.

“மூன்டு ஷ்சர்ஸ் இருக்காங்க.. பஸ்ஸிலதான் வாரது.. பஸ் இன்னும் வரயில்ல...” என்று கூறினாலும் மனசுக்குள் பயந்தேன் ‘முதல் பஸ்ஸை விட்டுவிடக் கூடாது அவர்கள்..’

“எத்தின மணிக்கு ஸ்கூல் தொடங்குறது?”

“ஏழே முக்காலுக்கு சேர....”

“அப்ப வழமையா இப்பிடித்தானோ?”

“இல்ல சேர், இன்டைக்குத்தான்...”

“எங்க அட்டன்டென்ஸ் எடுங்கோ...”

வரவுப் பதிவேட்டை எடுக்கும் போதுதான் ஞாபகம் வந்தது. நேற்று பாடசாலை முடிந்து, தொடர்ந்தும் வேலை பர்த்துக் கொண்டிருந்ததால் டிபார்ச்சர் (வெளியேறும் ஒப்பம்) ஒருவரும்

வைக்கவில்லை என்பது....உடனடியாக வைப்பதற்கு இப்போது ஷச்சர்கஸ் இல்லை. என்ன செய்வதென்று தடுமாறுகையில்,

“நீங்க கையெழுத்த வச்சிட்டுத் தாங்கோ..” என்று கேட்க, கையெழுத்து வைக்காமலேயே வரவுப் பதிவேட்டைக் கொடுத்தேன்.

“இங்க பாருங்கோ சேர், நேற்று ஒருத்தரும் கையெழுத்து வைக்கயில்ல...” என்று சற்று வயதில் இளையவர் முத்தவரைப் பார்த்துக் கூறினார். முத்தவர், நீண்ட நாள் கண்டுபிடிக்க முடியாமல் இருந்த ஒரு வழக்குக்கு மிக முக்கியமானதொரு துப்புக் கிடைத்தது போன்ற தோரணையில் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்தார்.

“என்ன சேர் இது...” என்று என்னைப் பார்த்துக் கேட்டவர், இளையவரிடம் “இஞ்ச தாங்கோ அட்டனன்ஸ்” என்று கேட்டு வாங்கி, சிவப்புப் பேனாவால் அதில் என்னவோ எழுதி, கீழே தனது கையொப்பத்தையிட்டு பெயர் மற்றும் பதவியையும் எழுதினார். எனக்குள் பதப்பட்டம் தொடங்கியது...

என்னிடம் வரவுப் பதிவேட்டைத் தந்து இன்றைய நாளுக்குரிய கையொப்பத்தை இடச் சொன்னார்.

ஏற்கனவே அதிரந்து போயிருந்த நான் திகதியை எழுதி கையொப்பத்தை வைத்து, முதல் நாள் வைத்த நேரத்தையே நேரமாகப் பதிந்து விட்டேன். அதைக் கவனித்துக் கொண்டேயிருந்த இளையவர், முத்தவரிடம்

“இங்க பாருங்கோ சேர் இவர, எத்தின மணிக்கு வந்திட்டு எத்தின மணியென்டு கையெழுத்து வைக்கிறாரென்று...”

அப்போதுதான் நேரம் போட்டது எனக்கு உறைத்தது. அடா... நேரத்தைப் போடும் வரை அதையே கவனமாகக் கவனித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போது சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? வேண்டுமென்றே முன்கூட்டிய நேரத்தைப் போடுவன் உங்களுக்கு முன்பாகவா ஜயா போடுவான்..? மனக்குள் நொந்து கொண்டேன்.

ஜந்து நிமிடங்களில் பஸ் வந்தது. ஒவ்வொருவராக மூன்று ரீச்சரும் வந்து சேர்ந்தார்கள்.. யார் யார் எங்கிருந்து வருகிறார்கள் என்று விசாரணை நடந்தது. ஏன் லேட் என்ற கேள்விக்கு பஸ் லேட் என்று பதில் வந்தது. நேற்று ஏன் கையெழுத்து வைக்கவில்லை என்ற கேள்வி கேட்கப்படவில்லை. அதுதான் ஏற்கனவே சிவப்பு மையால் முற்றுப் புள்ளி வைத்தாயிற்றே... இனி கேட்டு என்ன பிரயோசனம் என்று கேட்கவில்லை போலும்..

“என்ன பிரின்சிபால் கிரேட்”

“கிரேட் இல்ல, பெ.வோமிங் சேர்”

“ம்.ம்...லீவு ரெஜிஸ்டர் எடுங்கோ.....” எடுத்துக் கொடுத்தேன்.

“இங்க பாருங்கோ சேர்.... போன வருசத்துக்கு முடிக்கயில்ல... இந்த வருசம் எழுதயில்ல...” இளையவர் கூற, முத்தவர் என்னைப் பார்த்து மீண்டும் முன்சொன்ன தோரணையில் அதே சிரிப்பு அடுத்த துப்புக் கிடைத்துவிட்டது.

“இந்த வருசம் இன்னும் ஒருத்தரும் லீவு எடுக்கயில்ல சேர்..” நான் சொல்லி முடிக்குமுன், அட்டனன்றைக் கவனமாக ஆராய்ந்து கொண்டிருந்த இளையவர் ஒரு ஷ்சரின் லீவைக் கண்டுபிடித்துவிட்டார்.

“இஞ்சயிருக்கு லீவு”

ஆம்.ஒரு லீவு என்கையால் எழுதப்பட்டிருந்தது. இந்த மாதம் நடுப்பகுதியிலிருந்து செயற்படும் வண்ணம் வாரத்தில் இரண்டு நாட்களுக்கு என நியமிக்கப்பட்டிருந்த ஒரு ஷ்சர் இப் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வருமுன்பே ஒருநாள் லீவு. அந்தத் திகதியில் அவர் இங்கேதான் சமூகமாகியிருக்க வேண்டும் என்பதால் நான்தான் லீவு போட வேண்டும் என்று மூன்று நாள் பாடசாலை அதிபர் கூறியதால் இங்கே லீவு. அவர் ஒருநாள் லீவு, ஒருநாள் வந்திருந்தார் இன்றுக்கு முன் இரண்டு நாள்தான் இப்பாடசாலையில் அவரின் சேவைக்காலம். இன்னும் விடுப்புப்

புத்தகத்தில் பெயர் எழுதவில்லை. நான் ஒன்றுமே கூறவில்லை.

“எடுங்கோ லீவு பைலஸ்” எடுத்துக் கொடுத்தேன். ஒரு ஷச்சரின் கோவையைத் திறந்தவர், “லீவுக்கான் காரணம் போடயில்லயே... என்னன்டு லீவு அனுமதிச்சளைங்க...” என்றவர் “இங்க பாருங்கோ சேர்.. லீவு அனுமதிச்சு கையொப்பம் போடயில்ல இவர்..” முத்தவர் என்னை நோக்கி நிமிர, நான் அவரைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டேன். என்னால் இன்னுமொரு தடவை அந்தச் சிரிப்பைத் தாங்க முடியாது என்பதால்.

“லொக் புக்க தாங்கோ..” எடுத்துக் கொடுத்தேன். கொடுக்கும்போது பார்த்தேன் திறந்திருந்த பைலில் குறிப்பிட்ட அந்த ஷச்சர் லீவுக்கான் காரணம் போட்டிருந்தார். நான் அதிகாரம் பெற்றவர் என்பதில் கையெழுத் துப் போடுவதற்குப் பதிலாக மேற் பார்வை உத்தியோகத்தர் என்பதில் கையொப்பம் இட்டிருந்தேன். ஆயினும் இது பற்றியும் நான் எதுவும் கூறவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் எனக்கு ஏதும் உதவுபவர்களாகவோ, எதையும் சொல்லித் தருபவர்களாகவோ தெரியவில்லை. பொலிஸ்காரர்கள் போலவே நடந்து கொண்டார்கள்.

முத்தவர் சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தைத் திறந்து, வசதியாக வைத்துக் கொண்டு எழுத ஆரம்பித்தார். இளையவர் எழுந்து வெளியே வகுப்பறைகளை நோக்கிச் சென்றார்...

நான்கு வருடங்களுக்கு முன் ஒரு டிசம்பர் மாதம், ஏதோ வேலையாக கல்வி அலுவலகத்திற்குச் சென்ற என்னை “இந்தா ஆனே வந்திட்டுது...” என்று புறப்படுவதற்குத் தயாராக நின்றிருந்த கல்வி அலுவலகத்தின் வேனுக்குள்ளிருந்த அதிகாரி “ஏறும்..ஏறும்” என்று அழைத்து வேனில் ஏற்றி இதோ இங்கே கொண்டு வந்து இறக்கினார். பிரதான வீதியில் வேனை விட்டிறங்கி நடந்து வர, முழங்கால் அளவுக்கு மழை நீர் தேங்கிய வெள்ளம். வெள்ளத்தைத் தாண்டி சேறு. பனை மரங்களைச் சுற்றி உடை மரங்கள். நெருஞ்சி முட்களோடு பெரிய பெரிய உடைமர முட்களும். அதற்குள் கூரையில்லாத கட்டிடம் ஒன்று. கட்டிடத்தைச்

குற்றிலும் முற் புதர்களும், வேள்ளமும்.

“என்ன செய்வியோ தெரியாது... 4ஆம் தீகதி பள்ளிக் கூடம் திறக்க வேணும்...” என்று என்னிடம் சொல்லிவிட்டு, “ரி. ஓ. பாத்து என்ன செய்யோனுமின்டு சொல்லுங்கோ..” என்றார் அதிகாரி,அருகில் நின்ற தொழில் நுட்ப உத்தியோகத்ரைப் பார்த்து.

ரி.ஓ. என்னைப் பார்த்து “இந்த அஞ்சு நா ஒக்குள்ள எதுவும் செய்ய ஏலாது.. முதல்ல நீங்க ஏதாவது செய்து பள்ளிக் கூடத்த திறக்கிறதுக்குப் பாருங்க... நான் அப்ருவல் எடுத்தப் பிறகு சொல்றன்...” என்றார்.

அன்று தொடங்கியது. என் பெபோமிங் பிரின்சிபள் காலம். எத்தனை அலைச்சல்கள்... எத்தனை தடைகள்... எத்தனை பேரிடம் கெஞ்சல்கள்... பெற்றோர்களில் நான்கு அல்லது ஐந்து பேர் வருவார்கள். குறித்த நேரத்திற்கு வரமாட்டார்கள். அதிலும் ஆண்கள் வர மாட்டார்கள். எனினும் ஐந்தே நாட்களில் 17 பிள்ளைகளுடன் பாடசாலை ஆரம்பிக்கப்பட்டது. கூரைக்குத் தார்ப்பால். நிலத்திற்கு மணல், ஆவனங்கள் வைப்பதற்கு நான் கொண்டு வந்த அட்டைப் பெட்டி. கட்டிடம் வெளியே தெரியுமளவுக்கு பற்றைகள் வெட்டி அகற்றப்பட்டது.

அதன்பின் பாடசாலை தொடங்கும் முன்பும் வேலைகள், பாடசாலை முடிந்த பின்பும் வேலைகள். என்ஸ்டன் இரண்டு மாதங்களின் பின் நியமிக்கப்பட்ட ஆண். பெண் கூ. இரு ஆசிரியர்கள். கத்தி. கோட்டி. குப்பைவாரி. மணவெட்டி சகிதம்....வெவளவு உடல் உழைப்பு. எத்தனை காயங்கள் கைகளிலும் கால்களிலும்... கட்டைகள் வெட்டி நட்டு. உச்சி வெயிலில் கம்பி இழுத்துக் கட்டி. தோள்களிலும் கைகளிலும் பிரதான வீதியில் இருந்து பாடசாலை வரை மட்டைகளைச் சுமந்து வந்து அடைத்து... ஆடு மாடுகள் வராமல் தடுக்க குந்தியிருந்து மட்டைகட்டி..... ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு ஆடைகள் கொண்டு வருவோம். பாடசாலை தொடங்க முன்னும் பின்னும் ஒன்று. பாடசாலை நேரத்தில் ஒன்று.

வேலி அடைத்தும் ஒழுங்கான கேற் இல்லாததால் கால்நடைகள் வருவதைத் தடுக்க முடியாமையால் யோசித்தபோது எனதும் மற்ற ஆண் ஆசிரியரும் வீட்டு அன்றெனா பைப்புகள் கதவாகின. அதனை ஒட்டி கதவாக்குவதற்கு ஆயிரத்து அறுநாறு ரூபா பணம் வேறு. அதோ தெரிகிறதே அந்த கேற்தான்... கம்பீரமாக நிற்கிறது.

சோளகக் காற்றின் வேகத்திற்கு ஈடுகொடுக்க முடியாமல் தார்ப்பால் சூழன்றிடத்து கிழிந்து நார்நாராகத் தொங்கத் தொடங்கியது. வேறு நிழல் தரும் மரங்களும் இல்லாததால் ஒற்றைப் பணனயைச் சுற்றி வகுப்பாக்கி, பூமியின் சூழ்நிலைக்கேற்ப நிழலுக்காய் நாங்களும் சுற்றி வருவோம். அந்த வருடம் ஒரு புள்ளியால் வெட்டுப் புள்ளிக்குக் குறைந்தோம்.

இருந்த பிள்ளைகளில் அரைவாசிக்கும் மேல் இடம்பெயர்ந்த வறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். “புதுப் பள்ளிக்குடத்துல் சேக்கிறதுக்கு காக் வாங்கலையாம்..” என்ற செய்தி பரவி அதன் விளைவாக அட்மிசன் பீஸ் என்று எதுவும் கட்ட வேண்டியதில்லை என்பதால் இப் பாடசாலையில் கொண்டு வந்து சேர்க்கப்பட்டவர்கள்.

இவர்களுக்கு தலைக்கு எண்ணெயில் இருந்து காலுக்குச் செருப்பு வரை கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. அவர்கள் கேட்கவில்லை. என்றாலும் என் பிள்ளைகளின் வயதை ஒத்தவர்கள். பாடசாலை முடிந்து ஒன்றாகக் கிலோ மீற்றர் சுடு மணலில் நடந்து வீடு செல்ல வேண்டியவர்கள்.

கடந்த முன்று வருடத்தில் சனி, ஞாயிறு என்றில்லாமல் இந்தப் பாடசாலைக்காகவே உடல் உழைப்பு அத்தனையும் செலவாகியது. தோட்டம் வைத்தோம், பூ மரங்கள் வைத்தோம், உள்ளக வீதி அமைத்தோம், அழகான மரங்கள் நட்டோம், முழுப் பற்றைச் செடிகளையும் அகற்றி அழகுபடுத்தினோம்.

இருந்த இடம் தெரியாதிருந்த பாடசாலை, ‘காட்டுப் பள்ளிக்கூடம்’ என்று இப் பகுதி மக்களால் விளிக்கப்பட்ட பாடசாலை இப்போது

எல்லோராலும் அழகான பாடசாலை என கூறப்படுகிறது. பெற்றோரின் நன்மதிப்பும் ஒத்துழைப்பும் அதிகரித்தது. பதினேழாக இருந்த மாணவர் தொகை நூற்றை எட்டிவிட்டது. இந்த இடம் 'பாடசாலை' என்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட பின்தான் நானும் 'அதிபர்' என என்னை அங்கீகரித்துக் கொண்டேன்.

இந்த வருடம் விளையாட்டுப் போட்டியை சிறப்பாக நடாத்துவது என்று பெற்றோர் சந்திப்புக் கூட்டத்தில் முடிவு செய்யப்பட்டது. பிரதம விருந்தினராக வலயக் கல்விப் பணிப்பாளரை அழைப்பது என்றும் அயற் பாடசாலை அதிபர்கள், ஆசிரியர்கள், இப் பகுதியில் இயங்கும் அரசு, அரசு சார்பற்ற நிறுவனங்களின் பிரதிநிதிகள், சங்கங்களின் பிரதிநிதிகள் என சகல தரப்பினைரையும் அழைப்பது என்றும் அழைக்கப்படுவர்களுக்கு மதிய உணவு வழங்குவது என்றும் முடிவாகியது.

வலயக் கல்விப் பணிப்பாளரின் ஒப்புதல் பெறப்பட்டு நாள் குறிக்கப்பட்டது. வேலைகள் பொறுப்புக் கொடுக்கப்பட்டன. கற்றல் கற்பித்தல் பணிகளுக்கு இடையூறு நேரா வண்ணம் ஆசிரியர்கள் தமது முழுப் பங்களிப்பையும் நல்கின்ற. நாள் நெருங்க நெருங்க வேலைப் பாரு அதிகமானது. முதன் முதலாக இப் பாடசாலையில் சிறப்பான ஒரு நிகழ்வைச் செய்யப் போகிறோம், அதுவும் வலயக் கல்விப் பணிப்பாளரே பிரதம அதிதியாக வரப்போகிறார் என்ற எண்ணம் எனக்குப் போலவே ஆசிரியர்கள், பெற்றோர்கள், மாணவர்கள் எல்லோருக்கும் உற்சாகம் தந்தது.

அழைப்பிதழ்கள் அச்சிடல், இல்லம் அமைத்தல், பொதுப் பந்தல் அமைத்தல், உபகரணங்கள் தேடல், ஒவி அழைப்புக்கள், என ஒரு பக்கமாகவும் அணிந்தைப் பயிற்சி, உடற்பயிற்சிக் கண்காட்சிக்கான பயிற்சி என வேறு பக்கமாகவும் வேலைகள் நடைபெற்றன.

மதிய உணவுக் கான கறியாக கோழி இறைச் சி எனத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. முதல் நாள் வாங்கி வைக்க முடியாது. குளிர்சாதனப் பெட்டி வசதியில்லை. எனவே என்னிடம் அந்தப் பொறுப்புத் தரப்பட்டது. நான் காலையில் வரும்போது கடையில் இருந்து வாங்கிக் கொண்டு வருவது என.

முதல் நாள் மாலை பாடசாலையில் இருந்து வீடு செல்லும் போது இரவு எட்டுமணி. கடைக்குச் சென்று ஜஸ் கோழி விசாரித்து, பணத்தைச் செலுத்தியாகிவிட்டது. காலையில் ஏழு மணிக்கு கடை திறக்கும் போது எடுத்துக் கொள்வதாகக் கூறிச் சென்றேன்.

இன்று விளையாட்டுப் போட்டி நாள். காலையில் வழமையைவிட நேரத்திற்கு எழுந்து, அலுவல்களை முடித்துக்கொண்டு, ஒரு தடவை மட்டுமே அணிந்துவிட்டு இன்றைய நாளுக்காகவே வைத்திருந்தபது வருடத்திற்கு வாங்கிய சேர்ட்டையும் பொருத்தமான ஒரு ஜீன்ஸையும் போட்டுக் கொண்டு, நேற்றே பொலிஷ் செய்து வைத்திருந்த, முன்பக்கத்தில் சொறிப் பிடித்தது போன்றிருந்த சப்பாத்தை அணிந்து கொண்டு மோட்டார் சைக்கிளில் கடைக்கு வர அது பூட்டியிருந்தது.

ஏழு மணிக்கு வழமையாகத் திறக்கும் கடை ஏழு பத்து ஆக்கியும் திறக்கப்படவில்லை. கோழியில்லாமல் போனால் மீண்டும் வரவேண்டி வரும். சமைக்க நேரம் போய்விடும். இப்போது, இதோ திறந்து விடுவார்கள் என்று நின்றிருக்க கடைசியில் கடைதிறக்க ஏழு இருபது ஆகிவிட்டது. குளிர்சாதனப் பெட்டியிலிருந்து எடுத்த பத்துக் கிலோ கோழியை ஒரு அங்கர் மாப்பெட்டியில் வைத்துக் கட்டி மோட்டார் சைக்கிளின் பெல்றநால் நன்று இறுக்கிக் கட்டிக்கொண்டு புறப்பட்டபோது மணி ஏழு இருபத்தைந்து. எப்படியும் இருபது நிமிடம் எடுக்கும் போய்ச்சேர. சுற்று வேகமாகத்தான் வந்து கொண்டிருந்தேன். திழிரென மோட்டார் சைக்கிளில் ஒரு ஆட்டம். ஏதோ விழுந்தது போலிருக்க கையை பின்னால் துழாவிப் பார்க்க பெட்டியிருந்தது. ஆனாலும் ஒரு சந்தேகத்தில் : மோட்டார் சைக்கிளை நிறுத்திப் பார்க்க, பெட்டி ஈரமாகி ஓட்டை விழுந்து ஒரு கோழிப் பார்சல் சுற்றுத் தள்ளி நோட்டில் கிடந்தது. கீழே விழுந்ததை எடுத்துக் கொண்டு வந்து பெட்டியைப் பார்த்தேன். வைத்தால் மறுபடியும் விழும்.... என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் யோசித்தபோது எனது பைக்குள் இருந்த பெரிய சொப்பிங் பேக் ஞாபகம் வர, அதை எடுத்து அதற்குள் எல்லாக் கோழிப் பார்சலையும் போட்டு, மீண்டும் பெட்டிக்குள் வைத்துப் புறப்படாலும் மீண்டும் ஒரு தடவை எல்லாமும் மொத்தமாக

விழுந்துளிட்டது. எடுத்து வைத்து வந்து சேர்ந்து நிறுத்தி கதவைத் திறந்து விட்டு நேரத்தைப் பார்க்க ஏழு ஜம்பத்தைந்து. கட்டியிருந்த பார்சலை அவிழ்க்க ஆரம்பிக்கும் போது பஸ் வண்டி வந்து நின்றது..

வெளியே சென்றவர் உள்ளே வந்தார். சம்பவத் திரட்டுப் புத்தகத்தை எழுதியர் அவதானிப்புக்களோடு ஊகங்கக்களையும் எழுதி முடித்துக் கையெழுத்து இட்டார். பெரிய எழுத்துக்களில் பதவியையும் எழுதினார். எழுந்து வெளியே வந்தார்கள். மாலையின் விளையாட்டுப் போட்டிக்காக அரை குறையாக அமைக்கப்பட்டிருந்த இல்லக் குடிசைகளைப் பார்த்தவாறே கூறினார்கள்...”வேறு ஸ்கலுக்கு வந்தோம.... ஒருவர் கொம்ளொயின்ற் செய்ததால் இங்கு வந்தோம.... எல்லா நாளும் இப்பிடித்தான் நடக்குது போலயிருக்கு....”என்றார்கள். தொடர்ந்து என்னென்னவோ சொன்னார்கள். நான் கூட சொல்ல நினைத்தேன் “ஒருவரால் சமூகத்தில் உள்ள எல்லோரையும் திருப்திப்படுத்திவிட முடியாது ஜயா, மகான்களுக்குக் கூட எதிரிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். அதாவது பிடிக்காதவர்கள் உண்டு. தவிரவும் இருபது நிமிட குவியப் பார்வையில் எல்லாவற்றையும் தீர்மானித்துவிட முடியாது ஜயா...” என்று, ஆனால் சொல்லவில்லை.

இறுதியாக”ஒரு பானை சோற்றுக்கு ஒரு சோறு பதம் என்றார்கள். ஆனால் எனக்கோ, அவர்களின் நடிவடிக்கைகள் மற்றும் வார்த்தைகளை நினைத்தபோது “கொல்லரின் கையில் அகப்பட்ட இளைத்த இரும்பு” ஞாபகம்தான் வந்தது.

பஸ் வண்டி ஒரு உறுமலோடு புறப்பட்டுச் சென்றது. அது கிளப்பிய செம்மன் புழுதிக்குள் மங்கலாகத் தெரிந்த முன் படலையும் இல்லக் குடிசைகளும் என்னைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிப்பது போலிருந்தது.

குறையொன்றுமல்லை...

“பனங்கிழங்கைப் பாத்தாலே வெறுப்பா இருக்கு...ஒரு கிழங்கு, ரெண்டு கிழங்கு.. சரி ஒரு இருவத்தஞ்சி அம்பதென்டாக்கூட பரவாயில்ல.... முந்நாறு கிழங்குக்கு தும்பு எடுத்து சீவிப் போடனும்... இருந்த இருப்புல செய்தென்டா குறுக்கு ஒடின்சிடுமே..” நினைப்பே அலுப்பைத் தந்தது அஞ்சகத்திற்கு. பனங்கிழங்கு சீசன் தொடங்கிவிட்டாலே அறு மாசத்துக்கு தொடர்ந்த வேலைதான். பனங்காய்களை பொறுக்கி எடுப்பதில் தொடங்கும் வேலை.. அதைச் சேகரித்து வைத்து, பியத்து விதைகளாகப் பிரித்தெடுத்து, பாத்திகளை ஆக்கி, அதில் அடுக்கி, தண்ணீர் உண்றி, பன்றிகளிடம் இருந்து காத்து, கிழங்காகியதும் பிடுங்கி எடுத்து, விதைகள் தோல்களை நீக்கி அவித்து, தும்பெடுத்துச் சீவி, கவனமாகக் காயப் போட்டு எடுத்து வைத்து, ஒடியல் வியாபாரியைப் பிடித்து விலை பேசி விற்கும் வரை தொடர்ந்து வேலைதான்.

இந்தச் சிரமத் திற் காகவே சிலர் பனங் கிழங்கு களாக விற்றுவிகூறிறார்கள். இன்னும் சிலர் பனம் விதைகளாகவே எண்ணிக் கொடுத்து பணத்தைப் பெற்றுக் கொள்வார்கள். இருந்தாலும் அஞ்சகம் அப்படி எல்லாம் செய்வது கிடையாது. ஒடியல் போட்டால்தான் சற்று அதிக இலாபம் கிடைக்கும். அந்த இலாபத்திற்காகப் படும்பாடு கொஞ்ச நஞ்சமல்ல.

பனங்காய்கள் பொறுக்கத் தொடங்கும்போதே அதனோடு இணைந்த பிரச்சினைகளும் தொடங்கிவிடும். காணிப் பிரச்சினைகள் குடு பிடிப்பது இந்த சீசனில்தான். “என்ற காணிக்குள்ள நீ பொறுக்கிட்டாய், உன்ற காணி இங்க வராது” என்று ஆரம்பித்து, “ஓ... ஓ.... உன்னப்பத்தி தெரியாதாடி...” என்று வந்து, சந்ததிகள் முழுவதையும் ஒழுக்கப் பிரச்சினைக்குட்படுத்தி, களைத்துப்போய் நிற்கும். சிலது பொலிஸ் எல்லைக்குள் தீர்க்கப்படும். இன்னும் சிலது நீதிமன்றம் வரைக்கும் கூட போய்விடும்.

பொதுவாக உள்ள அரசாங்கக் காணிகளில் இருக்கும் பணகளில் காய்களைப் பொறுக்குவதற்கு பயங்கரப் போட்டி இருக்கும். ஆரம்பத்தில் காலை ஜந்து மணிக்கு ஆரம்பிக்கும் பொறுக்கும் படலம் போகப் போகப் போட்டி சூடு பிடித்து அதிகாலை முன்று மணி, நள்ளிரவு இரண்டு மணி என்று மாறிவிடும். ஆளானுக்கு அரிக்கன் லாம்பு தொடங்கி ஆறு பெற்றி டோர்ச் லைற், எனர்ஜி லைற் என வெளிச்சங்களோடு எப்போது தூக்கத்தால் விழிக்கிறார்களோ அப்போதிலிருந்து பனங்காய் பொறுக்க ஆரம்பித்து விடுவார்கள். அந்தக் காலத்தில் எல்லாம் விடுவதற்கு முன் பனங்காடுகளுக்குள் செல்வதற்கு மக்கள் பயப்படுவார்கள். பேய்ப் பயம், பனை மரத்துப் பேய்களுக்கும் அவை பற்றிய கதைகளுக்கும் அப்போது பஞ்சம் இருக்காது. இப்போது பேய்கள்தான் இவர்களைப் பார்த்துப் பயப்படுகிறது. இந்தப் பனங்காய் பொறுக்கும் போட்டியில் இருந்து எப்போதோ பின்வாங்கி விட்டாள் அஞ்சகம். பனங்காய் விலைகளைக் காச கொடுத்து வாங்கி, கிழங்காக்கி, ஒடியலாக்கி விற்பதுதான் வாடிக் கையாகிவிட்டது. நேரடியாக பனங்காய் களைப் பொறுக்கியெடுத்து ஒடியலாக்கி விற்பனை செய்பவர்களைவிட சற்றுக் குறைவாகத்தான் இதில் இலாபம் கிடைக்கும்.

ஒடியலாக்குவது என்பதும் சாதாரண விடயம் கிடையாது. சொந்தத் தேவைக்காக என்றால் எந்த நுட்பமும் தேவையில்லை. ஆனால் விற்பனைக்கு என்றால் சில நுட்பங்களைக் கையாள வேண்டும். கிழங்கின் பதம், அவிக்கும் பதம், தும்பு எடுக்கும் திறன், உலர் விடும் காலம், உலர்ந்த பின் கிழங்கின் நிறம் என்பன ஒடியலின் விலையில் தூக்கத்தை ஏற்படுத்தும் காரணிகள். இந்தக் காரணிகளில் கவனமாக இருக்க வேண்டும். இல்லாவிட்டால் வியாபாரியிடம் பேர்ம் பேசி விற்க முடியாது.

“என்ன காக்கா.... முன்னாறு ரூவாங்கிறீங்க... அங்க முன்னாத்தி இருவத்தஞ்சுக்கு எடுத்திருக்கிறீங்க...?”

“அந்த ஒடியலைப் பாரும்மா. வெள்ள வெள்ளு பளிச்னு இருக்கு ஒரு தும்பு இல்ல... அப்பிடி இருந்தா முன்னாத்தி இருவத்தஞ்சி இல்ல

முந்நாத்தம்பதும் தரலாம். இங்க பாரு... மஞ்சளா இருக்கு.. தலையில கருப்பாத் தெரியது.. பீலியோட சீவியிருக்கு.. வச்சுப் பாராட்டி விக்க ஏலாது..." என்று வியாபாரி விலையைக் குறைத்து விடுவார்.

அஞ்சகம் உட்கார்ந்திருந்து தும்பு எடுக்கத் தொடங்கினாள். பகல் முழுவதும் தும்பு எடுத்து முடித்துவிட்டால், இரவு சீவி விடலாம். காலையில் காயப்போடலாம். மூத்த மகனுக்கு கல்யாணம் வருகிறது. அநேகமாக தை மாசம் நடப்பதற்கு ஏற்றாற்போல பேசி முடித்திருக்கிறார்கள்.

ஏற்கனவே வியாபாரியிடம் முன்பணம் வாங்கித்தான் பனங்காய் விதைகள் வாங்கியிருக்கிறாள். ஒரு வருடத்திற்கு முன் தொடங்கிய ஒரு சீட்டு இன்னும் கட்டி முடியவில்லை. நாலாஞ் சீட்டை எடுத்து மகனுக்குச் சின்னதாக ஒரு சங்கிலி செய்திருந்தாள். மேலும், வேன் வியாபாரி கொண்டு வந்ததில் ஒரு அலுமாரியையும் ஒரு கட்டிலையும் கட்டுக்காசுக்கு வாங்கியதற்கும், மாதா மாதம் பணம் கொடுக்க வேண்டும். இப்படி வாங்காவிட்டால் காச மொத்தமாகச் சேர்த்து வீட்டுக்கென்று ஒரு பொருளை வாங்கிவிட முடியாது.

இதற்கிடையில் மூன்று மூன்று பெண்களாகச் சேர்த்து ஏதோ ஒரு வங்கி, கடன் கொடுத்ததில் ஒரு தொகையை கடனாகப் பெற்றிருக்கிறாள். அதனை வேறு ஒரு வங்கியில் சேமிப்புக் கணக்கில் இட்டு வைத்திருக்கிறாள். மகளின் கல்யாணச் செலவுக்கென்று. கொஞ்சம் கொஞ்சமாகச் சேர்த்து வைத்து வங்கியில் இடுவதெல்லாம் நடக்காத காரியம். கடன் என்றால் எப்படியும் கட்டித்தானே ஆக வேண்டும். வாரந்தோறும் வட்டியுடன் சேர்த்துக் கட்ட வேண்டும். ஒருவர் கட்டாவிட்டால் மற்ற இருவரும்தான் பொறுப்பு என்ற வகையில் கடன் வழங்கப்பட்டுள்ளது.

அஞ்சகம் வாசலை அடிக்கடி பார்த்துக் கொண்டே தும்பு எடுத்துக் கொண்டிருந்தாள். கணவன் மீன் கொண்டு வந்ததும் சமையல்

வேலைகளையும் முடிக்க வேண்டும். பிள்ளைகள் இருவரும் பள்ளிக்கூடம் சென்று விட்டனர். மூத்தவர் சமையல் பாத்திரங்களை கழுவிக் கொண்டிருந்தாள். அன்றாடம் ஏதாவது கிடைக்கின்ற கூலி வேலைகளுக்கு செல்கின்ற அவளது கணவன் அன்று எந்த வேலையும் கிடைக்காததால் கடற்கரைக்கு கறிமீன் பார்க்கச் சென்றிருந்தான்.

இருக்கும் கடன்களின் சமை, இனிப் படப்போகும் கடன்களின் சமை என அஞ்சகத்தின் மனம் பணம் பற்றியே எண்ணிக் கொண்டிருந்தது. அவனுக்கு திருமணமாகிய காலந்தொட்டு கடன் இல்லாமல் அவள் வாழ்ந்ததேயில்லை. வேறு விதமாகக் கூறினால், கடன் இல்லாமல் அவளால் வாழ முடியவில்லை. வாழ்வு முழுவதும் கடன்தானா.. என நினைக்கையில் வேலையில் சோர்வும், கடன்களைக் கட்டியாக வேண்டுமே என நினைக்கையில் சுறுசுறுப்புமாக வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

கல்யாணத்திற்கு இன்னும் ஒரு மாதம்தான் இருந்தது. இந்த முறை ஒடியல் வியாபாரம் நினைத்தமாதிரி இலாபம் தரவில்லை. நிறையப்பேர் ஒடியல் போட்டதால் விலை குறைந்து விட்டது. இன்னும் ஓரிரண்டு மாதங்கள் வைத்திருந்து விற்றால் இருமடங்கு விலைக்கு விற்கலாம்தான். ஆனால் அஞ்சகத்திற்கு அவசரமாக பணம் தேவைப்பட்டது. ஒடியல் வியாபாரியின் கடனை அடைக்க வேண்டும். மகளின் கல்யாணச் செலவு பார்க்க வேண்டும். எனவே வந்த விலைக்கு விற்றுவிட்டாள்.

அங்கே இங்கே ஒடி கல்யாணத்திற்கான வேலைகளை கவனிக்கத் தொடங்கினாள். கணவன் வேலி அடைப்பது, வீட்டுக்கு பெயின்ற அடிப்பது போன்ற வேலைகளைச் செய்ய, அவள் வெளி வேலைகளைக் கவனித்தாள்.

அன்று மிக முக்கியமான வேலையாக கோவில் ஜயரிடம் சென்று திருமணச் சடங்குகள் பற்றியும் அதற்கான பொருட்கள் மற்றும் செலவுகள் பற்றியும் கேட்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தோடு புறப்பட்டுப் போனாள்.

ஒரு மணி நேரங் கழித்து திரும்பி வந்தவளின் நடை தளர்ந்திருந்தது. முகம் வாடியிருந்தது.

வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் வந்தவள், என்ன நினைத்தானோ வீட்டிற்குள் செல்லாமல் அரைமைல் தூரம் தள்ளியிருந்த தன் அண்ணனின் வீட்டை நோக்கி, வேகமாக நடந்தாள்.

“என்னம்மா.... களைச்சுப் போய் வார... கல்யாண வேலையெல்லாம் எப்பிடி நடக்குது... மச்சான் என்ன செய்றார்? என்று அண்ணன் கேட்க, “கல்யாண வேலகளத்தான் பாத்துக்கிட்டிருக்கிறம்.. இன்டைக்கு அந்த விசயமாத்தான் ஜயரப் பாக்க கோயிலுக்குப் போனேன்.. ஒரு பிரச்சின வந்திட்டுதே...” என்றாள் அஞ்சுகம்.

“கோயில்ல என்ன பிரச்சின... ஜயரப்ட் நாளப் பாத்துக் காசக் குடுத்தா கல்யாணத்த முடிச்சி வைக்கிறாரு...”

“நாளெல்லாம் பாத்தாச்சு... என்னென்ன பொருட்கள் வாங்கனும்.. எவ்வளவு காச செலவாகும்னு கேட்கப் போனேன்... அவருக்கான செலவுக்கு எவ்வளவு காசன்னு கேட்டதுமே எனக்குத் தல சுத்திக்கிட்டு வந்திட்டுது... அது ஒரு மாதிரி சமாளிச்சி நிதாதனத்துக் வாற்றுக்குள்ளேயே அடுத்த குண்டத் தூக்கிப் போட்டுட்டாரு...”

“என்ன குண்டு...”

“வரிப் பணமுன்னு ஒரு தொகையச் சொன்னாரு பாரு.... நாங் கொள்ள அடிச்சாக் கூட அவ்வளவு பணத்தப் பொரட்ட முடியாதுப்பா....”

“அதென்ன அவ்வளவு காசு... என்ன ஒரு ஜயாயிரம் வருமா...”

“ஆயிரமா..... அர ஸ்ட்சத்துக்கிட்ட சொல்றாருண்ணா... நிருவாகக் காரங்க எழுதிக் குடுத்திருக்காங்களாம்... ஒவ்வொருத்தர் கணக்கையும்....”

“அத அப்பபக் கட்டித் தொலைச்சிருக்க வேண்டியதுதானே.... ஏயிப்பிடித் தொகையா வரும்வரைக்கும் வச்சிருந்தீக...”

“முன்னமெல்லாம் மாசம் மாசம் வந்து வரிப்பணத்த வாங்கிட்டுப் போயிருவாக... இப்ப யாரும் வந்து வாங்கிறதில்ல..... நாங்க உழைக்கிற

உழைப்பில் நாங்களா மிச்சம் பிடிச்சுக் கொண்டுபோய் கட்டற் நிலமயிலயா இருக்கு வருமானம்...?அதுக்குள் ஆயிரத்தெட்டுக் கடன் வேறு...”

“நம்மகிட்ட காச வாங்கி.... யாருக்கு கொடுக்கிறாக.... ஏதோ கடவுளே காச கேக்குறாப்போல....”

“கடவுள் எங்கண்ணா கேட்கிறாரு.... கடவுள்ற பேரச் சொல்லிக்கிற கனவானுகதாங் கேக்கிறாக... ஏற்கனவே இருக்கிறது சரியில்ல, அது ஆண்டவனுக்கு உகந்தது இல்லன்னு இவனுகளே முடிவு சென்கக்கிறானுக...இவனுக பேர் வாங்குறதுக்காக கோயில் இடிச்சி. இடிச்சிப் பெரிசாக் கட்டானுகளாம்.... அதுக்கு எங்களப் போட்டு வதைக்கிறானுக....”

“ஏற்கனவே கடவுள்ர அனுக்கிரகத்த ஏராளமா வாங்கியிருக்கிற பணக் காரனுக காசப் போட்டு செலவு பண் ணிக் கட்ட வேண்டியதுதானே...”

“எல்லாரும் குடும்பத்துக்கு இவ்வளவு தொகய சமமாத் தரனும் என்டு கூட்டத்தில கதைக்கிறானுக... எல்லாருக்கும் ஒன்னு போலவா காச கிடைக்கிது... எனக்கும் கூட்டத்தில் ஒரு விசயத்தச் சொல்லனும்னு நெறைய நாளா ஆச...”

“என்னது..”

“இல்ல... ஓவ்வொருத்தருக்கும் கிடைக்கிற வருமானத்தில் குடும்பத்தில் இருக்கிறவங்கட எண்ணிக்கையகு வச்ச, ஒரு சமமான தொகய அன்றாடம்

குடும்பச் செலவுக்குன்னு எடுத்தது போக மீதி எல்லாப் பணத்தையும் கோயிலுக்கு குடுத்திரனும்”னு தீர்மானம் எடுக்கச் சொல்லனும்”

“நல்லாக் குடுத்தானுகளே...ஏழைங்க தாங்க உழைக்கிறதில கோயிலுக்கு குடுக்கிற வீதம் அளவுக்கு இவனுகளையும் குடுக்கச் சொன்னா ஒருத்தனும் வரமாட்டான் கோயிலுக்கு..இதாலதான் நம் ஊர்ல நிறையப் பேர் காச கேக்காத கோயிலுக்கு மாறிப் போயிருநாங்க.... அங்க கல்யாணம்னா

காச இல்லையாம்... இங்க எதுக்கெடுத்தாலும் ஆயிரக் கணக்குத்தான்.... இப்பிடியே போனா.... நம்ம கோயிலும்.. குருக்களும் இருப்பாங்க... சனங்க இருக்க மாட்டாங்க...”

“அண்ண, நீதான் கோயில் தலைவருகிட்டச் சொல்லி, இந்தக் கல்யாணத்த நடத்திற்கு உதவி செய்யனும்... கல்யாணம் முடிஞ்சதும் காசக் கொஞ்சம் கொஞ்சமா கட்டிடங்களு சொல்லி, எப்பிடியாவது சம்மதம் வாங்கித் தா... அவரு சொல்லாம ஜயரு ஓன்னுஞ் செய்ய மாட்டாராம்...”

“கோயில் தலைவர்னா அது கடவுள்தான்... அவரு காசம் கேக்க மாட்டாரு நம்ம கதைக்கிறதுயும் கேக்க மாட்டாரு.... ஒ... நீ நிருவாகத் தலைவரச் சொல்லியா...”

“வெளையாட்ட விட்டுட்டு கேளுஅண்ணன்.... மாசா மாசம் கட்டிருவேன்னு சொல்லு...”

“சரிம்மா நாங் கதச்சுப் பாக்கிறங்... எத்தனையோ பிரச்சினகளத் தாண்டி ஒரு கல்யாணத்த ஏற்பாடு செஞ்சு, அத நடத்தப் போகக்குள்ள இவனுக வேற.. வரி... அன்பளிப்பு அது இதுன்னு... கடவுளர் சந்திதில கல்யாணம் நடத்துறக்கு காச கேக்குற்றுக்கு இவனுக யாரு.. பூசாரியத்தான் சம்பளம் கொடுத்துக் கட்டுப்படுத்தி வச்சிருக்கானுகள்னு பாத்தா இவனுகக்டவுளையே கட்டுப்படுத்தி காச கொடுத்தாதான் அருள் கொடுக்கனும்னு வச்சிருக்கானுகள்... தெரியாமலா பாடுனாங்க “காசேதான் கடவுளப்பா.... அந்தக் கடவுளுக்கும் இது தெரியும்பா....”னு அண்ணன் புலம்பினான்.

சாயங்காலம் தலைவரின் வீட்டுக்குச் சென்றான். தலைவர் எப்பவும் படு பிளியான ஆள்தான். ஆட்சி மாற்றம் வந்தாலும் வரும.... அவரு மாற மாட்டாரு. ஆனா,அவருக்கு இந்தக்

கோயில்ல தலைவரா இருந்துதான் ஏதுஞ் செய்யனுமின்னு ஒரு அவசியமுங் கிடையாது. அவரே இத அடிக்கடி சொல்லுவாரு... ஆனாலும் காசன்னா விட்டுத்தர மாட்டாரு. “அது கடவுள் விசயாச்சே விட்டுத்

தர முடியுமா?ன்னு கேட்பாரு.” என்ற யோசனையுடன்.

“வாங்க... என்ன இந்தப் பக்கம்?”

“ஓரு கல்யாண விசயமா உங்களப் பாக்க வந்தன்....”ன்னு அண்ணன் இழுக்க,

“கல்யாண விசயம்னா தரகரப் பார்க்கனும், இல்லண்ணா ஜயரப் பார்க்கனும்...”னு தலைவர் ஜோக்கடிச்சார்.

“இல்ல.... அக்காட மகளோட கல்யாணம் அடுத்த மாசம் வச்சிருக்கு.... கோயில்ல கல்யாணம் பண்ணனும்னா நிறைய பணம் கட்டனும்னு நிருவாகம் சொன்னதா ஜயரு சொன்னாராம்... அக்காட்ட அவ்வளவு காசில்ல... அதாங்...”னு சொல்ல வேண்டியத ஒரேயடியாச் சொல்லிட்டு, என்ன சொல்லப் போறார்னு அவர்ர முகத்தைப் பார்த்தான். அவருக்கு உடனே “தலைவர்” களை முகத்தில் வந்துவிட்டது. அவர் சொன்னார்...

“இவங்கள்ளாம் ஒழுங்கா வரிப்பணம் கட்றத்தில்ல.. கோயில்னா சும்மாவா... ஆயிரத்தெட்டு செலவு இருக்கு... அதில வேற கோயிலப் பெரிசாக்கிக் கட்டிக்கிட்டு இருக்கம்... ஏற்கனவே இருந்த வசந்த மண்டபம் இருந்த இடம் சரியில்லயாம்.. நவக்கிரக அமைப்பும் ஒழுங்கில்லயாம்.. அதுகளையும் இடிச்சிக் கட்டனும்... பிள்ளையாருக்கு, முருகனுக்கு, வைரவருக்கு, சண்டேகவரருக்குன்னு தனித்தனிக் கோயில் கட்டுறைம்... மண்டபத்தூட ஒரு தூணுக்கே அம்பதாயிரம் செலவு ஆகுது... கட்டி முடிச்சி.இனி பெயின்ற அடிக்கனும்.. சுத்தவர மதில் கட்டனும்... இவ்வளவு செலவு இருக்கும்போது வரிப்பணத்தக் கட்டினாத்தானே செய்து முடிக்கலாம்....”

“மொத்தமாக் கட்றதுன்னா இப்ப முடியாது... கல்யாணம் ஆகட்டும்... கொஞ்சம் கொஞ்சமாப் பணத்தக் கட்றன்னு அக்கா சொல்றாங்க...”

“கல்யாணம் முடிஞ்சப் பிறகு கட்றது என்கிறது நடக்கிற காரியமில்ல.. இப்பிடி எத்தன பேரப் பாத்திருக்கோம்... கல்யாணத்துக்கு முன்னால பணத்தக் கட்டனும்”

அண்ணனுக்குக் கொஞ்சமாகக் கோபம் வந்தது. இருந்தாலும் காரியம் ஆக வேண்டுமே என்ற பொய்ப் பணிவடன் “நீங்க மாசா மாசம் வரிப்பணத்த வாங்கியிருந்தா இப்பிடி தொகையாச் சேர்ந்திருக்காதீ... அதால்..”நனு அண்ணன் முடிக்கிறதுக்கு முன்னாலயே தலைவரு கோபத்தோட “ஆமாய்யா..... நான் வீடு வீடாப் போயி அலைஞ்சி காச வாங்கணும.... இதுதானே எனக்கு வேல.. இங்க பாரு உன்னோட கதைச்சிக்கிட்டு இருக்கிறதுக்கு எனக்கு நேரமில்ல... ஒன்னு காசக் கட்டிட்டு கல்யாணத்த நடத்தச் சொல்லு, இல்ல உங்க தங்கையோட காச நீ கட்டு. சும்மா வாய் இருக்குன்னு கதைக்க வந்துட்ட....”நனு சொல்லிட்டு தலைவர் விருட்னு வீட்டுக்குள் போய்ப்பட்டாரு...

“உங்க நிருவாகத்தில் ஏங்கடனே ஏறிப் போய்க்கிடக்கு.. இதுல தங்கையோட கடன நா எங்க கட்டறது...” என்று அண்ணன் முனு முனுத்துக் கொண்டே சென்று, நடந்தத தங்கை கிட்டச் சொன்னாரு.

“அங்க இங்க கடனப்பட்டு சீதனமாவே கொஞ்சக் காசத்தான் கொடுக்கிறம.... அதில ரெண்டு மடங்கு காச வரிப்பணம்மா எங்க போறது... இன்னும் கோயில் செலவு, ஜயர் செலவுன்னு..... என்னடா கடவுளே செய்யிறது.....” என்றவள் தொடர்ந்து புலம்பினாள்.

“எனக்குக் கடன் தந்தவனுக கூட, மொத்தமாத் தந்திட்டு, அலைஞ்சி திரிஞ்சி கொஞ்சம் கொஞ்சமா வாங்குறதுக்குச் சம்மதிக்கிறானுக... ஒரு மாசம் ரெண்டு மாசம் பொறுக்கிறானுக...ஆனா இவனுக.. யாருக்கும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாவோ மொத்தமாவோ எதுவும் கொடுக் காமலே கறாரா மொத்தமாப் பணம் கட்டுன் னு நிக்கிறானுகளே... அப்ப இதுவரைக்கும் கட்டன வரியெல்லாம்... “அந்தக் கோயில இடிச்சி புதுக்கோயிலாக் கட்டுநோம்... பழைய வரிப்பணம் எல்லாம் செல்லுபடியாகாது”நனு சொல்லுவானுகளோ...இது எப்பிடி... எங்கயிருந்து வருது இந்த அதிகாரம்...”

யாரு கொடுக்கிற அதிகாரம.... யாருக்கு காச... . கடவுள் பெயரால கல்யாணம் நடத்தனும்னு நினைச்சா இவனுக அதே கடவுள் பெயரால காசக் கேட்டு அதிகாரம் செய்றது எப்படி ஞாயமாக இருக்க முடியும்?”

தங்கச்சி புலம்புறதுப் பாக்க அண்ணனுக்கும் கவலை வந்தது... “நிச்சயமாக தங்கச்சியால் இந்தக் காசைக் கட்ட முடியாது... எங்கயாவது கடனக் கிடனக் கேட்டுப் பாப்பம்ன்டாலும் இவ்வளவு தொகய யாருந் தர மாட்டாங்க....

தங்கச்சி மகட கல்யாணம் மட்டுமா இப்பிடி கலங்கிக்கிடக்கப் போகுது... ஏகப்பட்ட ஏழைகளோட கதியும் இப்படித்தானே ஆகப்போகுது... இதுக்கு வேற வழியில்லயா...” என்று அண்ணன் யோசித்த வண்ணம் செல்கையில் ஆரோக்கியம் மாஸ்டர் வீடு வந்தது. எதற்கும் அவரிடம் கதைத்துப் பார்ப்போம்... ஏதாவது ஜியா சொல்லுவார் என நினைத்தவன் வீட்டுக்குள் நுழைந்தான்.

“யாரு.... வா...வா... உட்காரு... என்ன இந்தப் பக்கம்...”

“இல்ல.... மாஸ்டர்.. சும்மாதான்... ஒரு குழப்பம்... அதுதான் ஏதாவது வழி சொல்லுவீங்கன்னு வந்தன்.. உங்க வேலைகள் குழப்பிட்டனோ தெரியாது....”

“எனக்கென்னப்பா வேல... பென்சனானதோட வேலயெல்லாம் குறஞ்சி போச்சி... சொல்லு என்ன விசயம்..”

வாத்தியாரிடம் விசயத்தைச் சொன்னான். அதற்கு அவர் “இதுக்கு என்ன செய்யிறது என்டு எனக்கும் தெரியல்ல... ஆனா இவ்வளவு காச கொடுக்கிறதென்கிறது ஆச்சரியமாத்தான் இருக்கு... எங்களுக்கென்டால் இவ்வளவு செலவு ஒன்னும் போகாது. எனக்குத் தெரிஞ்சு, இங்க பக்கத்துல ஒரு கோயில் இருக்கே... அவங்களும் ஆராதனைகள், பாடல்கள்னு அதிக நேரம் மெனக்கெடுவாங்களே தவிர பணம் எல்லாம் வாங்கிற தில்லன்னு கேள்விப்பட்டன். தங்கட உழைப்பில ஒரு சின்னப் பகுதியக் கோயிலுக் குன்னு குடுக்கிறாங்கதான்... ஆனா வற்புறுத்தல் இல்ல.. இப்பிடி சுப காரியங்கள்ளயோ, இல்லாட்டி துக்கமான காரியங்கள்ளயோ பணத்த ஒரு நிபந்தனையா வைக்கிறதும் இல்ல...”

“அதுக்காக அங்க போய் கல்யாணத்த வைக்க முடியுமா மாஸ்டர்....

காச இல்லங்கிறதுக்காக காலங்காலமா இருக்கிற நடமுறை மாத்த முடியுமா....?"

"அண்ணன், எதுப்பா காலங்காலமா இருந்த நடமுறை...? நாங்கசூட காலங்காலமா இருந்து வந்த நடமுறையை இப்ப பின்பற்றுறுது இல்லதான்...எங்கடயும் புதுசா வந்த நடமுறைதான்... ஆனா தமிழ்லதான் எல்லாம் நடக்கும். இப்ப உங்கட கல்யாணங்கதான் தலைகீழா நடக்குது... என்ன சொல்றாங்கன்னே தெரியாத ஒரு மொழி... இது எப்படி நம்ம நடமுறையா இருக்க முடியும் சொல்லு....."

"என்ன மாஸ்டர் இப்பிடிச் சொல்றிய..."

"வேற என்னப்பா... முத்தவர்களையும் பெரியவர்களையும், உற்றார் உறவுகளையும் பின்னுக்குத் தள்ளி, போட்டோக் காரணையும் வீடியோக் காரணையும் முன்னுக்கு நிறுத்தி, இன்னதென்று புரியாத மொழியில் ஏதேதோ சடங்கு சம்பிரதாயங்களுக்கு முக்கியத்துவம் தருகிற கல்யாணம் தமிழர் வாழக்கையிட நடமுறையென்டு நினைச்சியா நீ..." என்று நிறுத்தி முச்சவிட்டு தொடர்ந்தார்

"மண்ப்பந்தல்ல முத்தவர்களும், பெரியவர்களும் அருகிருக்க, உற்றார் உறவினர்கள் குழந்திருக்க, வந்திருக்கும் அனைவரும் தமிழால் வாழ்த்துரைக்க, மாப்பிள்ளையும் பெண்ணும் மாலை மாந்தித் திருமணம் முடிப்பதுதான் தமிழ் நடமுறை. ஜந்து சதம் இதற்காக யாரும் யாருக்கும் தர வேண்டியதில்லை. விருந்து வைப்பது அவரவர் விருப்பம்."

வீட்டுக்கு வந்து பலமணி நேரமாகிட்டுது.... மாஸ்டர் சொன்ன விசயங் கள் மூனைக் குள் ள தாளம் போட்டபடியே இருக்குதுஅண்ணனுக்கு. "பணக்காரங்க எப்பிடியும் செய்துட்டுப் போகட்டும.... ஒரு பணக்காரன் கார்ல ஊர்வலம் போனா இன்னொருத்தன் பிளேன்ல ஊர்வலம் போக நினைக்கிற போட்டிக் காலமிது.. அவனுக உலகம் அவனுகளுக்கு... அக்காமகட கல்யாணத்த நடத்த அக்காவுக்கு உதவனுமே..."

குறித்தபடி கல்யாணம் தை மாதம் கோயிலோ, ஐயரோ இல்லாமல் அமைதியாகவும் அதிக செலவில்லாமலும் நடந்தேறியது. எதிர்பார்த்ததவிட அதிகம்பேர் வந்திருந்தார்கள். அண்ணன் மனதுக்குள் நினைத்தான்..... "நண்பர் மணிதாஸ் மட்டும் எனக்கு

ருந்துமியான்பூர்வம்...

அறிமுகமாக இல்லையென்டா... இன்டைக்கு இந்தக் கல்யாணம் நடந்திருக்காது. ஆரோக்கியம் மாஸ்டர் சொன்ன விசயத்தோட ஒட்டுனதா கிளிவெட்டிக் கிராமத்துல் ஒரு கல்யாணம் நடந்ததா பேப்பர்ல் பாத்து, உடன் விசாரிச்ச மாஸ்டர் மூலமா தொடர்பு ஏற்படுத்தி, அக்காட்ட சம்மதம் வாங்கி...கல்யாணத்து முடிச்சாச்சு....”

வந்திருந்தவர்களை உபசரித்துக் கொண்டிருந்தாள் அஞ்சகம். அவளது முகத்தில் சந்தோசம் களைகட்டியிருந்தது. வீணாகப் போக வேண்டிய பணம் விருந்துக்காக உதவுகிறதே.. என்ற மகிழ்ச்சி. கல்யாணத்துக்கு வந்திருந்த ஆரோக்கியம் மாஸ்டரும் சொன்னார் “விருந்தோம்பல்தான் தமிழர் பண்பாடு” என்று.

விருந்து நிறைவில் மண மக்களை மீண்டும் வாழ்த்திவிட்டு, அவரவர் விடை பெற்றுக் கொண்டு சென்றனர். அதில் ஒரு கோயில் நிருவாக உறுப்பினர் அஞ்சகத்திடம் கேட்டார். “சரி கோயிலுக்கு வராம கல்யாணத்து முடிச்சிட்டங்க... இனி என்ன செய்யப் போற்றிங்க...”

அஞ்சகத்தின் பக்கத்தில் நின்றிருந்த அண்ணன் கேட்டான் “எத, என்ன செய்யப் போற்றிங்கன்னு கேக்குறிங்க..?”

“இல்ல இனிக் கோயிலுக்கு வரமாட்டிங்களோ...?”

“எந்தக் கோயிலுக்கு...? ஏன் வரமாட்டோம்..? கடவுளுக்கும் எங்களுக்கும் என்ன தகராறா...? இந்தக் கோயிலுக்கு மட்டுமில்ல, எல்லாக் கோயிலுக்கும் தாராளமாப் போவம்... கோயில் கடவுள் இருக்கிற இடம் னா அது எல் லோர் க் கும் பொதுவானது. யாருட கட்டாயத்துக்காகவும் வரவும் மாட்டம், வராம விடவும் மாட்டம். எங்களுக்கும் கடவுளுக்கும் இடையில் யாரும் தரகராவோ, தாதுவராவோ இருக்க வேண்டியதில்ல....காச கேக்குற எந்தச் சடங்கு, சம்பிரதாயமும் தேவையில்ல... ஏன்னா அது கடவுளுக்கு உகந்ததாக இருக்காது..அதனால் குறையொன்னும் வரப் போறதுமில்ல.... எல்லாருக்கும் ஒரு கடவுள்தான்.. கோயிலுக்கு வந்தா, எங்களாலான தொகைய உண்டியல்ல போடுவோம்...” என்று கூறிவிட்டு, புதிதாக வருகிறவர்களை வரவேற்கச் சென்றான் அண்ணன்.

மிகத் தெளிவாக பதில் கூறிவிட்டு கடந்து போகும் சகோதரனை ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தாள் அஞ்சகம்.

பின்னுரை

இந்தத் தொகுப்பில் “‘குறையான்றுமில்லை...’” என்னும் கதையோடு “சங்குப்பிட்டின்டாகயாழ்ப்பாணம்” வரை மொத்தம் ஒன்பதுக்கதைகள் அடங்கியுள்ளன.

எங்கள் இலக்கிய உலகத்தின் வரலாறு சமுத்தின் சிறுகதை மூலவர்களுடன் தொடங்குவதாக நாம் அறிந்திருக்கிறோம். கலைப்போக்கு, முற்போக்கு, நற்போக்கு, மெய்யுள் போக்கு என அணிகள் சேர்ந்து இலக்கிய கலகம் செய்த பாரம்பரியத்தின் சொந்தக்காரர்கள் நாம் இப்போது பின் நவீனத்துவ வாதிகளாகவும் கொடி தூக்கி உள்ளோம். கட்டுடைத்தல், கேள்விக்கு உட்படுத்தல், பிரதியாகப் பார்த்தல் என வார்த்தைகளை வைத்து சித்து விளையாடுகிறோம். மேலை நாடுகளில் வழக்கொழிந்து போன ஒரு கருத்தாடலை இப்போது தூக்கி வைத்துக் கூத்தாடுகிறோம்.

இன்று எழுதும் எழுத்தாளர்களின் (அவர்கள் தங்களை எழுத்தாளர்கள் என்று சொல்வதற்கு நாம் என்ன சொல்ல?) தொகுப்புக்களைப் பார்க்கும் போதும் அதை சிலாகிக்கும் விமர்சகர்களைப் பார்க்கும் போதும் நகைக்கவே தோன்றுகிறது.

ஒருகாலம் மௌனியை இங்குள்ள பலர் கொண்டாடிய போது ஏ.ஜே. சரஸ்வதியில் மௌனி வழிபாடு எழுதினார். எனது இந்தக் கருத்துக்களைபின் நவீனத்துவ வழிபாட்டு விமர்சனமாகக் கொள்ளலாம். மௌனியைத் தூக்கியவர்களின் தொகை அருகிப் போய் இன்னும் புதுமைப்பித்தனையே பலர் பேசிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கோணங்கி, தமிழ்வன் ஆகியோர் காலாவதியாகிக் கொண்டிருக்கும் காலமிது.

இந்தப் பீடிகையுடன் துறையூரானின் கதைகளுக்கு வருகிறேன். அவர் ஒரு நல்ல கதைசொல்லி. தலைமன்னார் என்னும் கடலோரக் கிராமத்தில் இருந்து புறப்பட்டு, கோவில்குளம், முழங்காவில், சங்குப்பிட்டி ன்டாக யாழ்ப்பாணத்தின் செம்மண் பூமிக்குள் எல்லாம் நுழைந்து திரும்புகிறார். ஒடியல் காயப்போடுவதிலிருந்து வேள்விக்கு கிடாய் வெட்டுதல் வரை பல தொன்மங்களை அவர் ஆவணம்

செய்கிறார். வறுமைக் கோட்டுக்குள் வாழும் விளிம்பு நிலைமக்களின் துயரம் அவர்களது பலம், பலவீனங்கள் இயல்பாக இவர் கதைகளில் ஆவணமாகின்றன. அதிகாரிகளின் அசமந்தப்

போக்கு ஒரு ஆசிரியரை பாதிப்பதை சுய அனுபவத்தோடு விளக்குகிறார்.

இதுவரை காலம் பல எழுத்தாளர்கள் செய்து வந்ததெல்லாம் அடித்தட்டு மக்களின் வாழ்க்கையைக் கிண்டல் பண்ணியதே. மிகமிகக் குறைவான, ஒரு சில எழுத்தாளர்களே அவர்களது வாழ் க்கையை மனிதாபிமான க் கண் ணோடு இலக்கியமாக்கியுள்ளனர். அவர்களது அணியில் துறையூரான் இத் தொகுப்பின் மூலம் அங்கத்தவராகியுள்ளார். இத் தொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் ஒருசில ஜீவநதி மாதசஞ்சிகையிலும் தமிழாழி, மன்னல், தழல் இதழ்களிலும் பிரசுரமானவை. பிரசுரமாகாத கதைகளும் உள்ளன.

இலக்கியத்தில் மரபுவழிக் கதை சொல்லல் முறை இன்னும் இருக்கிறது. இவர் ஒரு மரபு வழிக் கதைசொல்லி. இவருடைய எடுத்துரைப்பு முறை அவர் எடுத்துக்கொண்ட கதைக் களத்திற்கும் பாத்திரங்களுக்கும் இயல்பாக இணைந்து போகின்றன. வாசகணை தினாற்றிக்கும் இருண்மைத் தன்மை, பூடகத் தன்மை இவரிடமில்லை. ஒருஉண்மையை இவருக்குமுன் மொழிவேன். இது கூட நான் மதிக்கும் காலஞ்சென்ற சண்முகம் சிவலிங்கம் கூறியத தான். “மரபை உடை, புதிதாய் எழுது, அதற்குப் புதியபெயர் இடு” இதுவே என் வாசகவிருப்பு. நிறைவுநிறையைன்டு. துறையூரானுக்கு எனது வாழ்த்துக்கள். தொடர்ந்து எழுதுங்கள் என் போன்ற வாசகர்களுக்காக.

அன்புடன்,

நந்தினி சேவியர்.

25.01.2015

திரு. எம். கிளான்தன் அவர்கள் சிறந்த ஒரு கல்வியாளர். சமூகப் பகுப்பாய்வாளர், மதங்களைக் கடந்து சிந்திக்கும் மனிதாரிமானவாதி, பகுத்தறி வாளர், யதார்த்தவாதி. இத்தனை சிறப்புக்களையும் கொண்ட அவர் தனது எண்ணாங்களை, சிந்தனைகளை சமூகத்திற்கு வழங்கக் கூண்ட்து கொண்ட ஊருகம் ஒக்கியம் என்னாம். தனது பார்வைகள், விமர்சனாங்கள், அபிலாசைகள், கனவுகள், ஏக்கங்கள், தாக்கங்கள் என அனைத்து உணர்வுகளையும் அவர் பல்வேறு புனைக்கதை ஒக்கிய வழவங்களில் வெளியிடுத்தி வருகின்றார்.

‘மௌனம் பார்வை’ என்ற குறுநாவல் வழியாக தன்னை வெளியிடுத்திய இவர் தற்போது தான் எழுதிய சிறுகதைகள் வழியாக மீண்டும் நம்மோடு போகுகின்றார். நிறைந்த வாசியுடுத் தளத்தைக் கொண்ட அவருடைய எழுத்துக்கள் யெல்லானவை, உயிர்த்துமிடப் பிக்கவை, சமூகத்திற்கு செய்தி சொல்லப்பவை. தனது எண்ணாங்களை எழுத்துக்கள் வழி சிறப்பாக வெளிக்காண்ற அவரால் முடிகிறது.

“யதார்த்தவாதி வெகுசன விரோதி” என்பதற் கொப்ப சில வேளைகளில் அவருடைய சிந்தனைகள், எழுத்துக்கள் தவறுதலாகப் பாருவது கொள்ளப்பட்ட சுந்தரப்பாங்களும் உண்டு. அவ்வேளைகளிலெல்லாம் அவர் அயர்ந்துவிடவோ தளர்ந்து விடவோ இல்லை. தான் கொண்ட கொள்கையில் உறுதியாக நின்று தனது நிலைப்பாட்டை, தெளிவுபடுத்தி மற்றவர்களை கணாங்க கைத்தார். சமூகம், ஆரசியல், ஒக்கியம் போன்ற பல தளங்களில் அவரோடு சுவாரஸ்யமாக உரையாடவாம். சமூகத்தும் புனைக்கதை ஒக்கியத் தளத்தில் தனக்கென ஒரு தனித்துவமான திடத்தைத் தக்கவைத்துள்ள சிலானந்தனின் ஒக்கியம் பயணம் தொடர்ந்தும்.

- அருட்திரு. தமிழ் நேசன் அடிகளார்

தலைவர், மன்னார் தமிழ்ச் சாங்கம்

ISBN978-955-7716-00-8

9 780123 456786